

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

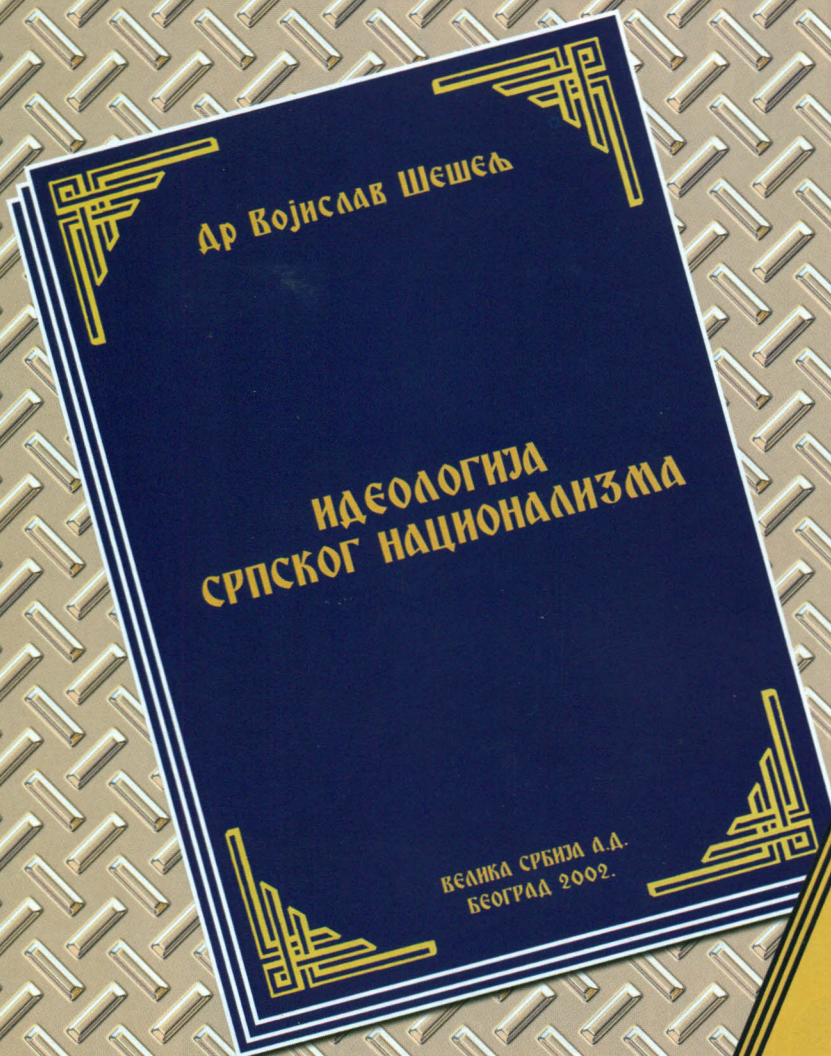
ПОДГОРИЦА, ФЕБРУАР 2009. ГОДИНЕ
ГОДИНА XX, БРОЈ 3279

Црногорски политички сунцокрети

ТВРДИ ПОВЕЗ / ЗЛАТОТИСК

Капитална дела проф. др Војислава Шешеља у којима је објављена научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима, као и права природа, циљеви и морални судови српског национализма.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Са Шешелем на челу

Температура на политичкој сцени у Црној Гори се у зимским данима подигла до тачке усијања. Од те високе температуре су умрле и двије политичке партије, Српска народна странка, Андрије Мандића и Народна социјалистичка странка, Емила Лабудовића.

Они су из националног корпуса прешли у „демократски”, формирајући НОВУ „српску” демократију по укусу америчког и енглеског амбасадора у Подгорици. А, све пред парламентарне изборе. Владајућа већина у црногорском Парламенту преко ноћи је донијела одлуку о самораспуштању. Већ се дефинишу три опозиционе колоне.

Прва је, свакако, Српска национална листа, која је састављена од Странке српских радикала, Српског народног вијећа, великог броја разочараних чланова и симпатизера Српске народне странке и неколико невладиних организација и десетине истакнутих интелектуалаца...

Друга је Социјалистичка народна партија Црне Горе која ће, евидентно је, сама изаћи на предстојеће парламентарне изборе...

Трећа политичка групација ће највјероватније бити „Пентагон листа”, састављена од НОВЕ демократије Андрије Мандића и Покрета за промјене Небојше Медојевића...

Тако да ову трећу групацију чине бивши Срби и давнашњи Срби. А, садашњи послушници страних обавјештајних служби.

Странка српских радикала је сада у посланичком Српском националном клубу који броји четири посланика: Бојана Струњаша, Мома Вуксановића, Новака Радуловића и Јованку Матковић.

Списак разочараних посланика Српске листе није коначан као што није коначан списак одборника који су већ формирали Српске националне клубове по општинама. У Даниловграду два одборника, два професора, Југослав Благојевић и Миљан Станишић већ су направили Српски национални клуб. То се исто дешава и у Бијелом Пољу, на Жабљаку, у Никшићу, Тивту, Херцег Новом и другим мјестима...

Српска национална листа, као једина српска листа на изборима, очекује добар резултат. Уз Српски национални савјет, Српска национална листа ће бити једини гарант српском народу у Црној Гори.

Оснивачи НОВЕ демократије су по Вучићевом и Николићевом рецепту покушали да разбију Српску листу и да доврше потпуно расрбљавање Црне Горе.

Никада нећемо заборавити заклетву Андрије Мандића да ће „...у Црној Гори уништити Српске радикале...”

Никада нећемо заборавити ни најаву другог човјека НОВЕ демократије Горана Даниловића, „из НОВЕ демократије треба да иде све што је српско и што може бити српско”.

На Српској националној листи стоји велика национална одговорност. Нама предстоји одлучна битка за очување српског националног идентита и одбрана српских интереса у неовисној Црној Гори.

Са идеологијом чије је темеље и кров саградио наш војвода Војислав Шешел идемо са јасном националном причом.

Оснивач и издавач Проф. др Војислав Шешел, **Главни и одговорни уредник** Елена Божић-Талијан, **Заменик главног и одговорног уредника** Марина Томан, **Издање приредио** Душко Секулић, **Редакција** Иван Нинић, Борис Алексић, Душан Марић, др Никола Жутић, Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић, мр Александар Мартиновић, Будимир Ничић, Амцад Мигати, Огњен Михајловић, **Лектор** Бојан Струњаш, **Председник Издавачког савета** Др Ђорђе Николић, **Заменик председника Издавачког савета** Др Бранко Надовеца, **Издавачки савет** Проф. др Војислав Шешел, Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазивић, Драган Тодоровић, Мирко Благојевић, Душко Секулић, Зоран Красић, Паја Момчилов, Наташа Јовановић, Горан Цветановић, **Штампа** ДОО „Драгић”, Зрењанин. **Редакција прима пошту на адресу „Велика Србија”**, Трг победе 3, 11080 Земун. Рукописи се не враћају. Новине „Велика Србија” уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

СР - Каталогизација у публикацији Народна библиотека Србије, Београд 329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске радикалне странке / главни и одговорни уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1, бр. 1 (јул 1990) - Београд : Војислав Шешел, 1990 - (Зрењанин : Драгић). - 30 стр Месечно ISBN 1452-9165 = Велика Србија COBISS.SR-ID 19291650

Црногорски режим расписао изборе

СИЛЛОМ на срамоту

- *Власт је преко ноћи расписала изборе. Није добро. За кога? Па, ваљда као и увијек за оне који морају да размишљају како да преживе од првог до првог у мјесецу. Избори ће се, пријевремени, одржати 29. марта ове године. Свима је јасно да је, заправо, почела још већа криза и да ДПС и Ђукановић журе како да обезбиједи још један мандат власти без обзира на све „резултате” које су постигли. А, постигли су премоно... У Црној Гори влада биједа и сиромаштво али су људи све више партијски подијељени, а када се каже партијски онда се то пресликава и на социјалне прилике у неовисној држави Црној Гори. Само они из владајућих странака имају право да раде шта хоће и да имају пуну подршку режима, а то процентуално и није тако мало, али са друге стране они који не прихватају сурови диктат режима могу само да се муче и спадају у социјалну категорију „од првог до првог”!*

Пише: Милица М. Кривокапић

Власт је преко ноћи расписала изборе. Није добро. За кога? Па ваљда као и увијек за оне који морају да размишљају како да преживе од првог до првог у мјесецу. Избори ће се, пријевремени, одржати 29. марта ове године. Свима је јасно да је, заправо, почела још већа криза и да ДПС и Ђукановић журе како да обезбиједи још један мандат власти без обзира на све „резултате” које су постигли. А, постигли су премоно...

У Црној Гори влада биједа и сиромаштво али су људи све више партијски подијељени, а када се каже партијски онда се то пресликава и на социјалне прилике у неовисној држави Црној Гори. Само они из владајућих странака имају право да раде шта хоће и да имају пуну подршку режима, а то процентуално и није тако мало, али са друге стране они који не прихватају сурови диктат режима могу само да се муче и спадају у социјалну категорију „од првог до првог”!

Огроман руски капитал је преко ноћи напустио Црну Гору, једино црногорско предузеће, Алуминијски комбинат (који и није црногорски већ је продат), живи тешке дане, тако да се већ на пролеће ове године очекује око 2000 отказа, путна мрежа је у потпуно руинираном стању, нико више и не помиње изградњу ауто-пута Бар-Бољаре, авио компанија од своја два авиона полако се гаси, док цвета пре-

којезерски шверц кокаина, хероина, марихуане, који пристижу од наших јужних комшија – Албанаца.

Најликвиднија црногорска банка Прва (основана 1901. године), прошле године је била привредни хит јер је пословала, по први пут у свјетској

историји на начин што је свим виђењим црногорцима дријестила кесу по принципу ком 20, а ком 50 милиона евра, па кажу они обавјештени, и по стотину. Да би набавила толике новце Прва се задуживала код иностраних банака по камати од 10 одсто, док

Српска листа је била у потпуности добар и опробан рецепт за изборе у Црној Гори тако да је тренд популарности био поодавно врло добар. Међутим, то се прије свега није свиђало америчком амбасадору у Подгорици, па је преко Андрије Мандића и Горана Даниловића разбио Српску листу, угасио Српску народну странку и у суштини покушао да разори сваку политичку идеју о окупљању Срба.

је за домаће клијенте и то оне из ДПС-а каматна стопа била испод 6 одсто!!!

У међувремену њен неприкосновени власник Ацо Ђукановић, иначе премијеров брат, учинио је све преко партијских директора, министара и осталог руководства да сва могућа плаћања буду управо преко Прве банке!

И онда се догодило оно што се више и није могло сакрити: да је Прва банка 2008. године остала неликвидна и то са великим проблемом од 250.000.000 евра. Скоро сви новчани токови у Црној Гори су постали полу-блокирани, па је хитним мјерама „за санацију банкарског система” премијер Мило пребацио 50.000.000 евра на рачун Прве банке како многи запосљени не би остали без плате и осталих примања. Није ни мало био оптерећен чињеницом што му је млађи брат Ацо већински власник Прве банке.

Привредна слика је умногоме слична неком прошлогодишњем миљеу, а то значи ништа ново, практично не ради ни једна производна фирма осим што се људи баве неким фикцијама од бизниса пресипајући из шупљег у празно.

Поједностављено, само се тргује по правилу све и свашта, тако да је то једина грана привреде која „ради”, све остало је отишло у аут.

Зашто избори на брзину?

А, понајприје да се дохвати још понешто што је остало од неприватизованог капитала у Црној Гори, а то је Електропривреда и Пољопривредни комбинат на Ђемовском пољу, који носи свима драго име „13 јул”. Уосталом сви су хотели продати, све друштвене кафане, велики земљишни комплекси, док су неке фабрике, по-

Да ли ће Мандић уништити српске радикале остаје да се види или ће се можда десити супротно, али нама и није пријеђено први пут. Нас је покушавао „затворити” Мило Ђукановић, Авдул Курпејовић, Ферхат Диноша, Новак Килибарда, Горан Даниловић, Светозар Маровић... и још неки мање познати, као што су Ранко Кадић и извјесни Радојица Живковић, али ништа од њиховог посла. Данас у Српском националном клубу у Скупштини Црне Горе са радикалима има још три посланика на истој идеолошкој линији и задатку – одбрана српства у Црној Гори!

себно на сјеверу Црне Горе просто полако замрле, а то се прије свега мисли на Вунарски комбинат и ИМАКО у Бијелом Пољу, Фабрику целулозе и папира у Беранама...

Сваки добар извор квалитетне воде закупљен је од стране припадника ДПС-а или њихових стратешких партнера, сваки спортски клуб је већ у фази приватизовања, велики пословни простори...

Укупан годишњи дефицит Црне Горе (више потроше него што произведу и зараде), износи преко 250.000.000 евра, док је укупни овогодишњи буџет око милијарду евра. Оно што се не заради, то се „намакне” задуживањем код ММФ-а или разних банака за „развој” и тако је Црна Гора у потпуности потонула у дужничко ропство.

Преко 37 нерасвијетљених убистава која су се догодила у самој Црној Гори посебно иритира поприлично уплашену јавност, али је власт толико усавршила технику избора да се уопште и не тангира на многе трагичне и црне податке! Црна Гора је мала и немоћна држава. Немоћна како финансијски тако и на сваки други начин са људима на власти који имају огроман

новац на својим тајним рачунима и црним фондовима.

Чак постоји сумња да има и паралелни буџет који се званично не евидентира, да се новац склања у тајни трезор који контролише само мали број људи из власти. Значајан дио тих средстава се користи управо за изборе, јер у гладној и социјално опустошеној средини није тешко наћи оне који свој глас и достојанство продају за мали новац. Са друге стране велика већина грађана који су се на попису изјаснили као Срби, добија отказе из управних и државних органа. Тако је Министарство одбране већ у потпуности „очишћено” од Срба. Исто је и у Министарству за унутрашње послове и у свим Владиным ресорима. Просто речено хајка на Србе не јењава.

Што се тиче просвете ту се увелико на скарадан начин припрема стандардизација црногорског језика, а само да би се српски избацио како из уџбеника, тако и из наставе и школа. Како ће изгледати тај нови језик нико не зна, али је сигурно да су ријешили да српски нестане.

Уџбеници историје у основним и средњим школама врве од неистина и фалсификата. али то већ никога и не занима осим новоформираног Српског националног савјета.

Политичке прилике су умногоме теже него икада раније, али као и раније се може тврдити да ће на евентуалним изборима 29. марта у Црној Гори побиједити ДПС и СДП, јер је то истина. Разним врстама притиска па и куповином гласова како за новац тако и за привилегије, продужиће се владавина једног надасве кримигенизованог режима...

Ко год буде у предстојећој кампањи тврдио, наравно из саме опозиције, да ће „најзад побједити режим Мила Ђукановића”, тај лаже и не говори истину!

Помахниталом режиму помажу и многи из опозиције растурајући и странке, али и коалиције.

Српска листа је била у потпуности добар и опробан рецепт за изборе у

Није основни циљ Нове демократије да материјално обезбиједи своје најуже руководство док им чланство и активисти грцају у беспарици и ударима режима. Није основни задатак Нове демократије да се одабрани шеткају са америчким амбасадором по Скадарском језеру и кањону Таре трошећи народни новац и то оног народа који је једино и геноцидно, нацистички угрожен од самог режима, али и политике коју персонификује амбасадор САД-а!

Црној Гори тако да је тренд популарности био поодавно врло добар. Међутим, то се прије свега није свиђало америчком амбасадору у Подгорици, па је преко Андрије Мандића и Горана Даниловића разбио Српску листу, угасио Српску народну странку и у суштини покушао да разори сваку политичку идеју о окупању Срба.

Покушај затирања Срба из политичког живота, протумачен је исто онако како је то урадио неколико година раније по злу чувени Новак Килибарда, удбина кртица и извођач прљавих послова...

Странка српских радикала се одмах супротставила сулудом и полицијском пројекту да се „прави једна странка из које ће се истјерати сви национално изјашњени Срби, па и да се у имену странке избрише све што је српско“!?

Српска листа, односно посланици, у том сукобу почели су да се опредељују, па су осим Бојана Струњаша, који је остао вјеран програму Странке српских радикала и Српске листе, Мандића и Даниловића напустили посланици др Момчило Вуксановић и Јованка Матковић, па нешто касније и Новак Радуловић. Има још наговјештаја да ће вјерни свом програму, посланици ширити овај клуб који је у међувремену у Парламенту Црне Горе добио име, Српски национални клуб. Оно што је сигурно чињеница

јесте да је покушај растурања Српске листе као и уништење Српске народне странке најјачи удар на српски народ у Црној Гори у задњих двадесет година.

Позната нам је чињеница да је Андрија Мандић, чувени штрајкач главу у тренутку кад су радикали одбили да нестану као што је нестала Српска народна странка и Народна социјалистичка странка узвикнуо: „Кунем се дјецом да ћу уништити српске радикале“!

Да ли ће Мандић уништити српске радикале остаје да се види или ће се можда десити супротно, али нама и није пријехено први пут. Нас је покушавао „затворити“ Мило Ђукановић, Авдул Курпејовић, Ферхат Диноша, Новак Килибарда, Горан Даниловић, Светозар Маровић... и још неки мање познати, као што су Ранко Кадић и извјесни Радојица Живковић, али ништа од њиховог посла. Данас у Српском националном клубу у Скупштини Црне Горе са радикалима има још три посланика на истој идеолошкој линији и задатку – одбрана српства у Црној Гори!

Зачудо да чувеном штрајкачу Андрији Мандићу, полувојводи и бившем лидеру, пада на памет да уништи српске радикале у Црној Гори када се као до јуче заклињао да треба срушити режим. Може се само претпоставити да су му за србомржњу, иницијалну капислу упалили амерички и

британски амбасадор. Невјероватно али истинито да је гасна криза у самој Србији произвела и ново име гробара Српске народне странке са већ веома познатом скраћеницом ГАС што значи Горан, Андрија и Славен (овај трећи је извјесни подгорички бизнисмен који је прошле године „побиједио“ на тендеру око опремања Министарства унутрашњих послова и тако се као функционер странке овајдио од режима). Странка српских радикала припрема специјално издање Велике Србије у коме ће на јасан начин објаснити „поштење“ ГАС-оваца али ће се, у међувремену сазнати још понешто. На примјер, имамо изјаву једног од бивших високих функционера Народне странке у којој се потанко објашњава како је Горан Даниловић молио народњаке да из ДПС-а чији је био члан, пређе у Народну странку. Све о овим пикантним детаљима читаоци Велике Србије ће ускоро знати. Обећан нам је снимак са америчког разарача у которској луци гдје Андрија Мандић стоји мирно на химну Секуле Дрљевића и прославља 21. мај, дан независне Црне Горе.

Наравно да ћемо објавити транскрипт разговора Николића и Вучића када карактеришу Мандића и Даниловића. За Радуновића још нијесу чули и да постоји. Два одборника СНС-а из Даниловграда остали су да у Српској националној листи бране програм Српске листе, али и само српство. Ломови у бившој Српској народној странци се тек очекују. Наиме, замисао америчког амбасадора да из Нове демократије, а тако се звала и странка бившег министра полиције из Србије Душана Михајловића, сада бизнисмена, а некадашњег оперативца србијанске УДБЕ, избаци све што је српско или што би могло бити српско. Урушаваће ову странку стално и коначно. Не може се идеологија ове тројице полуполитичара и полубизнисмена вјечито заснивати на преварама, полуистинама и ординарним лажима. Све има свој рок употребе и онда пролази.

Није основни циљ Нове демократије да материјално обезбиједи своје најуже руководство док им чланство и активисти грцају у беспарици и ударима режима. Није основни задатак Нове демократије да се одабрани шеткају са америчким амбасадором по Скадарском језеру и кањону Таре трошећи народни новац и то оног народа који је једино и геноцидно, нацистички угрожен од самог режима, али и политике коју персонификује амбасадор САД-а!

Др Војислав Шешел о држави, националној свести, православљу, комунизму...

Ријечи које се памте

Приредио: Ранко Жугић

О промени власи:

Знате, власт може да се промени пучем, државним ударом, устанком или револуцијом; али опет после тога морамо ићи на изборе ако желимо да поштујемо народну вољу.

О уређењу државе:

Ми смо странка која се залаже за реализацију свих најмодернијих достигнућа парламентарне демократије; странка за унитарну централизовану државу, за принцип – један грађанин – један глас; странка која је за потпуну равноправност националних мањина и странка, која је за парламентарни облик политичког режима, за разлику од председничког облика у оквиру система власти, с обзиром на то да председнички систем има неке елементе који могу изазвати кризу у друштву, кризу после сукоба политичких фактора, а чисти парламентарни систем, какав је рецимо у Немачкој, Енглеској или Италији, има много шири простор за нивелисање свих политичких интереса и за ублажавање кризних момената.

Национална свест и њиховизам:

Српски радикали се залажу за свеобухватно развијање српске националне свести и патриотизма, које ће бити у функцији јачања демократског погледа на свет и неспојиво са било каквим притисцима, дезинформацијама или наивним глорификацијама. Истинито приказивање збивања из прошлости и садашњости морална је обавеза и начин примерен циљевима који чувају достојанство народа и понос личности.

За шта се залажемо у спољној политици:

Ми желимо пријатељске односе са свим народима и државама, али не дамо ни једној страном држави да се меша

у наше унутрашње послове. Желимо стриктно поштовање независности, желимо потпуни суверенитет, територијални интегритет. Никома не попуштамо, ни једној великој сили и нисмо за решавање политичких проблема војним путем.

Ми смо за то да се наша земља врати у састав свих међународних организација у чијем смо саставу били, па смо суспендовани, искључивани и шта нам се све дешавало кроз време, али, наравно, не по цену наших интереса. Ми смо затечени једном изразитом анти-српском политиком коју воде западне државе, чији је циљ разбијање српске државне територије, српског народа, стварање што већег броја малих држава на Балкану. Те западне силе желе раздвајање Србије и Црне Горе, желе да нам отму Косово и Метохију, Санџак и Војводину. Да Србију сведу на Београдски пашалук, а ове територије које би одвојили од заједничке државе, наравно, биле би препуштене на

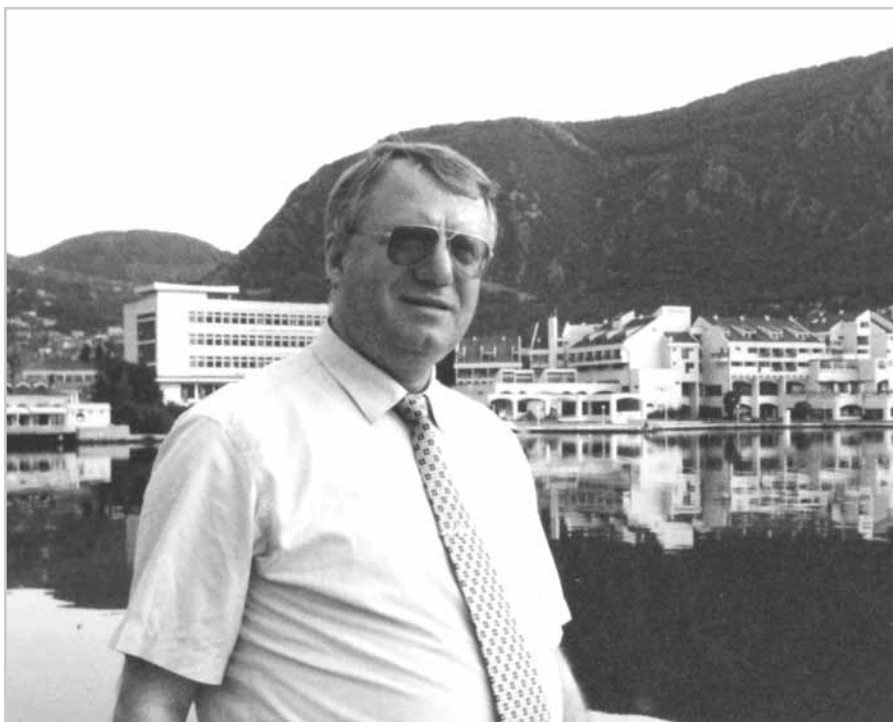
милост и немилост традиционалним српским непријатељима и на тим територијама српском народу би опстанак био немогућ.

О односима са другим странкама:

Знате, ми апсолутно поверење никома не указујемо. Када бисмо веровали другим партијама, не бисмо формирали своју странку и не бисмо се борили за власт. Ми смо странку формирали, између осталог, и због тога што ни једној другој партији не верујемо, и што све друге партије сматрамо политичким противницима. Нама није циљ да противници успеју, нама је циљ да противници пропадну, јер ако су противници успешни не можемо ми успети, онда ми пропадосмо. Ако противници пропадају, ми имамо шансу да успемо.

О Милу Ђукановићу:

Ђукановићу и његовом мафијашком режиму ништа није свето. Срп-

дају се са његошевском Црном Гором, а највише вредности су им издаја, лоповлук и сваковрсни криминал. Обавеза свих нас је да им супротставимо наше праве вредности, љубав према отаџбини, поштење, моралност и истинољубље. Не смемо им дозволити да на територији наше отаџбине праве велику Албанију, не смемо им дозволити да отму нашу јуначку Црну Гору, Светог Петра Цетињског, владику Рада и Василија Острошког.

Зашићо нам Америка и Енџлеска не моџу бићи њријатиљељи?

Они су у Другом светском рату бомбардовали само Србију. Што нису бомбардовали Загреб, Хрватску? Бомбардовали су српске градове, Београд на православни Васкрс, да ли је то случајно? Шта су радили у Лесковцу са авионским бомбама? У том смо савезу ми били, а они су нас и тада уништавали више него Немци. Французи су били под немачком окупацијом; они су окупирани пре него што је за нас почео Други светски рат, тако да о Французима у том случају не можемо да говоримо. Што се тиче Енглеза, можемо дати велику историјску замерку Черчилу због његове политике пред крај Другог светског рата и буквално због предаје власти.

О Православној цркви и комунизму:

Из Другог светског рата Српска православна црква је изашла скоро

уништена, са преполовљеним свештенством, разореним храмовима, у дефанзиви пред комунизмом и интернационализмом, свакодневно терорисана од надобудних режимских функционера, изложени монтираним судским процесима у којима су свештеници осуђивани на смрт или дуге затворске казне. Више је страдала под комунистима и више је свештеника изгубило живот од комунистичког режима него под целокупном турском окупацијом.

О религијама и верским заједницама:

Српска радикална странка је политичка партија верујућих људи, који према Српској православној цркви гаје посебан однос, поштовање и уважавање, али су истовремено изразито толерантни према свим другим религијама и верским заједницама.

О миџинзима и јавним скуповима:

Ми радикали смо веома опрезни у заказивању јавних скупова. Одустајемо од јавних скупова онда када је ситуација узаврела. Скупови су демократско право. Само, политичке партије морају бити опрезне у располагању тим демократским правом. Да не би то довело до неких последица које се не желе, које наносе штету и онемо ко организује митинге и демонстрације.

О Србима католицима:

Видите, у Другом светском рату најгори су се показали Срби католици

из западне Херцеговине. Тамо су најгоре усташе биле. У овом рату они су опет били најгори. Огроман број их је, додуше, изгинуо, посебно у Источној Славонији и на другим ратиштима, јер су их Хрвати гурали тамо где је било најгушће. А, изворни Хрвати немају добро мишљење о њима. Рецимо, Загорац не може да поднесе западног Херцеговца ни на километар и најгоре мишљење о њему има. Али, када треба да им послуже за неке послове којих се они иначе либе, онда су добродошли.

О зајошљавању:

Као директор фирме запошљавао бих оног ко је способан да обавља посао. Ту у принципу националност ништа не значи, а често ни диплома ништа не значи, треба га проверавати да ли зна да ради. Може диплому да окачи мачки о реп, ако не зна да ради.

О комунизму:

Комунизам није нека идеологија за потцењивање. То је једна веома моћна и опасна идеологија. Идеологија која нам је нанела много зла. Која нас је скоро упропастила као народ. Али, не само нас, него и огроман руски народ, источноевропске народе који су робовали под комунистичком диктатуром. Али, та идеологија је имала реално утемељење у социјалној беди и потлаченом положају великих друштвених група и широких друштвених слојева и она је настала на извесном природном супстрату.

Истина о Војиславу Шешељу

- *Свјedoци смо задњих година како једна брутална пољска прејавара међународни суд у Хагу у средство присиле и насиља под чијим окриљем се врши јавно линчовање нејошлужних од стране великих и моћних. Примјера је доста а најдрастичнији примјер за овако нешто је процес који се води против јунака ове приче, председника српских радикала проф. др Војислава Шешеља*

Пише: Владимир Вуковић

Свјedoци смо задњих година како једна брутална политика претвара међународни суд у Хагу у средство присиле и насиља под чијим окриљем се врши јавно линчовање непослушних од стране великих и моћних. Примјера је доста а најдрастичнији примјер за овако нешто је процес који се води против јунака ове приче, председника српских радикала проф. др Војислава Шешеља.

Пратим помно суђење Војиславу Шешељу од самог почетка и морам признати да сам често осјећао страх докле ће издржати са одбраном и оним пркосним држањем, како то само Србин умије, док се бори против Кривде у неравноправној утакмици у којој је све наклоњено његовим противницима са друге стране. Из тог страха за јунака ове приче коју вам причам, ја сам увијек излазио са неком новом енергијом која дјелује љековито.

За ових шест година снага Војислава Шешеља је често била на тешким испитима, а он онако стамен и јак, са пуно аргумената, из свих тих битки излазио је још јачи и ту неправедну утакмицу учинио толико занимљивом, да је кришом прате и навијају за нашег Воју Шешеља његови највећи непријатељи. Политика Запада више се и не труди да сачува привид праведности и своју безочност и невиђену бруталност јасно покушава да демонстрира у Хагу.

Вјероватно би до сад били свјedoци плодова бестијалности шевенингенске арене да се тамо није нашао Војислав Шешељ. Тако је мој и ваш јунак постао симбол отпора и одбрамбени бред хорди плаћеника која насрће на наш народ. Свима је ваљда јасно да монтирани процеси у Хагу имају за крајњи циљ сатанизовање српског народа и покушај да се порази на свим пољима. Цинизам влада свијетом отако има моћника који, опјени својом моћи, нису спремни да се зауставе у

свом походу и да сагледају тежину свог властитог злочина.

Политички примитивизам се раширио са Запада по цијелом свијету и пријети народима попут нашег, фабрикују се најбезочније лажи, обмањују лаковјерни и што је најгоре и што највише боли успјешно налазе домаћи издајници и полтрони Запада за најпрљавије радове за ситне паре. Домаћег кукавичлука је било одувјек али се са њим кроз историју увијек излазило на крај, сада кукавице владају, а то Срби нису заслужили. Због таквих, какви су на власти у Србији и Црној Гори, јунак овог текста већ шесту годину ни крив ни дужан проводи у хашком казамату.

Колико смо до сада само пута били свјedoци како се у Хагу од злочинца правила жртва и како жртва бива на најјачијим начин приказана као извршилац злочина. Против безочног обмањивања свјетског јавног мњења и сатанизовања српског народа, једини глас отпора и истине је глас нашег председника Војислава Шешеља.

Његова борба против сулудог подухвата, да се туђи рачуни плате српском крвљу и сузама, одавно је прешла надљудски напор и као таква остаће свевремена и забиљежена у памћењу људи који мисле слободно. Понекад помислим како нас историја ипак није научила као народ, да је наивно од других очекивати да нам рјешавају проблеме.

Треба да искористимо то што имамо великог човјека као што је Војислав Шешел и пружимо му безрезервну подршку у праведној борби за интересе српског народа у цјелини. Уосталом тај човјек је поднио властиту жртву и своје лично подредио интересу свог народа, зар нам то не говори само за себе. Његова борба против систематског прикривања злочина које су други правили према нама је борба против геноцидног процеса који се води према нашем народу од стране оних који су те злочине инспирисали и на тај бизаран начин, своје прљаве трагове желе да сакрију.

Док гледам дуел Војислава Шешел против инквизитора новог свјетског поретка у Хагу, дубоко се замислим и сваки пут откријем неки нови извор снаге, да бар дам свој скромни допринос у борби против протагониста пакленог плана оних, који су убијали бомбама нашу дјецу, који су рушили наше градове и који су затровали нашу земљу осиромашеним уранијумом и ко зна чиме још, па макар и овим текстом. Ако је и било оних који нису вјеровали у чињеницу да се у Хагу суди само једном народу, имају прилике да се увјере у процесу против Шешелја да је то стварно тако и да се по сваку цијену жели осудити најбољи међу нама.

И док се тужитељи у срамном процесу против нашег Воје понекад зако-

пцају неби ли, по сваку цијену прекинули његову бриљантну одбрану и тако га бар на тренутак покушали да децентрализују, помислим да је наш јунак потреба једног угроженог народа да кроз његов лик буде схваћен у својој херојско-трагичној ситуацији. Збиља, кроз његов лик и проговара све најчистије и највеличанственије што је један народ могао да покаже у својој борби за голи опстанак, која му је наметнута на најпрљавији начин.

У свјетској политици одавно ништа није на свом мјесту а лик Војислава Шешелја има неугасив сјај и открива нам све лажи и обмане које су оправда-

вале насиље над људима и читавим народима. Његова морална чистота и херојска одважност у одбрани свог народа сразмјерна је количини лажи коју просипају они који би истини да суде и тако осигурају барем неку лргитимност пред лицем свјетске јавности, све оне злочине које су нам учинили и које нам чине.

Искушење Светог Петра Цетињског и величина његове светачке одлучности у овом времену нам мора бити разумљивија него икада раније. У времену када се мора имати храброст и памет да би се схватила позиција нашег националног положаја и сведи постају ратници. А нико тренутно од Срба не демонстрира боље снагу и карактер овог народа од проф. др Војислава Шешелја.

Ријетки су они који могу да спознају све планове који су претходили најновијем колективном страдању српског народа, а он нам их је све рекао и објаснио. Објаснио је не само нама него и свјетској јавности која нам није била наклоњена све ове године уназад. Чини се да за српски народ цијела српска дипломатија није урадила колико Војислав Шешелј из затворске ћелије у Хагу. Он је једини глас истине, који је пустио непослушни и непокорни Србин, који се далеко чује.

Његова борба је постала симбол за Право и Правду, за изворне принципе међународног права који су донешени за добро свих народа и који би требало да буду гарант за праведно спровођење праведних одлука а који се данас драстично крше и спроводе селективно. Није Воја Шешелј пристао да се малодушно повуче пред арогантним уцјенама, свјестан наших унутрашњих раскола покушао је и у великој мјери успио да нас сложи и посавјетује. Био је одлучан када је то нама било потребно и дао нама прави примјер како се треба борити и одбранити своје темељне интересе. Разбудило је наш јунак свој народ, покренуо га изнутра. Натјерао нас је да пробудимо свој национални дух који је био успаван, почели смо да мислимо и да се на прави начин односимо према себи.

Кажу да на карактер човјека утиче амбијент у коме је тај човјек одрастао. Из овога нам је јасно зашто је Шешелј несаломив и тврд као најтврђи камен. Херцеговачки је Србин наш Воја. Тамо у Херцеговини добрих људи и камена није никада фалило. Ти добри људи који тамо живе вјекovima су уназад плаћали скупо то што су поштовали и вољели своје српско поријекло. У том крају су стасити и кршни Херце-

говци, испреплетаним гласовима испјевали најљепше српске пјесме.

Национални пркос, чојство и поштење су оно са чиме се Срби из тих крајева могу похвалити, и баш такав је и онај о коме овдје пишем. Прекаљени тешким животним условима, Херцеговци од свих Срба најизраженије имају усађену националну свијест у сваком појединца. Онда и не чуди што су острашћени комунисти после Другог свјетског рата, разним методама, вршили прогон српског становништва са овог вјековима српског простора.

И сам Војислав Шешељ је знао да каже, како је највеће људске вриједности научио да цијени дружећи се са народом из свог Поповог поља. Из тих сусрета са својим народом он је касније и изградио своју доследност, оријентацијелност, стабилност, упорност, па и борбеност.

Унука и праунука старих Солунаца, оних јунака који су гинући за Србију омогућили Версају да озваничи Краљевину Југославију, више нигдје нема. Ратници са Неретве који су, онако српски, навалјивали једни на друге, још живе и животаре, премда у изходишту четници нису успјели да одбране монархију, баш као што ни партизани нису успјели да сачувају Републику овјерену на Јалти. Сад и четници и партизани исту ракију пију и исту тугу тугују, јер су и једни и други поражени. Зашто су, и чијом све заслугом, Срби изгубили и оне ратове које су добили, казао је у великој мјери Војислав Шешељ у Хагу за ових шест година.

Тврдо ухо хашко-америчке правде невољно слуша све оно што му тамо иза зидина Шевенингена саопштава Војислав Шешељ. Хвала Богу па је техника унапредовала тако да се његов глас и много даље чује, и много даље, и много више него што су моћници

Запада могли да наслуте. Препричавају се дијалози Шешеља са судијама и тужитељима на сваком кораку, постале су неке његове изјаве у Хагу антологијске и већ записане и тако сачуване од *незаборава*.

Њему је оптужница писана на основу његових изјава и новинских чланака које је писао прије и док је на тлу бивше Југославије бјеснио грађански и вјерски рат. Али за Шешеља је та оптужница небитна, јер он је тамо због другог посла. Пошао је српски војвода у Хаг да докаже да је Јалта појела Версај, а хладни рат Јалту. Да је рат у бившу Југославију увезен са стране и да је одакле је увезен и контролисан и пројектован на штету Срба и Србије.

Док је трајао случај покојном Слободану Милошевићу тужитељка и тужиоци су слушали прве часове из историје државе којој суде, запамтили колико је он био неугодан и због тога се дуго али Бога ми неубједљиво припремали за Шешеља. Бавили се тражењем доказа којим би доказали Шешељеву кривицу. Наилши су на тврдо. Наш председник не крије да је српски националиста, а и зашто би? Он оптужницу у цјелини разумије као признање тужилаштва да суди невином човјеку. Ето питања: зашто је свачији национализам дозвољен, а српски опасан по цијели свијет? Колико смо пута били свједоци подмуклости тужилаштва да на сваки начин дискредитују Шешељеву личност.

Сјетимо се само, када већ причам о његовом национализму, када тужитељка заједљиво у уводној ријечи твр-

ди да је Шешељ свој политички живот почео као комуниста. Његов одговор је био да је живот почео рођењем, а у комунисте се уписао у пубертету. То је и цијела истина јер херој ове приче је рођен као Србин и суде му због његове зрелости, а не због пубертета, суде му као великом Србину.

Мислили су да јуре зеца а истјерали су лава. А шта све нису покушали када су видјели у какав су се проблем увалили. Чак су тренутно највећег Србина покушали да прогласе Хрватом. Чинили су то хрватски србомрсци у дослуху са српским србомрсцима, нажалост и таквог доја има међу нама. И шта су постигли? Постигли су једно велико ништа и навукли на себе срамоту и гријех. Њихова је немоћ велика, исто као што је величина жртве коју Шешељ подноси и која га чини све већим у нашим очима.

Питам се да је неко други на његовом мјесту да ли би издржао, сигуран сам да не. Хашки инквизитори улажу грдне напоре да оспоре сваку ријеч Воје Шешеља коју изговори у Хагу, не би ли тако судским вратоломијама придобили доказ више да је тзв. независност Косова праведна, јер су опасни српски националисти криви за све што се догађало и што би се могло десити на Балкану и у Европи, док Шешељ успјешно доказује супротно.

Када су кренули телевизијски преноси Војиного суђења нисам могао ни да замислим да ће ме из вечери у *вечер* нека сила магијски привлачити тв екрану. Некако се чини да је серија у наставцима из Хага постала ремек-дје-

ло њеног режисера, а он је главни актер у њој. Због тога нисам могао, а не могу ни сад, за Шешеља рећи да је сујањ.

Понекад сам ухватио себи како му завидим јер је слободнији у притвору него ми на слободи. Његов дух је неспутан, његов смисао за хумор непоновљив и као такав он код нас гледалаца често измамаи осмјехе и тако од суда направи комедију. У часовима послепоноћне таме, суђење Шешељу које иде у епизодама пуно је драматуршких обрта.

Није случајно што се суђење репризира када Србија и Црна Гора увелико спавају али ни то није проблем многима који остају уз ТВ до раних јутарњих сати и прате процес који је можда и најсличнији процесу који су водили Хитлерови нацисти против Георги Димитрова 1936. године. Незамисливо је тада било, за цијели свијет, да било ко из тог процеса извуче живу главу у сред гуиног гнијезда. Ипак десило се то Георги Димитрову и од оптужнице која га је теретила за паљење Рајхстага није остало ништа.

Исто таско незамисливо је данас у вријеме стварања демократске цивилизације да се неке коме се суди одузима право на одбрану а то се упорно покушава урадити Војиславу Шешељу. Колико је само пута суђење долазило до тачке када је прелазило преко границе стварности. Драма главног јунака овог монтираног процеса не престаје ни када они који одређују минутажу снимка напрасно прекину програм, она се настави у будној свијести гледалаца којима једино остаје да претпостављају. У одмјеравању правде и кривде, Војислав Шешељ је јасно правду пренио на све нас и свој став да мора

доћи до једног краја – право или смрт.

Када је Војислав Шешељ добровољно пошао за Хаг, знао је да ступа на сцену на којој ће бити омражен и жигосан од многих. За њега је то била само важна чињеница, да за светску публику може да прикаже колико његово право има снагу да разобличи лице оних који га мрзе. И док свијет морално посрће са својом либералном демократијом која се гуши у лажима и спекулацијама, наш јунак из ове приче доказује да је баш то узрочник крваве драме која се одиграла између некада братских народа на простору бивше Југославије.

Он непоколебљиво истиче своју позицију од које не одустаје и тако сваки пут оне преко пута њега натјера на повлачење. И док су нам уши пуне галаме о њудским правима, права су дата и за псе и мачке, али не једном човјеку, Србину који жели да се брани сам.

У нашој историји све се трагично понавља. Милош Обилић је дао своју главу за ријеч, да није те ријечи шта би нас разликовало и дијелило од глиста. Ми се као народ опрењдељујемо за царство небеско и то је наша суштина као народа у цјелини. Исти они који данас куде Шешеља, некада су кудили Карађорђа. Говорили су и тада као што то их и сада слушамо да миш не може против слона, да треба бити понизан и мали, све док се не претворимо у стоноге.

Одговор Шешеља на то је „Нећу да живим као стонога, боље је да умрем а да останем човјек који заслужује поштовање. Могу не убити али не и поразити.“ Овакав став не може а да не изазове дивљење сваког обесправљеног човјека на планети. То су ријечи које су Шешеља направиле највећим

борцем за људска права, а да је свијет неко нормално мјесто он би био овјечан свим могућим признањима. Овако живимо на планети која је постала жалосно мјесто.

Европа је постала обична биртија на чијем улазу пише: „Забрањен улаз за Србе!“ А институције као што је Хашки трибунал су постале дио машинерије апсурдног политичког пројекта који не брани чак ни привид права и праведности, а његови налогодавци покушавају свој злочин над Србима да оправдају тако што ће казнити Србе.

Онај који је спреман да да свој живот за бољи живот српске дјеце, за свој народ и вјеру знајући да га на земљи не чека никаква награда, велики је човјек. То је човјек који не ставља свој лични интерес на прво мјесто, већ је спреман да жртву коју су приоје њега принијели само великани као што је он. Који прави патриота није за уједињење свих Срба у једну државу Србију? Који то патриота не воли и не цијени више свих сународника него некога са стране?

Прави Србин размишља својом главом и не подноси да му неко обликује мишљење, води се својим инстиктима и има ината и правдољубивости, колико је потребно да се разликује од других. Па нијесмо ли ми онда сви Војислав Шешељ? Слободно и нама могу да суде за шта суде и њему! Али не, они су за примјер узели најбољег од нас. Мисле тако ће преплашити остатак Србадије и ко зна можда би и успјели у свом науму, да страх није баш из Хага растјерао сам Воја Шешељ. Лидер странке којој припадам је тако ушао у легенду и постао симбол борбе против тираније и насиља а нама његовим политичким следбеницима, примјер како се треба борити и истрајати у часној борби.

Слобода Шешељу!

Мандићу и Медојевићу Мило враћа дугове

ДУЖНИЧКО РОПСТВО И ПОДАНИШТВО

- *Овог пута шеф режима, неки Мило, исправно је процијенио да треба уграбити изборе прије него што се цунами економске кризе не сурва на развалине монитенегринске привреде. Па, послје може и попои! Такође, Комбинат Алуминијума је пред затварањем, а то је 50 одсто монитенегринске привреде и 80 одсто монитенегринског извоза, туристичка сезона нам је пукла због интелигентних пописа Владе, његова Прва банка је прсла...*

Пише: Драган Росандић

Као што сам и наговјестио прије петнаестак дана, кад год режим у малом Монтенегру крене у разбијање опозиционих партија, а тренутно је разбио Српску народну странку и Покрет за промјене, избори су сигурно ту. И стварно, чим је стигла нова година, Влада Монтенегра је одмах донијела одлуку да предложи Скупштини скраћење мандата, чиме се стичу услови да председник Монтенегра, неки анемични Вујановић, распише парламентарне изборе за 29. март, како би се опозиција потпуно изненадила и затекла неспремна. Мада, наша је опозиција увијек неспремна и изненађена. Исто се десило и са парламентарним изборима који су били заказани 10. септембра 2006. године, одмах након референдума. Изборне радње су обављане по августовском жаропеку у јеку туристичке сезоне, а партијске промоције у купаћим гаћицама на плажама и ноћу по дискотекама!

Овог пута шеф режима, неки Мило, исправно је процијенио да треба уграбити изборе прије него што се цунами економске кризе не сурва на развалине монитенегринске привреде. Па, послје може и потоп! Такође, Комбинат Алуминијума је пред затварањем, а то је 50 одсто монитенегринске привреде и 80 одсто монитенегринског извоза, туристичка сезона нам је пукла због интелигентних пописа Владе, његова Прва банка је прсла...

Али, олакшавајуће околности су му што је и опозиција прсла исто као и његова банка. Предао је апликацију за пријем у ЕУ, иако ће иста купити прашину у фиокама бриселске администрације годинама, управо се нагодом с породицама депортованих (а потом убијених) муслимана из БиХ да им исплати око 4,5 милиона еура, иако их је

он депортовао, а ових дана се спрема да ухапси десетак припадника полиције и службе безбједности који су те 1992. депортовали у БиХ те исте муслимане, иако им је он наредио да их ухапсе и депортују! Прије десетак година ухапсио је неког несрећног Ранисављевића и отпузио га да је отео 20 муслимана из воза Београд-Бар у мјесту Штрпци. Пет пута му је почињало суђење, и то увијек пред изборе, не би ли се придобили муслимани да гласају за њега, док коначно несрећник није осуђен на 15 година тешке робије! Како су избори ту, а Ранисављевић је у затвору, овај пут се одлучио да ухапси своје некадашње полицијске функционере и оперативце!

Како је наша опозиција примила ову тужну вијест да су избори 29. марта? Никако! Опозиција, која је до јуче тражила изборе, сад каже да су избори прерано заказани и да су они несpremни, а не би се могли спремити ни до краја године! Сјећате ли се оног Мандића што је штрајковао глађу и тражио да Влада Монтенегра промијени одлуку о признању Косова или распише изборе, па је послје десетак дана штрајка глађу подвио реп и отишао кући на врућу супицу? Замислите да је издржао четрдесетак дана штрајка, и ево, добио би изборе! Не због тога што би му се шеф режима смилвао,

него што мора на изборе због себе, а овај Мандић би, ни крив ни дужан, изашао као нови Махатма Ганди! Отац нације! Али, жоћеш!

Какви су изгледи ове опозиције на предстојећим изборима? Никакви! Ова опозиција и ови опозициони лидерчићи завшили су своју „историјску“ мисију на недавним председничким изборима, кад их је анемични Вујановић разбио још у првом кругу. Ових дана сазнајемо да су том приликом Мандићева Српска народна странка и Медојевићев Покрет за промјене узели кредите од више стотина хиљада еура код банака да би куповали луксузне лимузине и лијепили слике својих лидерчића по градовима нашег малог Монтенегра у председничкој кампањи, а заправо ишли у сватове на Вујановићево весеље!

Па су сад у дужничком ропству! А, по цијели дан трабуњају о пропасти Прве банке, која се понашала недомашински, исто као и они! И плус што су ови лидерчићи и њихови посланици узимали и приватне кредите код банака да се скуће (ови су у двоструком дужничком ропству), па кад су једном од њих недавно предлагали да напусти Парламент и крене против режима у ванпарламентарну борбу, овај је одговорио: „Јес“, па ко ће онда да ми отплаћује кредит?“ Јер ови, кад напусте политику, немају куд него да чувају овце у Горњој Морачи или да узгајају сјемениски кромпир у Мојковцу и Крњој Јели!

Па, има ли спаса? Има! Јединствен став опозиције, ново изборно законодавство, датум избора никако прије прве половине јуна, или нема избора; велика коалиција комплетне опозиције; на челу коалиције снажна независна личност... Али, то су већ шпанска села и грчки засеци за ову веселу дружину која ће продати и ове изборе! И остати у дужничком ропству!

Дедеић изашао из НОВЕ

- Он је навео да је до последњег дана, односно Изборне Скупштинине НОВЕ, сугерисао да се у програмски документ угради обавеза те странке да не сарађује, било када и на било ком нивоу, са ДПС-ом, што је избрисано у последњем тренутку

Посланик Српске листе (СЛ) Добра Дедеић рекао је да неће више бити функционер Нове српске демократије (НОВА), оцјењујући да је процес трансформације Српске народне странке (СНС) урађен „на понижавачки начин“.

Дедеић је на оснивачкој Скупштини НОВЕ изабран за члана Главног одбора те партије.

Он је казао да је најодлучнија етапа „у процесу губљења идентитета СНС-а“ био тренутак када је тада функционер СНС-а, а сада заменик председника НОВЕ, Горан Даниловић, блокирао наставак свакодневних грађанских протеста поводом Владине одлуке да призна Косово.

Дедеић је рекао да је наводни предах од три или четири дана, који је најављен све већем броју демонстраната, представљао одустајање од свих форми протеста. „И мирне, по ко зна који пут погнуте главе, са одлукама Мила Ђукановића“.

„Управо у то вријеме, Даниловић, у склопу нове страначке концепције коју је претежно он креирао, кроји и нову развојну филозофију. Наиме, тражи прекид медијске паљбе по Ђукановићу, јер је то наводно контрапродуктивно и спречава нас да узмемо гласаче Демократске партије социјалиста (ДПС)“, прецизирао је он.

Према Дедеићевим ријечима, „извлачење“ посланика СЛ из Скупштине на иницијативу Даниловића, кроз форму бојкота, и то на дан када су људи из свих црногорских градова дошли да подрже штрајк глађу Андрије Мандића, представља суштински почетак процеса преобликовања СНС и дисконтинуитета са идеологијом СЛ.

Он је навео да је до последњег дана, односно Изборне Скупштине НОВЕ, сугерисао да се у програмски документ угради обавеза те странке да не сарађује, било када и на било ком нивоу, са ДПС-ом, што је избрисано у последњем тренутку.

Дедеић је казао да је први корак у том правцу начињен на сједници Председништва СНС-а, три дана прије признања „лажне државе Косово“, када се дио чланова председништва залагао за постизборни савез са ДПС-ом на-

кон ванредних парламентарних избора. „Што су правдали наводном међународном подршком, потребом помирења Срба и Црногораца и стабилношћу Црне Горе“.

„На моје питање шта српски народ тиме добија, одговорено је – тробојку за народну заставу, дакле не за државну, уклањање стихова Секуле Дрљевића из актуелне химне Црне Горе и равноправност црногорског и српског језика кроз форму благе редифиниције постојећег Устава“, рекао је Дедеић.

Он је додао да му је након тога речено да је немогуће и нереално да, осим та три компромиса симболичког нивоа, СНС добије било шта, јер се томе противе Ђукановић, Веско Баровић и Брано Мићуновић. „Који располажу државним и парадржавним парамима и неће да их дијеле“.

„Сугерисано је да у процесу страначке реформе и модернизације 'претрчимо' Социјалистичку народну партију (СНП) и Покрет за промјене (ПЗП), које наводно имају већи маневарски простор и коалициони капацитет за постизборни савез са ДПС-ом. Нова власт коју би чинила садашња опозиција, и у варијанти да добије више мандата, дефинисана је смијешном“, казао је Дедеић.

Према његовим ријечима, дио просрпске политичке елите који тврди да се трансформацијом идеолошког идентитета руши Ђукановић, морао би да се обавезе на повлачење са политичке сцене ако ДПС побједи на предстојећим изборима.

„Тако се доказује да је интерес грађана, у конкретном случају српског народа, важнији од сопственог интереса. Наравно, у овај персонални корпус не убрајам колеге из СНП-а и ПЗП-а, који имају константне и принципијелне политичке визије развоја и односа унутар Црне Горе“, прецизирао је Дедеић.

Он је додао да су активисти и бирачи СНС-а и СЛ највећи губитници најновије страначке транзиције.

Дедеић је казао да је дио функционера промијенио политику „и поред 50 хиљада гласова које смо добили за решавање српског националног питања у Црној Гори“, што је, сматра он, персонално легитимно.

„Међутим, предизборни програм је изневјерен, јер српско питање није институционализовано на нивоу Црне Горе и није наметнуто као регионално валидан проблем, што је колективно погубно“, оцијенио је Дедеић.

Он је рекао да као посланик СНС-а, изузев износа редовне мјесечне плате и онога што се могло од ње купити, није увећао своје, односно породично богатство, што је, како је навео, случај и са највећим дијелом посланика СЛ.

„Позивам актуелног заменика председника НОВЕ Горана Даниловића да пријави своју имовину и саопшти јавности шта је све и како зарадио током последњих година посланичког мандата. Јер, образ је пречи. То је слоган који је смислио нагло и сумњиво обогатени појединац у опозицији Црне Горе“, поручио је Дедеић.

Дедеић је казао да не мисли да је Мандић мање одговоран од Даниловића за све што се догодило СНС-у, односно сада већ НОВОЈ. „Чак ту одговорност сматрам подједнаком“.

Према његовим ријечима, Даниловића је више пута помињао јер је био вишегодишња сметња за његов рад у оквиру СНС-а, и увијек из личних разлога. „Осим тога, са њим се нијесам налазио ни на истим таласним идеолошким дужинама“.

„НОВОЈ и свим људима који вјерују да ће на тај начин да мијењају систем врједности у Црној Гори желим све најбоље, а већ наредни парламентарни избори показаће њен капацитет“, рекао је Дедеић.

Он је најавио да ће почетком наредне седмице саопштити да ли ће престати да се бави политиком или ће имати неке друге планове.

„Емотивно и лично, много ми је ближе прва варијанта“, казао је Дедеић.

Српска национална листа је политички наследник Српске листе

Самоукидање СНС-а

- Самоукидање Српске народне странке као прејознајљивој политичкој субјекта и окоснице Српске листе формираној у служби заштите права Срба од дискриминације и тихе асимилације од стране антисрпској и антидемократској црногорској режима, као и укључне демократизације у Црној Гори по мени је неразуман појез, дугорочно штетан по српске националне интересе

Пише: Миљан Станишић

Самоукидање Српске народне странке као препознатљивог политичког субјекта и окоснице Српске листе формираној у служби заштите права Срба од дискриминације и тихе асимилације од стране антисрпског и антидемократског црногорског режима, као и укупне демократизације у Црној Гори по мени је неразуман потез, дугорочно штетан по српске националне интересе.

Као заговорник политичког самопрепознавања српског народа на Скупштини тадашње Народне странке 1994. године био сам поборник стварања Српске народне странке, иако тада у мањини, као политички заштитник српских интереса у антисрпском

друштвеном миљеу који се деценијама стварао и водио нестајању српског имена, а који је нарочито ескалирао последњих десетак година.

Од свог формирања Српска народна странка је од ванпарламентарне странке 1998. године, од избора до избора, касније све више јачала и била препознатљива међу Србима да би на последњим изборима 2006. године као окосница Српске листе заједно са Српском радикалном странком (Странком српских радикала) и другим политичким конституентима постала најјача политичка опозициона групација у Црној Гори, чиме се на велика врата отворила могућност решавања српског питања.

Своју пуну афирмацију Српска листа је требало да доживи на овим избо-

Миљан Станишић, рођен 1964. године у Винаћима (Даниловград). Завршио је Филозофски факултет у Никшићу, Одсек за социологију и филозофију. Од почетка вишепартијског система укључио се као Србин у Народној странци, и на опозиционом фону истрајао кроз политичко дјеловање у Српској народној странци. Био је посланик СНС-а у Савезном Парламенту и виши савјетник у Савезној Влади.

рима гдје је по свим анкетама, чак и режимским знатно јачала, и тако са другим опозиционим политичким субјектима била озбиљна алтернатива власти са великим шансама на побједу и смјену овог однорођеног режима.

Међутим, по већ опробаном сценарију у сусрет изборима догађа се већ виђено, тј. власт активира своје цокере у опозицији са циљем да створе конфузију и дезоријентацију опозиционог бирачког тијела као што су то сад учинили у Српској народној странци, омогућивши себи очување власти, а послушницима разне прерогативе. На неке од тих деструктиваца „специјалаца” и „реформатора” ја сам указивао и говорио да ако се не маргинализују, разориће Српску народну странку. Али, власт је њих добро опскрбила, омогућивши им проходност, тако да су свој задатак испунили и Српске народне странке више нема, па формираше „НОВУ” у којој се главни гласного-

Због ембарга на информације у медијима што је још један уступак „реформатору”, „малом Мартину Лутеру”, како га на свом сајту ословљавају између осталог његови доскорашњи блиски сарадници из Српске народне странке, многи су приступили „НОВОЈ” скептични који ће политички правац заузети ова странка и да ли ће остати на политичким принципима по којима је дјеловала и који су им једини били прихватљиви. Али, када увиде да се српско питање у „НОВОЈ” ставља ad-akta и да одустају од принципа на којима је формирана Српска листа као нада и шанса Србима у Црној Гори да остваре своја права по принципу „једнака права за све”, надам се да ће им убрзо окренути леђа и прикључити се Српској националној листи као аутентичном настављачу политике Српске листе.

нијесу нека новост, јер су се дешавали прије нешто више од деценије у Народној странци из које смо произашли, а сада видимо, или неки не виде гдје су сада тадашњи „реформатори” и какве су последице њиховог политичког дјеловања произашле по српски народ. Чини ми се да неки Срби нијесу из тога извукли никакве поуке, или неки јесу, али по своје интересе, а на штету српских националних интереса.

За Србе у Црној Гори избор је лак. А то је, истрајати на наведеним принципима којима се само тражи да и Срби имају права као и сви остали, а то није „фолклор и аматеризам”, како то високи функционер „НОВЕ” рече, већ

је такво њихово политичко дјеловање поред овог лицемјерство, авантуризам, манипулација и политиканство, а све на штету српскога народа и успоравање демократских процеса у Црној Гори.

Обавјештавам јавност да ме као бившег члана Главног одбора укинуге Српске народне странке и одборника СНС у локалном парламенту у Даниловграду стварање „НОВЕ” странке не обавезује у свом политичком дјеловању, јер је она одустала од прокламованих принципа и своју активност усмјерићу руководећи се принципима на којима је основана Српска листа тј. у Српској националној листи као њеном аутентичном настављачу.

ворник „специјалац” и „реформатор” из сјенке скоро дочепео трона, а у перспективи и самог врха.

Због ембарга на информације у медијима што је још један уступак „реформатору”, „малом Мартину Лутеру”, како га на свом сајту ословљавају између осталог његови доскорашњи блиски сарадници из Српске народне странке, многи су приступили „НОВОЈ”, скептични који ће политички правац заузети ова странка и да ли ће

остати на политичким принципима по којима је дјеловала и који су им једини били прихватљиви. Али, када увиде да се српско питање у „НОВОЈ” ставља ad-akta и да одустају од принципа на којима је формирана Српска листа као нада и шанса Србима у Црној Гори да остваре своја права по принципу „једнака права за све”, надам се да ће им убрзо окренути леђа и прикључити се Српској националној листи као аутентичном настављачу политике Српске листе. Јер, Српска национална листа доследно ће се залагати за принципе на којима је формирана Српска листа, између осталог за: дводомни парламент; процентуалну заступљеност Срба у државним органима и органима локалне самоуправе у складу са резултатима пописа; културну и просветну аутономију; за уставно дефинисање српског језика и ћириличног писма као службеног; систем специјалних веза са Србијом; право на национална обиљежја и њихову јавну употребу.

Непојмљиво је да један од твораца тих принципа, оне који су остали да се боре за њих, сада јавно у медијима назива „фолклористима и аматерима”. (O tempo o mores) Такви заокрети и

Председник Клуба Српска листа, Новак Радуловић јасно поручио

Нећу са гробарима Српства

- Данас кришим ње одлуке органа Српске народне странке, јер је у међувремену Главни одбор, на предлог већине чланова Председништва, донио одлуку да трансформише, односно да српски речено угаси Српску народну странку. Гашење и престанак рада Српске народне странке је подвала, превара за све који су нас икад гласали. То је издаја српских националних интереса!

Приредио: Мирко Ђукић

Уважено Председништво, даме и господо народни посланици, уважени грађани Црне Горе.

Посебно се с поштовањем и уважавањем обраћам оним грађанима Црне Горе који су користећи своје право гласа подржавали од маја 1998. године Српску народну странку и доприносили њеном успону и њеним успјесима и доприносили њеном угледу. Морам да вас подсетим, уважени грађани и симпатизери, чланови Српске народне странке, да је Главни одбор, на предлог Председништва Српске народне странке, донио одлуку да посланици Српске народне странке, а у договору са осталима из Српске листе, не присуствују сједницама Парламента Црне Горе због одлуке Владе да призна злочиначку државолику творевину Косово.

Данас кришим те одлуке органа Српске народне странке, јер је у међувремену Главни одбор, на предлог већине чланова Председништва, донио одлуку да трансформише, односно да српски речено угаси Српску народну странку. Гашење и престанак рада Српске народне странке је подвала, превара за све који су нас икад гласали. То је издаја српских националних интереса! Тој одлуци сам се са својим усамљеним гласом супротставио. Нимало нијесам повријеђен што сам био усамљен, јер сам убијеђен да сам у праву. То је нечувен преседан и непоновљив до сада у историји политичких

организација. Нико никада није гасио своју странку када је она најјача.

Уважени чланови и симпатизери Српске народне странке, предложио сам да Главни одбор одбије предлог Андрије Мандића о гашењу Српске

народне странке, о њеној трансформацији у неку Нову демократију. Предложио сам да Главни одбор закаже ванредну Изборну скупштину Српске народне странке, да изабере ново руководство у којем неће бити оних који

Уважени чланови и симпатизери Српске народне странке, предложио сам да Главни одбор одбије предлог Андрије Мандића о гашењу Српске народне странке, о њеној трансформацији у неку Нову демократију. Предложио сам да Главни одбор закаже ванредну Изборну скупштину Српске народне странке, да изабере ново руководство у којем неће бити оних који желе да угасе Српску народну странку.

Нова демократија још није конституисана, па ови пријевремени избори ће је затећи неспремни. Како ће они изаћи на изборе, а енормно су задужили Српску народну странку, чак неколико стотина хиљада евра. СНС дугује па неће имати пара, празна брашњеника ће ући у изборе. Празна рука, мртвој друга.

желе да угасе Српску народну странку. За себе сам рекао да ћу са задовољством бити обичан члан. Пристајем да у тој странци са новим руководством не будем ни на једној листи, ни на одборничкој, ни посланичкој, да не будем члан ни једног органа странке, чак ни председник мјесног одбора у Мјесној заједници Видрован, гдје живим. Иако сам један од првих оснивача Српске народне странке, све то прихватам само са жељом да сачувамо Српску народну странку од гашења и да је спасемо од њених гробара. На жалост, мој предлог је добио само три гласа, али је мени душа мирна. Рекох и спасих своју душу.

Уважени будући скупштинари Оснивачке скупштине Нове демократије, позивам све часне, савјесне и одговорне скупштинаре Српске народне странке да не учествују на тој комеморативној сједници, јер то је одбор за сачување Српске народне странке. Понављам, позивам све савјесне, часне и одговорне скупштинаре Српске народне странке, да одбију тај предлог и да радимо на јачању Српске народне странке. Ту странку, стварно треба звати Нова демократија. Имало би још једно име које би јој боље одговарало, али ја

сам културан, цивилизован човјек, нећу да саопштим то име пошто нико од тих индивидуа овдје данас не сједи, па не би могао да ми одговори.

Господине председниче, толико сам морао да кажем, да ме чују они који су мене послушали и учествовали у формирању и у раду Српске народне странке и многи ти људи ме ових дана позивају и питају шта се ово дешава.

Захваљујем се на толеранцији коју сте показали. Ово што сам сада говорио не односи се на дневни ред. Сада ћу само саопштити да се противим усвајању оваквог дневног реда, противим се кршењу Устава иако сам гласао против тог Устава. Многе одредбе из тог Устава повређују Српски народ, афирмишу његову дискриминацију, Црну Гору уводе у подјеле, али ви сте усвојили вољом већине посланика Устав, па сада га ви газите као плитку воду. Молим вас да од тога одустанете. Нећу гласати за предложени дневни ред. Мислим да то није добро и да се проблемима морају рјешавати много демократскије и са поштовањем Устава. Оно што није добро у Уставу, ајмо да заједно, док смо још у овом саставу рјешавамо.

Гласаћу против одлуке о скраћивању мандата Скупштине, не зато што ја нећу бити посланик, а можда и хоћу, о томе не размишљајам. Ја сам понудио својој странци да будем обичан члан, да не будем ни на једној листи. Противим се кршењу Устава и Уставних норми, а осим тога морам мало да будем саркастичан. Нова демократија још није конституисана, па ови пријевремени избори ће је затећи неспремни. Како ће они изаћи на изборе, а енормно су задужили Српску народну странку, чак неколико стотина хиљада евра. СНС дугује па неће имати пара, празна брашњеника ће ући у изборе. Празна рука, мртвој друга. Ја вас позивам да сачекате да се конституише Нова демократија и да то буде фер. Ево, ја ћу сада испричати једну анегдоту, ако ми дозволите.

Марко Миљанов на челу црногорских сердара опсадирао је град Медун. Након дуготрајне опсаде појавила се бијела застава на Медуну, а војвода Марко пита своје противнике: „Предајете ли се то ви што сте гладни, што немате џебане, или што сам вас ја побједио“? „Предајемо се што немамо хране и воде“. „Даћу вам и хране и воде, а и џебане, хоћу јуначки да вас побједим, а не зато што немате воде и хране па се морате предати.“

Ова анегдота је веома поучна, и за вас је поучна. Дајте мало џебане Новој демократији, па да и она изађе на изборе.

Разговори без резултата

Кандић шутнуо Мандића

- *За Демократску српску странку су неприхватљиви принципи уједињења двије странке које су у данашњим разговорима представили представници Српске народне странке. Како сазнаје Инфорс из извора блиског врху двије странке, основна примједба ДСС-а је што није добио ниједан конкретан предлог нити идеју од стране СНС-а по питању уједињења*

За Демократску српску странку су неприхватљиви принципи уједињења двије странке које су у данашњим разговорима поставили представници Српске народне странке. Како сазнаје Инфорс из извора блиског врху двије странке, основна примједба ДСС-а је што није добио ниједан конкретан предлог нити идеју од стране СНС-а по питању уједињења.

На упорно инсистирање представника ДСС-а да се мора нешто знати по питању имена, програма и статута нове странке, преговарачи СНС-а су говорили уопштено и на нивоу фразе. Што се тиче имена странке, за ДСС је било прихватљиво да нова странка носи име једне од двије српске странке: Демократска српска странка или Српска народна странка. Међутим, представници СНС-а су то квалификовали као „негативан бренд”. Тренутно, челници СНС-а имају у оптицају три имена нове странке од којих је једно „Нова демократија”, а друга два би имала национални предзнак. Унутар структура блиских руководству СНС-а, које се противе гашењу странке, сумња се да је предлог о два имена са националним предзнаком само у функцији подјеле скупштинара који су за чување националног префикса како би лакше прошао предлог анационалног имена.

Представници СНС-а су одбили да прихвате дио из политичког програма ДСС-а који говори о залагању за поновно уједињење Србије и Црне Горе у модерну демократску федерацију. Такође, преговарачки тим СНС-а није

прихватио да се у политичким документима нове партије јасно дефинише да је референдум о државно правном статусу Црне Горе из маја 2006. године покраден. ДСС је, такође, инсистирао да у програму нове странке стоји да она неће сарађивати са Демократском партијом социјалиста и Милом Ђукановићем.

Један од уочених проблема је и то што представници СНС-а нису предали ниједан писани документ у којем је садржана понуда. Тиме се јасно уочава намјера да се не остављају писани трагови комуникације и предлога. То се одсликало и кроз „лонуду” СНС-а Народнеј странци коју је Мандић упутио у телефонском разговору са Предрагом Поповићем.

У преговорима су учествовали са стране СНС-а председник Андрија Мандић, потпредседник Славен Радновић и председник Извршног одбора Горан Даниловић. Делегацију ДСС-а у преговорима су чинили председник др Ранко Кодић, потпредседници Симонида Кордић и Драгица Перовић.

Наши незванични извори говоре да је СНС понудио да нова странка има председника и потпредседника коју би заузели челни људи СНС-а и ДСС-а, а да се остали функционери боре за своје позиције на оснивачко-изборној Скупштини. ДСС је међутим инсистирао на усаглашавању програмских и принципијелних начела прије него што се приступи кадровској политици. Постоје и информације да СНС паралелно обавља разговоре са др Бојови-

ћем којем се такође обећава једна од челних функција нове странке. У руководству нове странке, пројектанти из СНС-а су планирали и неке истакнуте националне Црногорце који су на референдуму били за очување државне заједнице са Србијом.

По свему судећи, намеће се утисак да ДСС неће прихватити предлог СНС-а јер, сем непостојања истога у писаној форми, постоје принципијелне разлике у односу на оно што је саопштено усмено од стране преговарача из СНС-а. На другој страни, СНС грчевито покушава да нечим оправда причу о уједињењу, тако да се тренутно врши притисак на поједине општинске одборе СНС-а како би се прикључили постојећој иницијативи.

На питање новинара Инфорса, портпаролу СНС-а Добрилу Дедеићу да прокоментарише данашње разговоре, он је кратко одговорио да није обавјештен о садржају разговора. Портпарол ДСС-а Матија Николић је изјавио да у овом тренутку не може пружити детаље о данашњим разговорима те да ће јавност бити врло брзо упозната са њима.

Представници СНС-а су одбили да прихвате дио из политичког програма ДСС-а који говори о залагању за поновно уједињење Србије и Црне Горе у модерну демократску федерацију. Такође, преговарачки тим СНС-а није прихватио да се у политичким документима нове партије јасно дефинише да је референдум о државно правном статусу Црне Горе из маја 2006. године покраден. ДСС је, такође, инсистирао да у програму нове странке стоји да она неће сарађивати са Демократском партијом социјалиста и Милом Ђукановићем.

Реаговање на ставове Миодрага Вуковића изнесене у дневној новини „Вијести“

Мишкове кардељолике опсервације

- *Миодраг Вуковић очигледно унапређује Брозову прослављену правну теорију по којој судије не смију да се придржавају закона као пијан љоша. Јер, кад се не треба држати закона, онда, разумије се, не треба ни Устава. Испуњење само једне од бројних уставних обавеза према мањинама – принцип аутентичне заступљености овом овијаном штафетлији је исто што и проглашавање мањинских народа конститутивним. Поштовање, вели, Устава води „корекцији уставне организације државе“! О, Светозаре Маровићу, чујеш ли ти ово? Ово чак ни ти нијеси у стању да објасниш!*

Пише: Рајо Војиновић

Што јес' - јес': стварно је, чак и у оваквој држави, чудо, и то невиђено, то што се зове Мишко Вуковић! Слушајте само ово:

„Миодраг Вуковић истиче да би обезбјеђивањем гарантованих мандата мањинама ситуација постала сложена. Таквим ригидним принципом Црна Гора се води ка корекцији њене уставне организације, јер умјесто грађанске државе она би постала федерација националних заједница. Постала би сложена национална држава чиме би на мала врата прошао концепт Српске листе, која је нудила националну државу са конститутивним народима гдје би се одлучивало по националним квотама, сматра он.“

Миодраг Вуковић очигледно унапређује Брозову прослављену правну теорију по којој судије не смију да се придржавају закона као пијан плота. Јер, кад се не треба држати закона, онда, разумије се, не треба ни Устава.

Испуњење само једне од бројних уставних обавеза према мањинама – принцип аутентичне заступљености овом овијаном штафетлији је исто што и проглашавање мањинских народа конститутивним. Поштовање, вели, Устава води „корекцији уставне организације државе“! О, Светозаре Маровићу, чујеш ли ти ово? Ово чак ни ти нијеси у стању да објасниш!

Мишкове кардељолике опсервације о грађанском друштву супротстављају појмове националног и грађанског, јер по њему нијеси грађанин ако имаш националну припадност. И то је, још приде, тако само у случају Срба! И пошто га сврбе Срби, пошто више ни

он не смије да тврди да Срби у Црној Гори нијесу Срби него „политички Срби“, сад је ударио у креативно тумачење Устава. Хтио би грађане који се зову Срби да и даље држи у статусу грађана – десетог реда!

Слушајте даље:

„Вуковић подсјећа да у Црној Гори још није јасно који су све народи мањине. Подсјећајући да осим Бошњака, у Црној Гори постоје и Муслимани, као и Бошњаци-Муслимани, Вуковић наводи и примјер Срба код којих је подијељено мишљење о статусу државе. Само један парламентарни субјект је прогласио Србе националном мањином, док други који су бројчано јачи то оспоравају. Да ли нам то даје за право да игноришемо мишљење оних који споре право да се Срби третирају као мањина. Мањинска заступљеност је жива материја која пулсира, и свему треба врло образиво прићи, истиче он.“

Како није јасно ко су мањине, кад у Црној Гори нема већинског народа; кад Устав баш због тога не каже који је народ већински и кад све националне заједнице у Црној Гори у преамбули назива „грађанима“, припадницима народа (у множини – РВ) и националних мањина“, а у члану 79 „мањинским народима и другим мањинским националним заједницама“!? Већински се нигдје не помиње, јер га – нема! Међутим, Мишку је од онога што каже Устав важније шта веле Пецо, Шоле, Срле, Медо, псеудовојвода и остали! Какав Устав и какви бакрачи!

Зашто!

Па, зато што Мишко жели да и даље несметано врши асимилацију Срба, пошто у томе има софистицирану подршку, не само Кривокапићеву, већ и

ових што су им, наводно, опозиција. Јер, свима њима, и онима у власти и овима у опозицији, треба култ црногорства због прибављања фиорина с народне грбаче. Интереси су им супротстављени једино кад преже ко ће од кога шклапити који мандат, све друго им је мање важно! Једино због тога они свих ових година онако плотунају једни по другима. Да се Власи не досјете! Зато се власт држи Дрљевићевих антисрпских, а опозиција Николиних сердарско-елитистичких теорија. Јер, дрљевићевско антисрпство и црногорско „елитистичко“ надсрпство само су двије крајности клатна историје асимилације Срба у Црној Гори.

Они би сви хтјели да се то настави и даље, по могућности у недоглед, у сваком случају – до последњег Србина.

Посланик Странке српских радикала Бојан Струњаш
гостовао је у емисији „Пирамида” на Атлас телевизији

Признавање Косова је злочин

- *Господине Шљукићу, реци ми поштом да Црна Гора није требала признати независност Косова, да је то насиље, да је то злочин, да је албанским злочинцима признати независна држава и да је то злочин над правом и правдом и Ви, као правник, треба то да кажете отворено и јасно. Прекршено је Међународно право, прекршене су све нове УН, прекршена је етика, прекршен је политички и сваки други морал. Једноставно, учињен је злочин над једним народом и над једном сувереном државом*

Приредио: Мирко Ђукић

Водитељ: Добро вече! Добро дошли у другу по реду Пирамиду новог серијала на Атлас ТВ. Надам се да ћемо и вечерас заједно уживати, да ће вам бити занимљиво, и вама публико овдје који сте у студију, и свима вама поред малих екрана.

Дакле, наши гости вечерас. На позицији број 1: генерални секретар ССР и посланик у Скупштини Црне Горе, Бојан Струњаш.

А, на позицији 2: адвокат из Никшића, Лабуд Шљукић.

И на позицији број 3: најтрофејнији црногорски спортиста, свјетски познати ватерполиста Мирко Вичевић.

Тема број један, изузетно актуелна, не само ових дана, него, могу слободно рећи, последњих мјесеци, али, ево, ових дана је кулминирала.

Уводничар у тему број 1 Бојан Струњаш, а тема носи наслов – ТРИ ЗА ГРОШ.

Увод: Црна Гора признала је независност Косова. Домаћи званичници објаснили су да је одлука донијета како би се убрзало напредовање Црне Горе ка Европској Унији и НАТО-у. Након што је Београд ускратио гостопримство амбасадорки Анки Војводић, црногорски шеф дипломатије Милан Роћен, поручио је да Црна Гора, без обзира на ихитрену реакцију Србије, неће предузети мјере које би могле негативно утицати на односе са том земљом. Опозиционе партије у Црној Гори тражиле су од Владе да повуче одлуку о признавању Косова, да организује референдум о том питању или да распише ванредне парламентарне изборе. Пред зградом Скупштине у Подгорици, заказан је велики протестни скуп.

Водитељ: Господине Струњаш, изволите. Ви сте уводничар у прву тему. Имате Ваш минут!

Струњаш:

*Црна Гора, ојкада си црна,
И ојкад те свеци дижу Богу,
Никад ниси забадала црна
Своме браћу у једину ногу.
Црна Гора, ојкада си гора,
Ниси уру дочекала слабљу,
Него ишћо си иуђина од скоро,
Пољубила у крваву сабљу.
И несрећо, ојкад мала ти си,
Мања него и зрни црсово,
Тим пољујцем крвавога гостја,
Срећјаш да му честитјаш Косово!
Заборава да на тебе гледа,
Свети Пејтар и Осирошка греда,*

*Његош и свих векова у веку,
Да те ишћа, ко је Аџим Чеку?
Црна Гора, на свијем горама,
Не ишћам те кроз валове срама,
Има ли те више, видиш ли се,
Но те црсио ишћам, ситидиш
ли се.*

Ово су стихови српског пјесника Благоја Баковића.

Водитељ: Хвала! Господине Шљукићу, изволите! Како Ви коментаришете признање Владе Црне Горе, односно признање независног Косова од стране Владе Црне Горе!

Шљукић: Па, ја бих истакао да ја, у принципу, не прихватам овакав гусларски приступ овој теми. Међутим, сматрам да Црна Гора није имала раз-

лога да призна Косово, посебно не у овом тренутку, из једног простог разлога, баш што је Генерална Скупштина Уједињених Нација већином гласова, значи већином држава, изгласала да о томе одлучује Међународни суд правде у Хагу. Додуше, та одлука тог суда није обавезујућа, али јесте препоручујућа и значи за Међународну заједницу. Међутим, ја бих рекао и једној и другој страни, ово мисли већина народа, претпостављам, у Црној Гори и већина народа нема разумијевања за ову одлуку Владе. Међутим, сматрам да онај, да кажемо тако, један умни дио Црне Горе и велики дио Црне Горе нема разумијевања ни за данашње поступке Србије, а посебно...

Водитељ: Хвала Вам. Наставићете касније. Господине Вичевићу, изнесите Ваш став!

Вичевић: Па, добро, ја, ево, мало контра од њих двојице. Ми смо независна држава и размишљамо нашом главом. А, ко боље него Влада репрезентује ову државу, значи, овај народ, што се тиче нас. Вјерујте, Бојан је ту политички активан и код њега је више времена заступљена дневна политика. У неком мом животу, свакодневици, или мјесечним проблемима или седмичним, ова вијест о признању Косова која, по мени, ништа битније, нити мијења, нити не мијења. С друге стране, дневно 2-3 секунде не потрошим на такве вијести.

Водитељ: Да ли сматрате да је Црна Гора издала Србију тиме што је признала независност Косова?

Вичевић: Нема то везе. Нисам уопште размишљао о Србији. Црна Гора је сада друга држава, а размишља Влада у име народа којег репрезентује, а није се она створила по Духу Светом, ипак их је бирала већина ове државе.

Водитељ: Хвала Вам пуно! Господине Струњаш, шта Ви кажете на ово што је господин Вичевић рекао. Самостална одлука Црне Горе или...

Струњаш: Ми српски радикали сматрамо да марионетски режим Мила Ђукановића никад не би признао Црну Гору да нису имали притиске са Запада, конкретно САД. Значи, са једне стране у Италији су звектали оптужницом, са друге стране пријети Хашки трибунал... Није лако рећ не САД-у и албанској мафији.

Водитељ: Ево, имате реплику. Хвала вам. Господине Шљукићу, изволите!

Шљукић: Жива истина да је Црна Гора имала притиске од свијета, али их је имала и Србија. Кошпуница је јавно рекао да је српску Владу формирао амерички амбасадор заједно са једним енглеским амбасадором и са двоји-

цом тајкуна. Значи, на свакога се врши притисак. Не врши се само притисак на Црну Гору, него смо ми овдје да кажемо да се том притиску није требало подлећи. Црна гора је само требала да сачека одлуку Међународног суда. Ако Међународни суд заузме став да је признање Косова...

Водитељ: Хвала, па ћете наставити. Реците, имате Ваш минут!

Струњаш: Господине Шљукићу, реците поштено да Црна Гора није требала признати независност Косова, да је то насиље, да је то злочин, да је албанским злочинцима призната тзв. држава и да је то злочин над правом и правдом и Ви, као правник, треба то да кажете отворено и јасно. Прекршено је Међународно право, прекршене су све повеле УН, прекршена је етика, прекршен је политички и сваки други морал. Једноставно, учињен је злочин над једним народом и над једном сувереном државом.

Водитељ: Имате још времена, 28 секунди.

Струњаш: Значи, Мило Ђукановић је створен да би одрађивао прљаве послове. Од 1998. године је завладао Црном Гором и, ево, десет година влада Црном Гором. Завладао је зато да би испуњавао жеље САД-а. Ја мислим да је сада дошао за то крај, испунио је последњу жељу и може слободно да иде или у Италију или у Хаг.

Водитељ: Хвала. Господине Шљукићу, реците ми ко је крив што је данас Косово независна држава?

Шљукић: Сигурно што је данас Косово независна држава није крива Црна Гора. Прије свега није крива, јер је иста ова власт кренула на Газиместан, није се могло ни у један аутобус ући до Газиместана. Па су на Косово слати полицијаци и војници, добровољци и сви остали. То сви знамо ових 20 година које су нам, што би се рекло, изјели скакавци. Дакле, Црна Гора је са своје стране покушавала оно што је она могла да сачува Косово и сигурно је једно, да никада...

Водитељ: Ево, имамо реплику. Хвала вам!

Струњаш: Црна Гора није урадила све што је могла урадити. Истина је да је марионетски режим Мила Ђукановића дошао на власт на косовском таласу. Али ће га косовски талас и отјерати са власти и ово је, дефинитивно, крај власти Мила Ђукановића, јер није смио да призна тзв. независну државу Косово. Остаје да се види шта ће се радити и како ће се радити, али је истина да је Мило Ђукановић овим потезом показао да је истински непријатељ српског народа у Црној Гори и свих Срба на кугли земаљској.

Водитељ: Господине Шљукићу, поново Ви!

Шљукић: Веома сам скептичан да ће Мило Ђукановић отићи на косовском таласу. Мила Ђукановића може смијенити уједињена црногорска опозиција и могу га смијенити дешавања која могу, или ће слиједити у Црној Гори. Може га смијенити један демократски режим, једна демократска процедура. Будите убијеђени, ја бих више од вас волио да видим леђа овоме режиму. Али, на Косову никада овај режим пасти неће, нити је то тема. Косово је тема за Црну Гору у једном сасвим другом смислу. Косово је тема за Црну Гору, зато што црногорски народ не зна, грађани Црне Горе не знају због чега је Влада донијела такву одлуку. Али, одлично знају зашто имају интерес да буду у добрим односима са Србијом. Такав однос, такав интерес има сваки грађанин Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Вичевићу, какве Ви последице очекујете признавањем Косова?

Вичевић: Право да вам кажем, немам немам неку реалну слику о томе. Да ли постоје неке последице или не, овако, као погрман грађанин који се не бави политиком. Прво, мало времена и проводим у тим дневним информацијама. Ово је, додуше, једна озбиљна ствар и озбиљна тема. Ја не бих сад наводио неке чињенице из прошлости.

Водитељ: Мислите ли да ли ће доћи до захваћивања економских односа. Господин Цветковић је рекао да неће.

Вичевић: Ја не вјерујем. Ја мислим да је ово једна реалност која је већ дуже у окружењу. Све су земље већ то урадиле. Можда је Црна Гора требала и раније мало, ранијим тајмингом. Ја се ту не бих мијешао, то је ствар Владе.

Водитељ: Имате реплику!

Струњаш: Господине Вичевићу, све земље овог свијета да су то урадиле, Црна Гора не треба то никада да уради. Црна Гора је рођена на Косову. Црна Гора ће, нажалост, а ја се надам да неће до тога доћи, и умријети на Косову. Значи, овом одлуком је напола умрла, а ако режим Мила Ђукановића, у овом тренутку, не падне, Црна Гора ће потпуно умријети на Косову.

Водитељ: Реците ми само кратко, остало је само још 13 секунди, да ли сте разочарани тиме што нисте могли да говорите вечерас на протесном окупљању?

Струњаш: Нисмо разочарани. Људи су дошли, исказали су...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Шта је разлог?

Струњаш: Некаква неслагања...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Крај теме. Ово је био крај прве теме – ТРИ ЗА ГРОШ - Дакле, актуелне теме у Црној Гори, признавање независности Косова од стране Владе Црне Горе.

Идемо на тему број два. Тема број два носи назив – САМО НА ПАПИРУ – уводничар је адвокат Лабуд Шљукић.

Увод: Главни кривци за слабу примену људских стандарда у Црној Гори су корупција и некажњивост за одређена кривична дјела, оцијенио је комесар Савјета Европе, Томас Хамарберг. Констатујући позитивне кораке у законодавству, Хамарберг, ипак, истиче: „Упорна атмосфера некажњивости, окружује низ контроверзних убистава, ратних злочина, полицијских злоупотреба, пријетњи и физичког насиља над браниоцима људских права. Раширена перцепција корупције у правосуђу озбиљно подрива легитимитет те институције и сматра се главном препреком за реформске напоре државе.”

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Господине Шљукићу, изволите!

Шљукић: Неспорно је да у Црној Гори постоје центри моћи, око тих центара моћи и моћни појединци, које у широком луку заобилазе истражни органи, полиција, па и тужилаштво. Дакле, шта је за то разлог? То су дубоки коријени и о томе би требало пуно причати. Међутим, из овог, сами уводничар је рекао да је то Међународна заједница и овај комесар ЕУ, а и читав свијет, то су препознали. То су ти неразријешени предмети, којих, ја ово могу као адвокат да тврдим, нема много. Али, то су предмети, кривична дјела са стравичним последицама и који су имали великог одјека, а нијесу ри-

јешена и сматрам, нажалост, да би они бацили сјенку на комплетан правосудни систем у Црној Гори. Сада од стране ЕУ, инсистира се да се ти предмети решавају. То је што се тога тиче. Што се другог тиче, огроман број предмета и не долази уопште до...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Жао ми је, наставићете касније. Господине Вичевићу, да ли се у Црној Гори поштују људска права?

Вичевић: Па, ја сматрам да се поштују. Не треба пуно враћати се уназад и присјетити се уопште. Црна Гора, која смо ми држава, у којем окружењу живимо, као и присјетити се, не радо, немилых сцена и свега онога што је моју генерацију спортску и у осталим сегментима живота пропратило. Ми смо једина бивша република СФРЈ која је прошла без ратних збивања, без велике људске и друге штете. И у тим сегментима смо показали да сви становници Црне Горе су, и те како, способни и спремни...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Ево, имамо реплику. Господине Струњаш, изволите!

Струњаш: Није тачно да је Црна Гора прошла без последица у свим ратним збивањима. Наши људи су ратовали на ратиштима широм Босне и Херцеговине, Српске Крајине и Хрватске. Кад је било бомбардовање СРЈ, погинула су дјеца у Мурину. Значи, не смијемо говорити да је Црна Гора прошла без последица. Црна Гора је имала последице и дан данас се није опоравила од тих последица.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Вичевићу, поново Ваш минут, изволите!

Вичевић: Хвала! Имам поново минут сад цијели. Хтио сам да укажем и

да за вријеме тих тешких збивања и свега тога, Црна Гора је била дом огромног броја становништва из околних држава угрожених и пружила им, и те како, потребно све оно што у матичним мјестима нијесу имали.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Ево, имамо поново реплику. Господин Шљукић, изволите!

Шљукић: Дакле, мој друг је промашио тему. Овдје се говори о правосуђу у Црној Гори, о овоме што сте Ви говорили корупцији итд. А, ја сам fino објаснио. Значи, потребно је да се 10 – 15 предмета, који нијесу ријешени ријеше, и да се скине црна сјенка са правосуђа у Црној Гори. Говори се о корупцији у правосуђу. За 15 година ниједан судија у Црној Гори није одговарао за кривично дјело.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала! Господине Вичевићу, ево чули сте господина Шљукића.

Вичевић: Јесам, чуо сам. Ја не мислим да сам ја промашио тему. Људска права су и ово. И ово су права, што смо ми били дом и пружили разним избјеглицима и то у огромном броју, које су превазилазиле петину нашег укупног броја становништва. А, што боље показује да су и ту људска права била, и те како, поштована и успостављена.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: А, како тумачите то што нема правослажних пресуда, осим, чини ми се у једном случају за Штрпце, за ратне злочине?

Вичевић: Па, не тумачим то. Није то моја материја. Не бавим се...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Да ли мислите да то треба да се решава?

Вичевић: Сигурно да постоје проблематике у свим сегментима, тако и у правосуђу. Зашто не? Постоје елоквентне службе, постоје изузетно способни млади људи. Нека се укључе, нека крену својом професијом, па ће и ти резултати бити бољи. Ипак смо ми на Балкану. Црна Гора је то што је.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Зашто мислите?

Вичевић: Не! Ништа не мислим. Излазимо из једног периода у којему је био једнопартијски систем и све то скупа. Значи, то су све промјене. Ми треба да тражимо наш пут. И овај први дио и други дио нашег питања је био.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Струњаш, реците ми кад је ријеч о ко-

рупцији. Нема много крупних риба. Заправо нема, уопште крупних риба. Како Ви то тумачите?

Струњаш: Крупне рибе су у Влади. Цијела Влада на челу са предсједником, све су то крупне рибе, што се тиче корупције. У судству је корупција. У свим сферама друштвеног дјеловања у Црној Гори је корупција. И овдје, што је страшно, ћути се о драстичном кршењу људских права Срба. Значи, у Црној Гори се не може буквално говорити о поштовању људских права. Овдје се људска права, изгледа, дијеле по националном кључу. Срби су у Црној Гори најугроженији народ и њима се ускраћују основна људска права. Ускраћује им се право на рад, а право на рад повлачи право на живот. Срба нема у правосућу. Колико, нека кажу званичници црногорски, колико има судија Срба, колико има тужилаца Срба? Значи, нема ни један. Ни један једини. Јесте мала плата судијама, јесте мала плата тужиоцима, али Срби су ускраћени и за ту малу плату. Срби се дискриминишу на најгрубљи могући начин.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Шљукићу, поново сте Ви на реду. Реците ми, да ли се може говорити, такође, о једном мањем обиму људских права, кад је ријеч о слободи изражавања у Црној Гори, поступцима који су се водили против новинара и притив медијских кућа?

Шљукић: Апсолутно бих прије тога морао рећи да су у Црној Гори најугроженији Црногорци. Значи, 20 година, то се може слободно назвати једним финишким стањем у Црној Гори. Погледајте ове установе, све болнице, па ћете видјети да сам ја у праву. А, што се тиче овог, у задње вријеме, можда задњих годину – годину и по дана, ту се стање, нешто, у медијима, поправило. У Црној Гори постоје ти независни медији. Међутим, шта забрањава? У ствари, чиме се баве ЕУ и комесар ЕУ за заштиту људских права. Заправо се бави тим дешавањима инцидентним, гдје се деси да се претуче неки новинар, да се некоме пријети, а да се не предузме ништа. Да држава не предузме адекватне мјере...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Вичевићу, будући да Ви заступате тезу да се у Црној Гори поштују људска права. Постоји ли игдје ишта да би могло да се поправи, или је све савршено?

Вичевић: Не, може доста тога да се поправи. У свакој земљи може да се поправи. Али ја, можда за разлику од

Струњаш: Крупне рибе су у Влади. Цијела Влада на челу са предсједником, све су то крупне рибе, што се тиче корупције. У судству је корупција. У свим сферама друштвеног дјеловања у Црној Гори је корупција. И овдје, што је страшно, ћути се о драстичном кршењу људских права Срба. Значи, у Црној Гори се не може буквално говорити о поштовању људских права. Овдје се људска права, изгледа, дијеле по националном кључу. Срби су у Црној Гори најугроженији народ и њима се ускраћују основна људска права. Ускраћује им се право на рад, а право на рад повлачи право на живот. Срба нема у правосућу. Колико, нека кажу званичници црногорски, колико има судија Срба, колико има тужилаца Срба? Значи, нема ни један. Ни један једини. Јесте мала плата судијама, јесте мала плата тужиоцима, али Срби су ускраћени и за ту малу плату. Срби се дискриминишу на најгрубљи могући начин.

друга два госта, не знам, или сам ја то некако другачије доживио, ја волим ову државу. Ја сам њен становник. Ја ту живим и ја њу не могу да осуђујем, у односу на неке друге државе у окружењу. Али, што се тиче да може да буде боље, може да буде боље. У свим сегментима може да буде боље, може боље и у спорту. Ми смо толико направили успјеха, а може још боље. Значи, може.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Како Ви тумачите ово што, рецимо, нема тих, односно, има тих пресуда кад је ријеч о корупцији, али нема кад су у питању крупне рибе. Дакле, је ли то оно што нам највише штети?

Вичевић: Па, не знам ја ко су те крупне рибе.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Ви мислите да нема корупције?

Вичевић: Па, не мислим, ја сам живио дуго у Италији, па знам да има свугдје. Међутим, то треба из струке људи да докажу, да службе које се баве тиме, успију да пронађу пут за то.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: А, да ли то раде?

Вичевић: А, то немам благе везе, право да вам кажем. Надам се...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Да ли сте Ви прочитали, чули негдје?

Вичевић: Читам оно што се може прочитати у свакодневној штампи, али треба да се посвети свако свом предмету. Ја разумијем вјештину говорности Бојана, али...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала! Господине Струњаш, кажите!

Струњаш: Ја отворено кажем - државу Црну Гору, овакву каква тренут-

но јесте, не волим. А, свака част њему кад може да је воли. Ја је не волим. Док је била у заједници са Србијом ја сам је волио. Сад је више не волим. Што се тиче људских права, достигли смо дно и не можемо дубље да одемо него што смо дошли.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: А, ко ће обезбиједити поштовање Ваших људских права, ако не држава? Ево, имамо реплику.

Вичевић: Ја понављам. Ја волим своју државу и живим у њој и вазда ћу се трудити да радим све што је најбоље и што је у мојој моћи и, нормално, у сегменту којем припадам. Да што боље репрезентујемо нашу државу, да сами што боље живимо. А, уколико можемо да је бранимо, и као спортисти представимо. Мислим да је то свакоме циљ и задатак. Мени у спорту, њему у политици.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Морамо да мијењамо то што је лоше.

Вичевић: Сигурно. Морамо све да мијењамо. Морамо да идемо напријед.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала вам. Ово је био крај друге теме. Ево нас код треће теме. Уводничар је Мирко Вичевић. А тема носи наслов – ШИРОМ ЗАТВОРЕНИХ ОЧИЈУ.

Увод: Икупни приходи од туристичке сезоне, за првих девет мјесеци били су 451 милион евра. А, до краја године достићи ће пројектованих 540 милиона евра, саопштио је министар туризма Предраг Ненезић. Ово је била сезона у којој смо размишљали да мало изгубимо, на уштрб онога што треба да добијемо. А, то је, да растерети-мо шпиц сезоне и инграструктуру и да продужимо сезону. У сваком мјесецу смо имали раст прихода, изузев у јулу и почетком августа, казао је Ненезић.

Туристички радници упозоравали су да је број гостију у хотелима смањен за 20 – 30 одсто, док подаци туристичких организација показују да је број туриста повећан.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Ево, господине Вичевићу, Ви сте уводничар, имате Ваш минут. Изволите!

Вичевић: Па, добро, кад бих искористио прилику, ја бих више искористио овај минут у најави једног бољег сјутра у туризму, јер пратећи сва ова збивања не поклапају се резултати, и људи у сектору су оцијенили да је било мање гостију. Подаци из туристичких агенција указују другачије. Могу да говорим директно водећи један од луксузнијих објеката у Котору, у которском Старом граду, да смо ми изузетно добро пословали, да су гости били на истом броју, ако не и мало више него лани. То су, углавном, све инострани гости, са западно-европског дијела. Што се тиче укупног развоја, слажем се да је боље и једну и двије године уложити и не имати тренутно резултат, да би се касније испоставило да смо ми, ипак, коначно права дестинација и препознатљива на Медитерану. Није нама лако, вјерујте. Ја сам живио дуго у Италији, то су огромне силе у окружењу и оне имају сигурно и већу понуду и могу боље да се наметну том тржишту.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам. Ваш минут је истекао. Имаћете после опет прилику. Господине Струњаш, да ли Ви сматрате да је ова туристичка сезона била успјешна или неуспјешна?

Струњаш: Ова туристичка сезона је била далеко од успјешне. Ова туристичка сезона је пропала. Ја не знам зашто људи крију истину и зашто не кажу да је туристичка сезона била лоша. Од ове туристичке сезоне није било ништа. Било је мање туриста. Само лудак није могао да види да је било мање туриста. Из Владе кажу било је више прихода него раније. Није истина. Ја сам члан Одбора за туризам Скупштине Црне Горе, имам податке и знам све како је било и шта је било. Значи, није било туриста више, али, наравно, ми Владу морамо да поштујемо. Они су нам истину говорили, то су људи од ријечи, и кад су нас водили на Дубровник, и кад су се крили испод скута Слободана Милошевића, и кад су се љубили са Стипем Месићем и свима осталима. Значи, морамо да им вјерујемо.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Шта је Странка српских радикала предложила да се туризам побољша? Дајте ми конкретан примјер!

Струњаш: Странка српских радикала предлаже да се уклоне оне тамо границе код Пријепоља и код Бијелог Поља и да се уједини овај народ.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: То ћете нам касније рећи, извините молим Вас. Господине Шљукићу, како Ви оцјењујете ову сезону?

Шљукић: Ове изјаве господина Ненеџића, тачно је да није било гужве, да је разбијена гужва. Међутим, тај скок цијена, по мом мишљењу, је најтеже погодио празне џепове Црногораца. Они су од нервозе пили пиво, будући да је ове године на Црногорском приморју попијена највећа количина пива, мислим откако постоји приморје. Јер то је најевтиније пиће, точено пиво. Значи, Црна Гора није ријешила централна инфраструктурна питања. Значи, није ријешила питање путева, није ријешила питање воде и није ријешила питање снабдијевања електричном енергијом. Јер, као што знамо, чим се примакнете к мору, видимо огроман број зграда. Значи, сад се покушава нешто, да се ријеша питање водовода. Али, што се тиче ове године, значи Црна Гора је ушла са сва та три проблема...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Господине Струњаш!

Струњаш: Црногорски водовод на приморју се зове бидон. Док год будемо такви, од сезоне нема ништа. Ја се надам да ускоро неће бити тако. Али, бидон је синоним за црногорски водовод. Не могу да схватим људе који говоре да је ове године било више туриста него претходне. Црна Гора је покушала да се одрекне туриста из Србије. Видјели смо како су прошли ове године. А, догодине ће се још црње, ако не прихватите туриста из Србије.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Шљукићу, поново имате минут. Изволите!

Шљукић: Ја мислим да туристи из Србије су могли и ове године да долазе у Црну Гору, него нијесу дошли због тога што је скупо. Вјероватно само из тога разлога. Овдје је централно питање које Црна Гора мора најхитније да ријеша, јер је Црна Гора изгубила 20 година. То је проблем Црне Горе. Док су остале републике бивше Југославије направиле инфраструктуру, направиле путеве, направиле магистрале. Ко и куда мрда из Црне Горе, какво је

стање у Хрватској, Словенији? У земљама у окружењу, да не причамо о Турској, Грчкој итд. Значи, Црна Гора је 20 година чекала.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: С обзиром на то, да сад трају радови инфраструктурни, путеви итд. да ли се може говорити, уопште, о елитном туризму?

Шљукић: Док се на заврше, не може се говорити о елитном туризму. Морају се прво направити елитни хотели, па елитни путеви, па онда водовод који се сад ради. Па, је сад, баш са Србијом, проблем око овог магистралног пута, јер је то један јединствени пројекат...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Вичевићу, чули сте питање и исто важи и за Вас! Да ли се може говорити о елитном туризму, ако у Црној Гори имамо разне инфраструктурне радове, путеве, водоводе, разне електро мреже итд. Да ли се може говорити да Црна Гора, заиста, има елитни туризам?

Вичевић: Па, не знам. То је добро питање. Ја мислим да најмање, ако говоримо о туристима, најмање те баш елитне туристе погађа ова проблематика. Ја бих се ту, рецимо, сложио са Бојаном да је мањи број гостију из Србије. У Котору, директно у Бококорском заливу их је било јако велики број. Слажем се да су инфраструктурна питања, и те како, важна за развој било којег туризма, па самим тим и елитног. Али, погледајте, елитни гост има велика потраживања. За њега се обезбјеђује ово о чему ми сад говоримо. Значи, можда више за неки средњи туризам и за неку адекватну понуду у односу на окружење, морало бисмо сигурно да порадимо. Међутим, елитни туриста има све на располагању, јер он уопште неће долазити ако нема све онако како захтијева.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: А, да ли мислите да влада мало, условно речно, коригује или скрива неке податке кад је ријеч о броју туриста. Јер каже господин Ненеџић данас да је 5 одсто више туриста?

Вичевић: Па, баш то иде у прилог овоме што ја говорим. Нису нама бројеви ти који подижу елитни туризам, него ми имамо масу која нам те бројеве даје.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Струњаш, ко су, према Вашем мишљењу, били гости ове године у Црној Гори? Елитни туристи или парадајз туристи?

Струњаш: Били су тајкуни, била је мафија, било је тих елитних туриста... Подразумијевамо ли ми то тајкуне и лопове под елитним туристима. Али, ја нијесам видио на црногорском приморју ниједног шеика, нити енглеску краљицу. Не знам о каквом елитном туризму говорите. Значи, мафија је окупирала наше хотеле, наше приморје. Окупирани смо. Ми смо продата држава. Нисмо ми суверени, ни независни. Нама владају други. Ми се не питамо. Има једна народна изрека лијепа по том питању, али нећу је сада изговорити. Једини начин да се све ово промијени је да се промијени власт. Само промјена власти једини је лијек за све. Другог спаса Црној Гори нема.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Шта Странка српских радикала савјетује туризму? Дајте ми нешто конкретно, имате још осам секунди. Брзо!

Струњаш: Странка српских радикала савјетује да се протјерају сви тајкуни са приморја, да се протјерају и да се доведу поштени људи да зарађују.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Шљукићу, шта би хитно требало урадити, инфраструктурни радови морају да трају. Али...

Шљукић: Прво шта се мора знати је да Црна Гора, ко је гледа и ко је воли, види ако му очи нијесу испале, да је то једна од најљепших земаља у Европи. И црногорско море и све остало.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Колико је дивља градња све то девастирала?

Шљукић: Дивља градња је девастирала, али проблем је Црне Горе дијелом и најзначајнијим дијелом, заправо власт. Власт која сам рекао да за 20 година није урадила ништа. Црна Гора метра пута нема. Али Црна Гора има оно што немају друге. Значи, она има ту невјероватну дивљу љепоту, и ту љепоту највише виде људи који је воле. И нормално је да Црна Гора мора кренути неким путем да то валоризује, да то вреднује на прави начин. А, када ће она то урадити и на који начин и са којим средствима, е, ту је велико питање.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Вичевићу, ево Ви за крај, 10 секунди. Изволите, порука!

Вичевић: Да не причамо превише. Добро, приморје, а гдје је ту сјеверна Црна Гора, гдје је средишња, имамо Скадарско језеро, гдје је Ада...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: На реду је четврта тема, а уводничар је Лабуд Шљукић. Тема носи наслов ТРАНЗИЦИОНА БАЈКА.

Увод: Норвешка политичарка одрекла се кандидатуре за нови посланички мандат након што је морала да призна да је о трошку пореских обвезника користила телефонске услуге пророчица. Сара Кајен је последњих година направила телефонске рачуне од више десетина хиљада евра, објавио је један таблоид. „Искрено ми је жао због тога”, рекла је посланица норвешке Лабуристичке партије истичући да је платила трошкове које је направила. Колико би у Црној Гори слична

грешка могла да наведе политичаре да се одрекну својих привилегија и позиције?

Шљукић: Заиста је чудно да је то урадила представница ове Лабуристичке партије Норвешке, јер се то у Црној Гори никада не може десити. Само смрт, не дај Боже, нашег посланика може одвојити од столице. Јер многи су посланици по 20 година, има их и више, мислим, али они сад добијају националне пензије. Немају такав однос и мислим ако би се неко од њих обраћао овим видовитим женама, вјероватно би се обраћао са питањем, има ли исгледа да се продужи још један мандат. Значи, са друге стране, уопште, кад се погледа тај однос посланика, трошкови, не само уопште власти, укупно гледано у Црној Гори то је доста, кад би се посебно погледало, од начина кад је стартовала...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Вичевићу, шта Ви мислите?

Вичевић: Па, добро, ево једна интересантна тема. Ја бих то пребацио са, рецимо, Норвешке и са посланика, није то толико искључиво за тај сегмент друштвеног живота.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Колико то може битг реалност у Црној Гори?

Вичевић: Па, може бити реалност, зашто да не. Али, мислим да то што је само признање, то говори, о духовном капацитету те особе. Значи, ту морамо радити на свијести. То је јадан од основних ствари да би смо ми све ове промјене извршили. Значи, гледајући кроз све ове теме до сад. Уколико нема свијести, ако нема посебно те приватне. Значи, лако је нешто одузети, упропастити и искористити, али зашто то да се уради. Ајде да урадимо то ми млађи. Ево, имамо ту млађег посланика. Зашто да ми не кренемо исправно у то, да се то стварно, онај који је изабран буде дио...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Ево, имамо реплику, господине Шљукићу, изволите!

Шљукић: Сјетио сам се када су поједини црногорски политичари који су, нажалост, и данас на врху државе и партије итд, отпочињали са влашћу, кад су дошли са ладама, кад су рекли да ће волонтерски да се баве тим послом, и већина тих људи који су радили на тај начин, који су били укључени у било какве структуре власти и видјели смо, пошто сте Ви рекли транзициона бајка, какву је бајку овдје направила транзиција.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Вичевићу, поново минут. Када би могло да дође до промјене свијести у Црној Гори? О томе сте малочас причали.

Вичевић: Па, долази већ, и те како. Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Који су примјери? Може ли нам дати неки примјер?

Вичевић: А, како не!

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: У свијету политике?

Вичевић: Па, има и у свијету политике. Долазе нови политичари, нови представници.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Шта је у њиховој свијести?

Вичевић: Па, они су већ...имају тежак период иза себе. Лакше ће да се гледа, гледа се будућност. То је циљ свега. Да се тежи да се нешто поправи, не враћајући се назад, него идемо напријед. Треба да се ради. Треба да се буде поштен према себи прво. Лако је користити туђе телефоне и туђа средства.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Ми имамо осумњичене који и данас остају на својим функцијама!

Вичевић: Ма има, има свуђе тога, у сваком сегменту. Има их, нажалост, и у спорту који то користе. Али, можда сама та дефиниција их елиминише.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Ево, имамо реплику. Господине Струњаш!

Струњаш: У Црној Гори је популарно злоупотребити свој службени положај. Да будеш лопов, то је све по-

пуларно у Црној Гори. Све оно што је у другим државама, нпр. у Норвешкој, нормално, овдје је ненормално. Оно што је тамо ненормално, овдје је нормално. Значи, то нема благе везе с мозгом. Изгледа, да се наша Влада не скида са жице кад су у питању пророчице, а та пророчица је Агим Чеку, па су стално у вези са њим.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам. Истекло је Ваших 30 секунди. Изволите, господине Вичевићу, поново минут за Вас!

Вичевић: Добро, ја захваљујем Бојану, имам поново минут. Враћамо се понови на почетак ствари. Значи, мора да се ради на свијести појединца. Јер тај појединац је прво човјек. Значи, прво човјек, па онда посланик. Значи, ту морамо да радимо, а то нема без неке едукације. Зато ми и крећемо са млађима, зато сви ови пројекти које се раде, спорт је један од тих начина, да појединац има што јасније принципе. Има систем разрађен испред себе. Само поштено, гдје је само поштено и само радно се може ићи напријед. Гдје нема превара, знате ту нема великог врдања.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: А, мислите ли да се може радити на свијести а да прије тога не буду санкционисани они који су одговорни?

Вичевић: Санкција је самим тим из-

грађена свијест. Значи, систем мора да функционише онда када је посебан починитељ свјестан да ће бити кажњен. Све то је духовна вриједност појединца и сами тај судија исто појединац. Након свега тога и ово о чему смо у другој теми говорили.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Дакле, када очекујете да ће се десити као у Норвешкој у Црној Гори, кратко?

Вичевић: Па, ја мислим да у Норвешкој се десило да је она била откривена. Није признала сама, тек после...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Струњаш, Ваш минут!

Струњаш: Ја сам од оних полсаника који не сједи у својој фотелији по цио дан, него обилазим Црну Гору уздуж и попријеко. Ја, значи, видим како народ живи и шта ради. Видим како народ цијени, и што се тиче српског народа, он зна да цијени неке праве вриједности. А, што се тиче конкретно моје странке, Странке српских радикала и Српске радикалне странке, ми са оваквим типовима који злоупотребљавају свој положај немамо проблема. Ако се и деси тако нешто...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Ајде, признајте, јесте ли некад са Вашег телефона звали да питате нешто за, рецимо, пријатеља за нека кола?

Струњаш: Па, да Вам кажем, ја тај телефон који користим, плаћам из свога џепа, Тако не трошим страначке паре. Наша странка помаже угроженом српском народу, бори се за права Срба. А, рекао сам, овдје је популарно злоупотребити положај.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Да ли се борите за моја права?

Струњаш: Ја се борим за права свог народа, па онда свих осталих грађана који живе у Црној Гори.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Шњукићу, колико су сами бирачи, сами грађани допринијели томе да се политичари у Црној Гори понашају овако као се понашају?

Струњаш: Ја отворено кажем - државу Црну Гору, овакву каква тренутно јесте, не волим. А, свака част њему кад може да је воли. Ја је не волим. Док је била у заједници са Србијом ја сам је волио. Сад је више не волим. Што се тиче људских права, достигли смо дно и не можемо дубље да одемо него што смо дошли.

Шљукић: Па, допринијели су, прије свега сами политичари. Господин Вичевић је говорио о подмлађивању. Ја никога, лише Струњаша, нијесам видио да је млађи испод 50 година. У црногорском Парламенту, сви знамо, да о подмлађивању никаквог говора нема. О томе је много говорено и писано. Ради се о једном уиграном систему. Он се зове сигуран глас или не знам већ како се зове. Он је разрађен до детаља и по њему функционише. И по мом личном мишљењу, могућност да се ова власт у Црној Гори смијени, ријетко ће ко доживјети из ове сале, да се то деси.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Ајде да се вратимо брзо на Закон о конфликту интереса, и да се објави ко није пријавио своју имовину јавно и ником ништа. Нико се и не осјећа посрамљеним. Како то објашњавате?

Шљукић: Па, у Црној Гори су основне и елементарне вриједности поремећене. У Црној Гори више није никаква срамота нпр. отићи у затвор.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Вичевићу, како Ви то објашњавате? Објави се име неког политичара који није пријавио своју имовину у медијима. То је једина санкција према Закону, али ником ништа!

Вичевић: Па, то је оно о чему сам говорио. Сигурно би тај политичар требао да, прво према себи, испостави рачун, па онда према својима ближњима, па онда према бази коју представља, партији и све то скупа, нормално. То је један од овог дијела о којем сам говорио.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Колико грађани кажњавају такво понашање политичара?

Вичевић: Па, не знам колико су у могућности да сами грађани то кажњавају. Није то питање само политичара. Има ту кориштења службеног положаја и не само код политичара. Сигурно да их постоји. Треба се трудити да их што мање, или да буду што боље санкционисани. То је сигурно тежња свих нас. Али, ето, ја имам и велику наду у младе. Баш у младе политичаре. Не слажем се да су у нашем парламенту сви исти као прије 20 година. Ја се добро сјећам. Можда се Бојан не сјећа. Ја се добро сјећам парламента из 90-их година. Ја сам 23 године имао. Ја се добро сјећам, има ту пуно нових људи, пуно нових посланика, који се сигурно труде да својим квалитетом допринесу развоју самог посланичког дома. Зашто да не?

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Струњаш, колико политичари у Црној Гори говоре истину, ако говоре истину?

Струњаш: Ми српски радикали увијек говоримо истину. За друге нас не интересује. Значи, говоримо истину...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Готово. Хвала Вам, господине Струњаш! Ово је била тема број четири. Дошли смо до пете теме, уводничар је Мирко Вичевић. САМО ЗА ДОВОЉНИ или САМО ЗАДОВОЉНИ, може и тако.

Увод: Традиција бокешког ватерпола и домаће ватерполо школе, кључ је за освајање европског злата ватерполиста Црне Горе у сениорској и јуниорској конкуренцији. Од недавно ватерполо породици прикључио се и женски клуб. Феноменом вансеријског успјеха ватерполиста баве се стручњаци и они који воле и прате нејуспјешнији црногорски спорт. Показало се да се без много средстава, али и уз огроман ентузијазам, енергију и квалитетан рад може до врхунских резултата. Да ли је све баш тако?

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Господине Вичевићу, ево чули сте питање. Изволите!

Вичевић: Па, сигурно, ево ове године су се десила два изузетна, назвао бих, спортска чуда. Црна Гора се појавила први пут, ја говорим о ватерполу. Овдје се помиње ватерполо женски клуб. На Европском првенству први пут самостално и освојили смо Европско првенство. На Олимпијским играма изузетно висок пласман. Значи, међу четири најбоље екипе свијета. То нам указује на један феномен. Баш, и те како, искључиво везан за Бококорски залив, и којему, не знам, 50 000 становника може да има такав квалитет, да се мјери са једном Италијом, 56 милиона, Њемачком 80 милиона, и тако, са Русима, са Американцима итд. Са тим велесилама свјетским. Значи, ми можемо. Треба пронаћи праву ствар коју Црна Гора може као производ да покаже свијету. Да, и те како, ми можемо да будемо и први и најнајпреднији и најученији у том спорту. Свакако, допринос томе смо покушали ми да дамо са новоформираним ватерполо клубом, то је Ватерполо академија КАТАРО, која је бесплатно омогућила...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Наставићете, господине Струњаш, да ли држава до-

вољно улаже, ево, рецимо, у ватерполо?

Струњаш: Држава не улаже довољно. А, што се мене тиче, нека раде шта год хоће. Ја увијек навијам за Србију. Навијаћу увијек за Србију. У црногорској репрезентацији се пропагира мржња против српског народа.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Је ли могуће да Вам бар ни мало није било драго кад је Црна Гора освојила злато?

Струњаш: Кад видим оне црвене барјаке мени пада крв на очи. Ја не могу то да гледам. Значи, то је катастрофа. Овдје се пропагира само једна нација кроз тај спорт. А, ови што урличу нису ни разумјели што ја причам, али нема везе.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: А, да ли мислите да је црногорска репрезентација квалитетна, ајде да говоримо о квалитету играча, има ли традиције?

Струњаш: Ми прво немамо услова за бављење спортом. Пола ливада по сјеверу више задовољава те европске стандарде, него што то задовољава...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Али, ријеч је о базенима. Добро, хвала Вам! Гоисподине Шљукићу, кажите Ви!

Шљукић: Ја не могу да вјерујем да је ово, ево вечерас смо се упознали, да је Струњаш рекао ово. Ово ни Палма не говори из Јагодине. Ја увијек, нормално, кад не игра Црна Гора навијам за српску репрезентацију, за српске тимове, увијек кад играју са било ким. Кад играју у Европи, кад игра Партизан, кад игра Звезда. Гледам, ко што сам гледао прије 20-30 година. А, мислим да није само ватерполо у Црној Гори, него да треба, значи, улагати и у све остале спортове. Али, ја заиста мислим да је то репрезентативно и мислим да нема човјека у Црној Гори којега то није обрадовало. Мени је лично мало сметало што је, поново, политичка елита и једна групо људи у Црној Гори и то покушала, као да су они играли. Такав сам имао осјећај, да су они то...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Господине Вичевићу, шта Ви кажете да ли је побједа ватерполиста, на неки начин, исполитизована, како каже господин Шљукић?

Вичевић: Нисам имао тај утисак. Ја сам био први капитен те црногорске ватерполо репрезентације и мој старосни спортски вијек није ми дозволио да с њима подијелим радост у базену, у

Малаги, у Пекингу. Али сам био тамо и радовао се и прелијепо је било видјети те момке како славе.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Имамо реплику, господине Шљукићу, изволите!

Шљукић: У праву је што каже. Али, баш није имао такву шансу и није могао ту подијелити радост и није могао да игра, кад је требао да игра. Јер су се тада други играли, али нашим судбинама и данас се играју са нашим судбинама. Зато он није могао да игра и зато смо ми били под санкцијама и зато смо ми били бомбардовани и зато нам се све дешавало пуних 20 година.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Вичевићу, наставите, имате поново минут!

Вичевић: Ја захваљујем за минут. Мислим да је и корисно да ја овдје имам највише времена да кажем барем своје мишљење о свему томе. Али, ми сада говоримо, ја сам платио цех, који сам платио. Платиле су и друге генерације.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Ево, поново имао реплику. Струњаш!

Струњаш: Господине Вичевићу, кад сте платили цех, треба вечерас да кажете, онако спортски од срца – КОСОВО ЈЕ СРЦЕ СРБИЈЕ и СЛОБОДА ШЕШЕЉУ. То треба да кажете.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Господине Струњаш, одступате од теме, реците шта мислите о овоме што је Вичевић причао?

Струњаш: Није ово одступање од теме. Не можемо о спорту говорити у Црној Гори. Спортски је рећи - КОСОВО ЈЕ СРЦЕ СРБИЈЕ!

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Имате ли нешто о ватерполу да нам кажете још? Да ли сте пливач?

Струњаш: Јесам пливач, добар пливач. Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Истекло Вам је. Господине Вичевићу, изволите!

Вичевић: Захваљујем на овоме минуту да искористим мало конструктивније. Прича се о неком женско ватерполу. Женски ватерполо је реалност за Црну Гору. Све земље у окружењу то имају. Неће бити мушке репрезентације, уколико нема женске. На свим важним такмичењима, укључујући европска, свјетска првенства, уколико сте домаћини морате да имате женску

екипу. А, зашто да не? Па, ми имамо изузетне, па, ево, ваше Подгоричанке ту, изузетан клуб, рукомет, одбојку. Имамо кошарку, па зашто не и ватерполо. Треба урадити. Хтио сам да кажем да смо омогућили, уз велики напор спонзора, да потпуно бесплатно свим новим полазницима, и женској првој екипи омогућимо боравак, тренинг на базену, чак идемо аутобусима по њих. Долазимо кући, родитељима омогућавамо да проведу мало више времена заједно. Не бринући се о својој дједи...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам. Прошло Вам је вријеме. Мислим да сте сви добили подједнако времена. Говорили смо о Косову, господине Струњаш. Треба пусти и остале саговорнике.

Струњаш: Не знам зашто Вам смета?!

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Зато што говоримо о некој другој теми, па ћемо о Косову говорити поново!

Струњаш: Све је Косово и Метохија. Све! Свака тема!

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Господине Струњаш, реците, да ли Ви мислите да, рецимо, држава довољно улаже с обзиром да са једне стране имамо успјешне ватерполисте, а пливаче готово никакве?

Струњаш: Па, ако се не варам, Ви ми стално иста питања постављате. Црна Гора и Србија су биле заједно спортска сила. Сада је Црна Гора минорна тотално. Ми немамо спортске традиције. Немамо ништа. Играмо фудбал по ливадама. У ватерполу нешто радимо. Али, и то је слабо. Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: А, како немамо, освојили смо злато! Зар то не значи ништа?

Струњаш: Па, мени црногорско злато не значи ништа!

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: А, добро шта ћемо сад? Србија није освојила европско злато.

Струњаш: Србија ће освојити. Србија је вазда освајала. Србија је увијек побједник!

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Јесте ли завршили? Хвала Вам! Господине Шљукићу, кажите!

Шљукић: Ја мислим, мислим да ће и господин Струњаш са тим да се сложи, да је много боље да су ћеца на тренинге, него на митинге. Митинговао сам ја пуних 20 година, савијао се нијесам. Значи, сви смо виђели да од митинга

нема ништа. Да су митинзи губљење времена.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Господин Вичевић има реплику, изволите!

Вичевић: Понављам, значи ово је једна неvjероватна ствар. Једно спортско чудо. Ова држава Црна Гора мора ово да искористи. Ватерполо је доминантан спорт Црне Горе. По њему смо познати у Европи. Много људи у Шпанији, гдје сам био присутан, први је пут чуло за Црну Гору и тада увидјело да ми можемо да будемо бољи и од Шпаније и од Италије и од великих сила. Значи, ми имамо квалитет. Дајте да тај квалитет погурамо. Да се спортски покажемо у најбољем свјетлу. Зашто не искористити као тренд, па да то буде мотив и за туризам...

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала Вам! Господине Шљукићу, поново Ваш минут. Брзо, имате још пет секунди!

Шљукић: Колега Вичевић је у праву. Спорт је највећи амбасадор Црне Горе.

Црне Горе, кога год хоћете зауставите...

Водитељ: Хвала вам. Сви сте били сјајни вечерас!

Резултати: **Бојан Струњаш – 44 одсто**, **Лабуд Шљукић – 34 одсто** и **Мирко Вичевић – 22 одсто**.

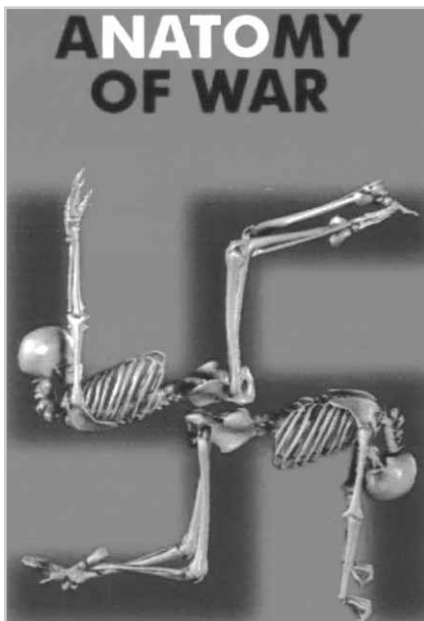
Четници и комунисти у свјетлу истине

Комунистичка пропаганда

- У празничном броју „Дана” 31. децембра већ прошле године на страни 25 и 26, „обрадовао” је нацију новинар Будо Симоновић чланцима: „Препознао сам патику на десној ноzi” и „Пред њима су целати дрхтали”. Што се тиче овог првог, Симоновић говори о НАТО бомбардовању Мурина, гдје те свјетске злочинце нимало не штеди, али ни режим који је ћушке прешао преко тог злочина. Међутим, овај чланак пишем због овог другог, које говори о братоубилачком рату у Црној Гори, а овај новинар очигледно има привилегију у листу „Дан”, који читају, силом прилика, потомци и партизана и партизана. Читајући и сумирајући ова два текста, може читалац закључити без много размишљања о каквом се контрасту ради у поимању прошлости и садашњости. Какво ли је то само оптерећење прошлости и идеологијом која је само у Стаљиновим чисткама послала у смрт око педесет милиона Руса, идеологија која је уназирила човјечанство на стотине година, а највише нас Србе, Русе, а и цијело Словенство

Пише: др Вукић Иљичић

У празничном броју „Дана” 31. децембра већ прошле године на страни 25 и 26, „обрадовао” је нацију новинар Будо Симоновић чланцима: „Препознао сам патику на десној ноzi” и „Пред њима су целати дрхтали”. Што се тиче овог првог, Симоновић говори о НАТО бомбардовању Мурина, гдје те свјетске злочинце нимало не штеди, али ни режим који је ћушке прешао преко тог злочина. Међутим, овај чланак пишем због овог другог, које говори о братоубилачком рату у Црној Гори, а овај новинар очиг-

ледно има привилегију у листу „Дан”, који читају, силом прилика, потомци и четника и партизана. Читајући и сумирајући ова два текста, може читалац закључити без много размишљања о каквом се контрасту ради у поимању прошлости и садашњости. Какво ли је то само оптерећење прошлости и идеологијом која је само у Стаљиновим чисткама послала у смрт око педесет милиона Руса, идеологија која је уназирила човјечанство на стотине година, а највише нас Србе, Русе, а и цијело Словенство.

Од крвавог комунистичког система, вријеме је потврдило, гори је једино био фашизам, али је и он имао неку своју сурову логику: уништавао је друге народе да би живјели „изабрани”. Међутим, комунизам је ван сваке памети уништавао свој народ ради наводно узвишенијих, имагинарних циљева – општег земаљског раја. Комунистичка наопака идеологија и систем на срећу екуменску, послепје неких пола вијека постојања пропали су од Владивостока до Берлина. Иако је трајао кратко као све што је неприрод-

но и неваљало, ипак је трајао дуго за трпљење, али кратко у историјским процесима.

Новинар Симоновић напада у првом чланку постојећи, шездесетогодишњи режим у Црној Гори, који по начину владавине, институцијама и кадровској комбинаторици није се уопште мијењао од Другог свјетског рата, али заборавља, без обзира с којим циљем и користољубљем то радио – режим је укинуо бар совхозе, колхозе, друштвену својину, ООУР-е, СОУР-е, СИЗ-ове и друге будалаштине полуписмених стручњака, што је било ван сваке економске логике. Умјесто тога, истина, увели су капитализам превазиђеног типа с краја 18. и почетка 19. вијека, који је познат као првобитна акумулација капитала – нехуман и израбљивачки. Не пада ми на памет да браним сву суровост начина владавине у Црној Гори и у друштвеном и у економском смислу, али су поједини комунисти постали класични капиталисти, захваљујући управо комунизму и непромијењености комунистичке свијести и система.

Него, да се вратим на чланак о четницима, који је Симоновић досад објавио скоро у цјелости више пута. Представља их као из филмова његовог идеолошког истомишљеника, натурализованог Хрвата Вељка Булајића: масне, брадате, крезубе, пијане и слично. Насупрот њима, партизани су били увијек обријани, чак и по цичи преко Игмана, са лијепим осмјехом и порцуланским зубима, а пили су само успут „Моћ природе“. Е, неће тако бити. Ни дјеца предшколског узраста више на то не насједају.

Симоновић је овај чланак објавио, надам се случајно, пред благодане. Управо, на Бадњи дан и Божић 1942. године, ти лијепи и обријани комунисти су из Мораче дошли у небрањени Колашин и извршили незапамћена звјерства у историји. Наиме, окупаторска италијанска власт је наредила јединици која је била стационирана у Колашину да се због велике хладноће и снијега повуче у Подгорицу. Народ је био остављен на милост и немилост комунистима, који су без примјера у друштвеним сукобима одабирали и убијали, превентивно, потенцијалне противнике револуције, коју су тек започели. На Лугу, крај Таре, на силу су, превару и лукавство довели и убили на стотине најугледнијих, најшколованијих и најљепших. То страстиште су назвали „пасјим гробљем“, што је цивилизацијски непознато, да је икад људско гробље названо животињским. На начин својствен балистима и усташама, жртве су убијали маљем, сјекиром,

вадили из распорене жртве органе и стављали их истој у уста и да не набрајам због менталног здравља читалачког.

У времену тог крвавог пира, комунистичке главешине: Мошо, Ђилас и други, наредили су да се на неких двјеста метара у згради Гимназије организује игранка за омладину. Да бих ово сликовитије објаснио, игранка није случајност, већ комунистичко правило. У оближњем Подбишћу, комунистички функционер Малиша Дамјановић, такође је организовао забаву док је на оближњем брдашцу стријељао своју вјереницу, иначе Рускињу, наводно због љубавне преваре. Да буде страшније, сирота Рускиња је знала да ће бити стријељана, али је и сама учествовала у организацији забаве. О овом „витешком и узвишеном дјелу“ писао је недавно у истом „Дану“ новинар Благоје Јовановић. Да иронија буде већа, још и данас једна улица у Мојковцу носи име тог Дамјановића. Све у свему, овакви монструозни ритуали су својствени сектама – што су у ствари комунисти и били.

Све ове злочине, касније су комунисти назвали „дијевим грешкама“ – каквог ли цинизма, који се може упоредити само са „милосрдним анђелом“ НАТО пакта, о чему Симоновић иначе пише и осуђује у истом броју.

Да будем јаснији, још у том времену, крајем 1941. и почетком 1942. године нема ни четника ни партизана као војних формација. Наиме, од 13. јула 1941. године кад је букнуо устанак у цијелој Црној Гори као реакција на Пе-

тровданско проглашење независне Црне Горе под окриљем италијанског окупатора, али и из слободарског духа народа, устанак није био идеолошки, него општенародни. Водили су га у Црној Гори официри Краљевине Југославије. У њему су учествовали и комунисти и антикомунисти. Конкретно, у ослобађању Колашина тих устаничких дана, оружани народ су предводили официри Радун Меденица, Војислав и Блажо Вујисић и многи други, Берана Павле Ђуришић, у Бјелопавлићима Бајо Станишић и да не набрајам.

Послије крваве италијанске одмазде и завођења војне управе умјесто цивилне до тада, био је период затишја све до почетка 1942. године када су комунисти одлучили да отпочну револуцију. Комунисти су иначе били малобројни, али добро организовани и милитантни. У цијелој Југославији није их било више од 10.000 до 12.000 и то по њиховим прорачунима (видјети Историју КПЈ). Револуцију су могли само водити у ванредним приликама окупације и ратова. Па, и револуција у Русији је изведена за вријеме Првог свјетског рата.

Међутим, по свим међународним конвенцијама, априори сврстава се у злочин свргавање режима и дизање револуције у окупираној земљи.

За разлику од стања у Србији у којој је Драгољуб Дража Михајловић још у мају 1941. године организовао покрет отпора, много прије комунистичких акција јер су били у неком прећутном савезу са Њемцима, у Цр-

ној Гори су четници настали као реакција на злочине комуниста почетком фебруара 1942. године. Наиме, све до напада на СССР – 22. јуна 1941. године, важио је пакт Рибентроп – Молотов, те су комунисти у цијелој Европи прећутно гледали на освајање Трећег Рајха. И Јосип Броз је према многим индикаторима доведен у Београд из Загреба њемачким оклопним возилом до виле Рибникарових и ту донио одлуку о дизању устанка, али у Србији. То му у Хрватској није могло бити, а највјероватније не би ни хтио. Нек' се просипа српска крв, коју је проливао и у вријеме Првог свјетског рата у Мачви као аустроугарски цуксфир.

У другој половини фебруара 1942. године, формиране су јединице четника у Заостру код Бера на челу са капетаном Павлом Ђуришићем. У снажном јуришцу ослободиле су Колашин од ових „анђела”, успоставили власт у граду и околини, образовали посебну стручну медицинску комисију која је ексхумирала жртве са Луга, и која је детаљно саставила стручни обдукцио-

ни налаз. Жртве су од стране власти и породица сахрањене на својим гробљима. Налази те комисије су објављени у публикацији „Пакао или комунизам у Црној Гори”, са фотографијама, именима, убицама и друго.

Ради поређења, при ослобађању Колашина и околине, Павле Ђуришић је ослободио и спасио сигурне смрти своју неузвраћену љубав, иначе високог функционера покрајинског Комитета партије (видјети: Михаило Лалић, Тамара), за разлику од једног комунисте, који је ту на Лугу убио лијепу Софију Бојовић само зато што му није хтјела доћи на меке душеке. Ето о каквом се моралном склопу ради, кад су у питању ова два случаја, јер неузвраћена љубав, обично се замењује мржњом. Ђуришић не само због тога, него и из разлога што је спасио високог функционера издигао се изнад тога, а на крај ми памети не пада да један војни командант може бити светац, па ни он. Ради истине, ову младу комунисткињу и неузвраћену Павлову љубав, докусурили су „другови” негде

код Пријепоља кад је већ завршен рат, јер мртва уста неће моћи причати ко их је спасио.

У чланку о четницима, поткријепљеним фотографијама са губилишта Симоновић говори и приказује убиство вјешањем Јеврејке Руже Рип, и других, осуђене на смрт од стране четничког суда у Колашину. Иначе, Ружа је била вјереница комунистичког високог функционера Милутина Лакићевића (и он има данас улицу у Колашину), који је погинуо након њеног убиства мјесец и по дана на Сињавини „херојски”, како наглашава Симоновић. Пошто пледира да се бави истраживачким новинарством, можда је требао детаљније испитати да није случајно овај Лакићевић страдао од партизанске руке, јер је револуција и те како јела своју дјецу. Многи ће данас у Колашину рећи да је исти учествовао и у убиствима на Лугу, чак и својих најближих, о чему ја стварно немам релевантних података, али „гдје год шушка, има нешто” рекао би народ.

Уосталом, ове жртве крај Таре нијесу саме себе ликвидирале, а и да су комунисти убијали своје најближе има доста примјера. Као онај са Грахова, гдје су синови убили тату као кулака, а најмлађи и очигледно „најумнији” син је најстаријем рекао, да обрати пажњу, јер је тата исплазио језик и да ће убрзо бити још неко следећи, а најмлађи син је дао и муштулук мами да је тата ликвидира.

Страшна комунистичка логика је била, прво своје, а онда ћеш лако друге. Живот за вријеме ове страховладе је постао бесмислен, што је најбоље можда исказала једна жртва са Луга, колашински сиромашак Гуга Бошковић, знани Гуга-Гуга, којег су случајно одвели да попуне број јер им је неко био измакао. Убадили су му, наводно компромитујуће писмо у бујну косу и изrekli експресну пресуду, на што је он одговорио: „Прди ми гузица” (видјети опширније поему: Момир Војводић, Гуга-Гуга).

Кад је ријеч о четничком суду у Колашину, иако је сваки суд суров сам по себи, не може се ни „де фактоо” ни „де јуре” поредити са судом од ока тројице људи (Партизански пријеки суд). Пошто сам лично помало анархиста и широки слободар у души, ипак морам бити реалан да морају закони и судови постојати. За разлику од комунистичког „суда”, четнички суд је судио према Кривичном закону Краљевине Југославије, у ванредном и ратном стању, и Закона за заштиту државе, јер других закона није било, осим окупационог, а

Осуђене од стране четничког суда стријељали су на мјесту Бреза иза казарне, а Симоновића упућујем, пошто се бави истраживањем прошлости, да оде и прочита да ли су сви на импозантним спомен обиљежјима старадали баш ту или су преносени и сахрањивани чак из Босне и других мјеста. Многи комунисти борци сахрањивани су после рата, а има обиљежја која нијесу ни исписивана, ваљда кад умру још живи комунисти. Све ме ово подсећа на недавну прошлост и манипулацију у нашем окружењу из последњег рата у Босни и Херцеговини. Слажем се што је ово стратиште на цивилизован начин уређено, али жртвама на Лугу умјесто спомен-обиљежја направљени су спортски терени и хотели, што сваког истраживача доводи у сумњу у истинитост комунистичке приче и цијеле њихове црно-бијеле историје.

Иначе, четнике у Другом сјетском рату водили су школовали официри: Михаиловић, Кесеровић, Рачић, Лалатовић, Баговић, Ђуришић, Станишић, Видачић и други, а идеолошки их подржавали интелектуалци типа: Драгише Васића, Мољевића, Дучића, Мустафе Мулалића, Јустина Поповића и сличних. Бољих од њих у српском народу тада није било. Уз то, подржава-

ла их је и Српска црква, осим ријетких и анатемисаних попова као Влада Зечевића и Јагоша Симоновића. Кад поменух овог последњег, некадашњег колашинског протојереја, он је напрасно умро 1946. године (?), као и Зечевић, а сахрањен је, иако анатемисан поред обиљежја, крст и петокрака. Тако су комунисти схватили вјеру, као један мутант у поимању Бога (видјети: Пакао или комунизам у Црној Гори, Цетиње, 1943, стр.6)

Иначе, кад се ради о некадашњем Колашинском срезу, комунизам је имао највеће упориште у Доњој Морачи. Управо ту поред лавре Немањића, по оној што ближе папи мањи си католик, а за објашњење овог феномена у самој Доњој Морачи има и других индикатора осим идеолошких, о којима нећу овом приликом. Кажу да у појединим селима у Доњој Морачи и данас се покојницима не иде на помен после четрдесет и године дана, већ 25. маја и 4. јула и осталих комунистичких празника. Сјећам се једног запањујућег дијалога, док сам радио у школи у Међурјечју. У политичкој и идеолошкој дискусији једног Симоновићевог комшије, који је на опаску једне Ровчанке да би требало измјестити Титов гроб и порушити „Цвјећару“, јер се ради о највећем српском целату, овај комшија је

сваки правник зна да док се год стари не промијене важећи су постојећи, па и у том својеврсном интеррегнуму у Другом свјетском рату. Поред тога, судије четничког суда су биле сви до једног правници и судије кривичари прије рата, за разлику од комунистичких судова гдје су и неписмени дијелили правду. Четнички суд је осуђивао на смрт оне којима је доказано да су извршили убиство и углавном стријељани су на мјесту Бреза, а други су осуђивани на временске казне, претежно условне и пуштани (примјер: Михаило Лалић, као комуниста пуштен је из тог истог затвора, а и многи други).

Из Симоновићевог чланка стиче се утисак да је Ружа убијена само што је била комунисткиња и Јеврејка, што просто демантује наведена чињеница а опште је познато да Срби нијесу никад били антисемити иако су за то имали често пута повода (како тада због Моша, тако данас због Медлин Олбрајт коју су спасили „а она им враћа тома-хавкама). Међутим, задржавам сумњу, да у ратном вихору су и многи невини страдали, уосталом можда и Ружа Рип, што је просто неизбежно у ратном времену.

рекао, да би онда требало срушити и манастир Морачу. Мало ми је било јасније, кад сам касније чуо да су једно вријеме после рата морачки комунисти манастир били претворили у магацин вуне. Као у оном филму „Време чуда“, била су то заиста „вунена времена“ – на сву срећу ипак прошла, али остала у главама појединаца.

Иако је свако убиство само по себи злочин и ту се прави разлика и у моралној и у правној терминологији (сви репост и безобзирност). Поједини комунистички целати показивали су незапамћен садизам. Примјера ради, уживали су у бацању жртве са спрата и да јој крцне врат. (Једном таквом целату кад је умро и комунисти су дошли у малом броју, па га је малтене сахранила војска и полиција). Затим, одвођење младих дјевојака које су служиле као „другарице“ и бацане касније у јаме (Радовче), сахрањивање живих људи (браће Пековић из Горње Мораче у селу Ђурђевина), убијање човјека за вечером (правника Нова Меденицу су на тај начин убили у Липову, а председника Колашинско – речинске општине Милана Булатовића у Смаилагића Пољу) и низ других монструозних злочјела.

Егзекутори су били углавном умно поремећене и искомплексиране личности, најчешће са криминалном прошлошћу: џепароши, скитнице, шверцери скадарског дувана, пропали ђаци и студенти...

Коминистичка власт је четника прогласила „Домаћим издајницима“ мада би онда требало да постоје и „страни издајници“. Необјашњиво је и кога су они издали, нијесу ваљда били чланови КПЈ, па су издали њен програм, принципе и стратегију. Много је логичније да четници за комунисте кажу да су издали отаџбину, против које су роварили свим средствима.

Није адекватан ни назив четници, мада су они сами себе тако звали у Другом свјетском рату, више из разлога популарности. Четници нијесу настали у Другом свјетском рату, већ крајем 19. и почетком 20. вијека. Име четник је синоним за неустрашивог борца и патриоту против турског освајача у тада неослобођеним Косову и Метохији, Старој Србији и Македонији. Какав је био режим у њиховим редовима, говори примјер да су у своју организацију примали, на добровољној основи, најспособније, тако да и легендарни Гаврило Принцип није примљен, зато што је био млад и слабе физичке конструкције. Из тог времена је и црна застава са мртвачком главом са паролом „С вјером у Бога – слобода или смрт“, а не из филмова Вељка Бу-

лајића. Како је најкраће данашњи четнички војвода Војислав Шешел казао у Хагу: „Сви часни Срби су четници!“

У Другом свјетском рату, такође је његована традиција и витештво, додјељивани чинови војвода најхрабријим командантима, мада је званичан назив био ЈВУО (Југословенска Војска у Отаџбини). Четничка традиција се чува до данашњег дана, као што је познато и наглашено.

Са поносом кажем да потичем из четничке фамилије из Другог свјетског рата и да мој нико, по директној линији, није био комуниста. Мој дјед је погинуо као четник, а комунистичка власт му није дала право на гроб и обиљежје. Пренијели смо га из јарка и сахранили пристојно тек деведесетих година већ прошлог вијека. Не дозвољавам ником, да мога дједа назива издајником, јер ко се борио за Српство, вељда не може бити никако издајник. Какав је био војник, говори довољно чињеница, да као сељак човјек добио је у рату чин водника. (видјети: Предраг Т. Шћепановић, Момчило Ј. Кљајић, Читуља убијених од комуниста у срељу Колашинском 1941 – 1948, Друго допуњено издање, Колашин – Бијело Поље, 2002, стр. 162)

Ја и моја породица су испаштале и испаштају све до данашњег дана што је мој дјед био четник, који није направио никакав злочин. За нама су „дежурне патрије“ вукле „карактеристике“ до данашњег дана. Данас ми то чак импонује, али ми је било врло тешко кад сам као деветнаестогодишњак, служећи у ЈНА, сазнао, другарски и у повјерењу, од једног војника Загребчанина и Хрвата, који је, који је радио у команди, да су сеоски комунисти написали у том смислу лоше карактеристике (само што потичем из четничке фамилије). И данас сам му захвалан на томе, што ми је на вријеме отворио очи.

Далеко од тога да мислим да су четници у Другом свјетском рату били идеални. Сваки рат је мач са двије оштрице, а посебно братоубилачки у којем по природи ствари не може бити побједника. Њихова највећа грешка је што су робовали континуитету Југославије са Словенцима и Хрватима – који је никада нијесу хтјели прихватити, што су беспоговорно слушали Владу у избјеглиштву, која је посматрано у цјелини била себична и однарођена. Каква је била та Влада довољно говори да су у почетку септембра 1944. године признали Тита за вођу, а пустили

низ воду своју регуларну војску и команданта Михајловића. Затим, што су четници робовали егоистичном, меланхоличном и неспособном краљу Петру, што је њиховим редовима владао партикуларизам у командовању и често војничка недисциплина, што је било англофила (Дража Михаиловић, први герилац поробљене Европе говорио је кад му је већ било касно: да нема Њемаца највише би ми били одвратни Енглези).

Што се тиче комунистичке приче о сарадњи четника са окупатором (и тога је било, појединачни примјери), али су и комунисти сарађивали са Њемцима и то на највишем нивоу. У Заргебу су се састајали њемачки емисар Хорстенау и партизански Милован Ђилас, Коча Поповић и Владимир Велебит (видјети: Мишо Лековић комуниста - мартовски преговори).

У историји ратова нема примјера да зарађене стране нијесу преговарале и сарађивале у том смислу. Уосталом, како би се рат завршио да није преговора. Колико су се само пута у последњем рату у Босни и Херцеговини састали Радован Караџић и Алија Изетбеговић, па ниједном Србину и муслиману не пада на памет да их прогласе због тога издајницима. И четници и партизани су сарађивали са окупатором, не из разлога што су их вољели (антифашисти су били и једни и други), већ како би једни друге докрајчили, што им стварно и не служи на част, али остаје да су братоубилачко коло, без сумње, почели комунисти. Али, што да братоубилаштво толико чуди, то је проклетство од искона до данашњих дана присутно у нашем народу.

Четници су у Другом свјетском рату поражена страна, не због тога што су их поразили комунисти, већ што су их издали и краљ и Влада у егзилу, преварили Енглези, а да није било Црвене армије, питање је ко би био на крају побједник.

Заслуга четника је у томе што су бранили српски народ од још већег покоља усташа, муслиманске милиције и балиста, што им је идеолошка подлога била демократска, што су здравом логиком закључивали да се Други свјетски рат одлучује на великим фронтима и да треба сачувати народ од великих погибија... Чињеница је да је њихова доктрина је доживјела историјску и временску потврду, а парламентарна демократија обновљена – те у том смислу су они морални побједници. Комунистичка идеологија је доживјела крах. То се најкраће зове визионарство.

Конкретно, последице комунистичке владавине у данашњој Црној Гори

су сепаратизам, србомржња, нове цркве, нове нације, академије, признање Косова, економска застојалост, ниска друштвена свијест и образовање уопште...

Комунизам у Црној Гори је био веома јак, а снажан је и данас, о чему свједочи и чланак Буда Симоновића. Русофиљство је највише утицало да комунизам у Црној Гори има толики замањак. Многи су ушли у комунистичке и партизанске редове из најморалнијих побуда које су касније злоупотребљене. Комунисти којима је СССР био идеал углавном су прошли слично четницима (Голи оток). Знао сам доста добрих људи и био са њима добар другар и пријатељ, иако се нијесмо слагали у многим, али јесмо у једном – да је Броз био зликовац. Говорили су да су их уништили мешетари (мангупи у њиховим редовима), разни „титићи“, који барута нијесу ни мириснули, а и како би, кад су за вријеме рата многи били мали – дјеца. Данас се ови мешетари могу препознати, у великом броју, као заклетни сепаратисти и антисрби у редовима борачке организације (црногорска опција).

Морам признати да у овој земљи чуда постоји један феномен – што се тиче четничких и партизанских потомака. Један значајан број четничких синова и унука направили су „компромис са свијешћу“ и велики су агитатори антисрпског режима. Добро је то примијетио пјесник: „Комунизам би у Црној Гори одавно пропао да није четничке дјеце“ (Момир Војводић). Иначе, и мени су више зла нанијели двојица четничких синова који су се по уговору запослили код комуниста, него сви истински комунисти.

Насупрот њим, а не рачунајући комунисте – србомрсеце, потомци комуниста су, углавном, оријентисани србофилски и русофилски. Код њих се очигледно поново јавио панславизам и освешћење. За разлику од њихових предака, они не вјерују у СССР, али вјерују у Бога, по оној Светог Петра Цетињског: „Моли се Богу и држи се Русије“, једнојерне Русије генијалног Владимира Путина, а не Јосипа Џугашвилија.

Ето, покушао сам да срџбу и пристрастност, за разлику од Симоновића, сведем на занемарљивост и да се служим чињеницама, о чему ће читаоци просудити.

Генерације младих људи заиста не треба тровати братоублачким сукобима, јер је ионако веома контаминирана, него их учити на примјерима чојства и јунаштва, којег је и те како било и у том сулуод времену са обје стране. Да није било у том времену мудрих људи, истребљење међу браћом било би још и погубније. Сматрам да ће и новинар Симоновић у томе помоћи! Машта, да ће једног дивног дана осванути споменици, по угледу на Шпанце, и на Лугу и на Брзи, на којем ће писати „Они су погинули у братоубилачком рату. За вјечну опомену. Никад више!“

У овом злом времену, то је приоритет и Црногорцима и Србима, посебно овим другим, да коначно изврше национално помирење, што су урадили сви цивилизовани народи и у свијету и у окружењу – да би живјели живи, а мртви нашли коначни Небески смирај. Партизане и четнике препустити коначно истраживачима, а не политикантима. Сматрам да ће овај предлог подржати, као хуманиста, и новинар Симоновић.

Плач Андрије војводе

Боже драги, а Боже једини
 Шћио се оно у Тишоград чини
 Шћио Пенџагон ишћиоградски илаче
 Те се чује виџањ ѿ Мораче
 Закукала сиња кукавица
 Усред зиме кад вријеме није
 То не била сива кукавица
 Но ѿ био Војвода Андрија

Љуто цвили, јес' му за невољу

Јер је Срџсџво њему додијало:
 „Боџ ии' убио буџум Србадијо,
 Која иамџиши Бранковића Вука
 Да не иамџиши Секула и Вука
 И Нолеџу из равних Бањана
 Ја бих ласно ирансформис' о сџранку
 Још ласније иебе иреварио
 Јевројске ииш навук' о ирендове

С иеб' скинуо џусларске брендове
 Традицију и миџоманију
 И завео за Голеш иланину
 Све ѿ жељи Родерика Мура
 И његовоџ слуге Усеина
 По имену Мила Чевљанина
 Ја бих иебе ласно иреварио
 И њихову вољу исиунио
 Но не даде Сџарина Новаче
 Од бијела Оноџоишћа џрада
 Који кавџу с џлоблизмом ииражи
 Ђе је кавџа да се онђе нађе
 Да ако бих и њеџ' иреварио
 Ма не моџах војводу Момчила
 Шћио окуџља сву џецу Брђане
 Који иравду за Србина ииражи
 И Срџскоџа савјеџиа оснива
 И маџисџира ироџоџоџа Цому
 Који моје маџле развијава

Они су ми мноџо јада дали
 Да ако бих и њих иреварио
 Ма не моџах Брђанина Мира
 И црмничкоџ војводу Гојка
 То су џуџиш срџски миџомани
 Све ми руше Скадар на Бојани
 Да ако бих и њих иреварио
 Ма не моџах Вукић ирофесора
 Који срџску иовјесницу чува
 И његовоџ Боџом иобратџиша
 Побратџиша Рашинина Раја
 С чи'х џусала вјекови џоворе
 На које се сво Цеџиње иџужи
 И они ми јаде учинише
 Просџи јади ишћио ми зададоше
 Но не иросџиа мука и невоља
 Од јунака иеџи сџоџишћин' Новљана
 И Новљанки, џуџиш Равноџорки
 Које води Јованка иосланка
 Сџремају се да иреслицом бију
 Мене славноџ Војводу Андрију

Прости јади што ми зададоше

Но не иросџи Душка Секулића
 И његовоџ нејакоџ Бојана
 И све срџске џеце радикала
 Који 'но ме издајником зову
 Збоџ Бушове двије ириџанице
 Шћио су слађе од добра иечења
 И брђанске суве бравеџише
 Просџи јади ишћио ми зададоше
 Но не иросџиа мука и невоља
 Од сџароџа Кадића хеџима
 И његовоџ момка Маџиџаиша
 И Драџице коџорске иравице
 Шћио на илићак мене насукаше
 На моје се иоџишћише хиџења
 На визију и уједињење
 Те осџадох без икоџа своџа
 Са Дачићем и Кркобабићем
 Са Емилом и сџариџим Новом.

Свети српски Владика Николај о српском народу

Српски народ као Теодул

- *Срб, њо је једино национално име у Европи чије се значење изгубило. Називи осталих народа и племена европских или су сасвим јасни или полујасни. Нагађања, да реч Срб долази од речи Сороб, остаје само нагађање и једва је вероватно. Свака тајна баш због тога је тајна што има дубок и скривен смисао, најчешће идејни, а не спољашњи. И србско име је тајна, скривена и дубока као и сва судба србскога народа*

Пише: Владика
Николај Велимировић

Срб, то је једино национално име у Европи чије се значење изгубило. Називи осталих народа и племена европских или су сасвим јасни или полујасни. Нагађања, да реч Срб долази од речи Сороб, остаје само нагађање и једва је вероватно. Свака тајна баш због тога је тајна што има дубок и скривен смисао, најчешће идејни, а не спољашњи. И србско име је тајна, скривена и дубока као и сва судба србскога народа.

Што су западни народи називали Србе Серби или Сервин, то је дошло од њихове језичне сиромаштине. Они немају р као самогласник, па су зато принуђени били да ставе е пред р, да би могли изговорити. На европско-азијском континенту само Индијани имају р као самогласник, а поред њих још једино Срби. И реч Сороб место Срб морали су сковати други народи, који немају самогласно р у свом језику. Тако дакле, ни Сороб ни Серб, него Срб.

Од Индије су праоци Србски примили многобројне речи, староиндиске и санскритске. Но важније од тога јесте још вера у судбу. Индијани кажу Карма, Турци кажу Кисмет, Срби кажу Судба. Карма је старија и од Кисмета и од Судбе. Индијани уче, да човеку бива све по Карми, тј. све што им се догађа, добро или зло, догађа им се према њиховим ранијим делима, па чак и по смрти бива им онако како су у претходном животу заслужили.

1. Најдубље веровање србскога народа јесте веровање у судбу. Не у судбу слепу него у судбу промисаону, планску и праведну. И у Библији тако пише. Кад су сва Јеврејска мушка деца

у Египту уништавана, по заповести Фараоновој, Мојсеј је спасен промислом Божјим. То је судба. Због греха цара Давида, синчић му умре. И то је судба. Због заслуга цара Давида, син му Соломон постаје велики и славан. И то је судба. Због издаје према цару Давиду, Ахитофел, царев доглавник, исто као и Јуда, издајник Христов, веша се. И то је судба. Христос је рекао: „Ни један враџац не пада без воље Оца нашег небесног”. И још је рекао: „Ваша су и власи на глави избројане”. А, за себе је рекао: „Тако је писано и тако је требало, да Христос пострада и устане из мртвих трећи дан”. Каже србска по-

словица: Нема смрти без суђена дана. То чини Србе храбрим и неустрашивим. Најдубље веровање србскога народа јесте веровање у судбу.

2. Шта је то историјска судба народа, коју многи спомињу без размишљања и схватања? То је драматична улога појединих народа према плану Божјем, али и према заслугама свакога народа. Историјска судба србскога народа јасна је тек од Немање на овамо, а то значи само једна десетина србске историје позната нам је, а девет десетина непознато. То јест, србска историја оцртава се пред нама јасно тек за посљедњих 800 година. Жупанско вре-

ме до Немање представља један прелаз као из Старог Завета у Нови.

3. То веома ограничено знање наше историје има и једну добру страну. Јевреји, Индијани, Грци, Римљани, Кинези, знају своју прошлост од неколико хиљада година. То их чини гордим, и то их збуњује и успављује. Нарочито крштене народе, Грке и Римљане. Ови се хвале својим паганским херојима и философима исто као и својим хришћанским свецима и мученицима. И то их двоји, ти их збуњује и слаби. Ми Словени знамо добро само своју крштену историју. Наша паганска, пре-хришћанска прошлост је без јасноће и без славе. Сва наша слава је у периоду наше крштене историје. Последњих 800 година представља за Србе једну безпримерну епопеју кристализације личног и националног карактера, епопеју труда, борбе, страдања и славе. Све у знаку крста и слободе.

4. Све у знаку крста и слободе. У знаку крста означава зависност од Бога, у знаку слободе значи ослобађати се од страсти и сваке моралне кварежи. Ми не кажемо просто крст и слобода, него часни крст и златна слобода. Дакле, не неки крив крст или ма какав злочиначки крст, него часни крст, што означава искључиво Христов крст, нити ма каква слобода, јефтина прљава и неваљала, него златна, што ће рећи скупа, чиста и светла. Крсташ барјак је србски барјак. Под њим се пало на Косову, под њим се ослободило у

устанку.

5. Основна и непрекидна линија србске историје за последњих 800 година може се изразити са две речи, Служба Христу. У овом периоду времена од 8. столећа, србски народ је био истински Теодул, тј. Божји слуга, или Христовул, тј. Христова слуга, што је једно и исто.

6. Никада већина србског народа није одустала са те основне линије, али је одступала мањина. Одступали су или поједине старешине народне због умне помрачености или пак један мањи део народа са својим старешинама због умне помрачености или пак један мањи део народа са својим старешинама због моралне покварености. Због тога је судба тако језиво бичевала Србе у мукама и патњама као мало који народ, изузев јеврејског, у историји рода људског.

7. Четири стотине и тридесет година робовали су Јевреји у Мисиру под фараонима. Исто толико су робовали Срби под Турцима до ослобођења, и то делимичног, под Кнезом Милошем. Робовања под Аустријом и Мађарском, пак, слична су робовањима Јевреја под народима Хананским.

8. Умна помраченост код србских народних старешина у старије време и србске такозване интелигенције у новије време долазила је од безобзирног гажења једне велике заповести Христове. Та заповест гласи: „Али међу вама да не буде тако (као међу незна-

бошцима), него који хоће да буде већи међу вама, нека вам служи, и који хоће да буде међу вама први, нека вам буде слуга”. (Мат. 20, 26; Лука 22, 26.) Другом приликом опет заповедио је својима, да се не отимају о прва места, као фарисеји, него нека седају на последње место. Јер, вели „ сваки који се издиже, биће понижен, а који се понижује, биће подигнут”. (Лука, 14,11.) Од свих заповести Господњих, Срби су најрадије и најчешће газили ову заповест. Борба за првенство међутим, доносила им је градобитне поразе и ударце. И после 800 година искуства и учења Срби ни до данас нису научили ту једино спасавајућу за њих заповест Христову. Зато и стоје сваке деценије или две пред градобитном страхотом.

9. Јер кога Бог љуби оног и кара, стоји написано у Светом Писму. Стоји још: И бије свакога сина којег прима. Прашљив ћилим не уноси се у кућу, него се прво ишиба и од прашине истресе, па онда уноси. Није да Бог не љуби све своје створене народе, него као што је речено за апостола Јована да га Исус нарочито љубљаше, тако Бог пројављује своју љубав особито према онима којима даје велике задатке у животу, у историјској драми људској. И као што је Христос одредио изванредно велики задатак своје љубљеном ученику светом Јовану, тако је одредио велики задатак србском народу, велику мисију међу ближним и даљим народима.

10. На основу свога искуства и учног примера србски домаћин у планини створио је нешто изванредно с Божјим бићем. Створио је од свога дома богомољу, и цркву, и манастир и Свету Гору, и Јерусалим. На свој дом ставио је крст Христов и све је осветио крстом и посветио преславној и недомисливој Светој Троици, узео је једног од прослављених светих слугу Божјих за свога заштитника и молитвеника и служио му као крсној слави. Увео је скраћени типик манастирски у свој дом: типик поста и молитве. Српски дом постао је прави манастир, са једним додатком освештане брачне везе ради множења народа божјега и са скраћеним правилом молитвеним по нужности, но које се надокнађивало већим трудом. Вера, поштење, послушаније и трпљење, то је укратко био типик сваког српског дома, Шта је Света Гора него служба Христу Богу? Ја не могу да одем у Свету Гору, могао је Србин рећи, зато нека мој дом буде Света Гора. Шта је Јерусалим земаљски према Јерусалиму небеском? Ја бих желео поћи на хаџилук у Јеруса-

лим земаљским, где су стопе Спаситеља мога, али нисам у могућности! Зато ћу да се уздигнем вишњем Јерусалиму, бољем Јерусалиму, где нису само стопе Његове него баш и Он сам, васкрсли и вознесени победилац смрти, Господ мој и Бог мој!

11. Но ако сваки Србин није био у стању путовати на поклоњење у Свету Гору и у Јерусалим, сваки је могао ходити у своје домаће манастире, својих славних цара задужбине, и ходио је сваки. Ходио је често и на дуже време. Исповедао се, причешћивао, уздизао и сједињавао дух свој са Богом својим, подвизивао се заједно с калуђерима и исто као и калуђери. Долазио је у манастир да види сина или унука, који су у манастиру учили, а и сам се поучи. А, имао се чему поучити. Манастири су били најбоља школа за народ, каква је икад постојала у србском роду. У њима се у потпуности одржавала како општа хришћанска тако и србска народна традиција. Обоје у знаку службе Христу Богу. Долазио је да види најпреданије и најизвежбаније слуге Божје, и да се и он од њих научи служити Богу и свецима Божјим. И још да чује како су свеци Божји – међу којима су и многи његови србски преци – служили Богу на земљи, трудом, молитвом, уздржљивошћу, задужбинама и патњама сваке врсте. Онда се враћао дома, да примљену науку преда својима и примени је у дому своме као у неком малом манастиру.

12. Православље се не може замислити без манастира. И кућа светога Јована богослова на Сиону, у којој је становала Богомати, била је стварно, ако не формално, један манастир. Ту су се сабирали апостоли и други верници, ради молитве и поуке. Богородица је била наравно у том манастиру главна личност, која је зрачила свима својом мудрошћу, вером и примером живота. Нарочито србско православље није могуће замислити без манастира. У њима се србски народ од памтивека учио правилу вере и образу кротости. Уз то још и својој великој историји. Сваки манастир потсећао га је на задужбинара неког владара или великана србског. И народ је сазнавао како су се трошили и трудили за душу своју, за царство небесно. Тако је теодулија предака прелазила и на потомке преко манастира.

13. Србска задруга је основана на теодулији, на служењу Богу. Кад је теодулија ослабила, задруга се пољуљала. Није задруга србска почивала толико на крви – јер крв се мешала – колико на теодулији, тј. на сазнању да се

мора Богу служити вером, поштењем, трпљењем и послушањем. У задрузи је свако имао своју част и своју дужност. Домаћин је представљао владара и духовника. Он је био први и прави Теодул. Као домаћин попут Христа Спасе он је био слуга свију. Он је кадио пред иконом, он је водио молитву, он је освећеном водом кропио све, он је резао колач и дизао у славу Божју, да, он је био Мојсеј и Арон у исто време, и Сава и Стеван у исто време, за свој дом, слуга Господњи на свима линијама, све у свом уском домаћем кругу. Сву чељад је волео, за све се бринуо, за све се Богу молио, све је помагао и за све први на концу или конопцу живот полагао, слично многим игуманима манастира. То је нешто заиста ретко у историји хришћанства.

Ако су Пајсије и Хаџи-Ђера Рувим пострадали као игумани својих манастира, то су хиљаде и хиљаде, србских домаћина пострадали исто тако за своје домаће обитељи, своје домаће манастире, као слуге Христове. И сви су се прибали са оцима својим у Велику Небесну Србију у царству небесном.

14. Од тешких искушења и честих катаклизми Србин се учио да ћути и дубоко размишља. То га је утврдило у вери у судбу. Сваком размишљању о прошлости следовао је Србином закључак: Тако је морало бити! Морао

је честити Лазар на Косову погинути зато што се приволео судби Христовој и царству Христовом. Морао је умрети за истину, да би васкрсао у слави. И прославио се славом нечувеном. Посветио се. И као слуга и мученик Христов постао је централна херојска личност у историји хришћанског Балкана, од цара Константина до данас. Морао је деспот Ђурађ љуто страдати, и гледати своје синове ослепљене и ћерку удату за муслимана. То је била последица греха родитељског, Вуковог. Морао се посветити деспот Стеван Високи јер је био честити син честитог свецца Косовскога Лазара. Постоји линија правде и линија неправде. Зло не може добро донети, нити се добро може злом победити. Јер оно што је добро има две отаџбине, земаљску и небеску, гоњено из једне оно се сели у другу; и има две куће, на земљи и на небу, кад му изгори кућа земаљска он се сели у кућу небесну. Штета на земљи добит је на небу, поруга на земљи слава је на небу, страдања на земљи, ликовање на небу. Зло рађење готово суђење. Пусту добро низ воду, а ти иди уз воду и срећеш га. То је праведна судба што светом влада. До те вере у судбу дошао је Србин дугим страдањем, дугим ћутањем, дугим размишљањем, дугим искуствима и молитвом.

Албанија – покретач жаришта на Балкану

- *Ситуација у Албанији се све очигледније развија према најопаснијем сценарију, са великим изгледима да унутаралбанске тензије буду покретач кризе на просторима Космета, Македоније и јужне Србије. Премијер Салиј Бериша намерава да остане на свом положају и после редовних опшћих избора планираних за јун 2009. како би утицао на суд и велику корупционашку аферу око аутопута Албанија – Косово*

Пренето: из „Бете”

Ситуација у Албанији се све очигледније развија према најопаснијем сценарију, са великим изгледима да унутаралбанске тензије буду покретач кризе на просторима Космета, Македоније и јужне Србије. Премијер Салиј Бериша намерава да остане на свом положају и после редовних опшћих избора планираних за јун 2009. како би утицао на суд и велику корупционашку аферу око аутопута Албанија – Косово.

Конфликти власти и опозиције не само да се не стишавају, већ и прете претварањем у реалну опасност по општу стабилност и безбедност целог балканског региона. Као што се и очекивало, изјава премијера Републике Салија Берише о намери да остане на том положају после, планираних за јун 2009. године редовних опшћих избора, изазвала је нове протесте од стране опозиције.

Међутим, још већу опасност представља предстојећи судски процес у земљи. Опозиција намерава да у пуној мери искористи решење Врховног суда да почне разматрање оптужби против министра иностраних послова Лулзима Баше за корупцију приликом решавања питања о изградњи аутопута између Албаније и Косова који је већ добио назив „пут века”. У ову корупционашку аферу укључен је и премијер Сали Бериша, па његова грчевита борба за власт има и много већи значај, јер у случају да падне са власти могао би се наћи у затвору.

У Тирани и Приштини пажљиво се прати реализација пројекта којем се придаје политички значај. Зато даљи развој случаја Лулзима Баше може да доведе до заоштравања односа између власти и опозиције у Албанији и у ње-

ним односима са Косовом. Ова ситуација доводи до пораста екстремних и националистичких расположења како у Албанији тако и у јужној српској покрајини. Није случајно то што стране у судском конфликту већ активно покушавају да искористе косовску карту за решавање албанских унутрашњих напетости. Шеф албанске дипломатије оптужује своје противнике за тежњу да осујете реализацију геостратешког заједничког пројекта Албаније и Косова уз ангажовање средстава ЕУ, па чак их карактерише као српске агенте у Албанији. А, његови критичари су сигурни да сам Лулзим Баша дискредитује косовско-албанску сарадњу, и уједно актуелну власт Тиране.

Било како било, с обзиром на високи положај оптуженог лица и оних који ће тек бити оптужени, а ту се превасходно мисли на премијера Сали Бери-

шу, страсти око заједничких пројеката Тиране и Приштине у најскорије време могу да се још више разбуктају и да увуку у своју орбиту амбициозне албанске лидере у јужној Србији, Македонији, Црној Гори и Грчкој. А, то може да угрози стабилност у региону пошто су власти Албаније још пре проглашења независности Косова обећале косовским Албанцима сваку помоћ. Степен корупције највиших функционера у Албанији и на Космету је такав да може изазвати велике потресе ако се клупче почне одмотавати. Део средстава које је ЕУ дала за изградњу овог пута у Албанији, али и на Космету, напосто је нестало, па да би се та непријатна ситуација гурнула под тепих руководства Албаније и Космета све пребацију на политички колосек и наводно српско ометање реализације овог пројекта.

Новинарка тог дневника Илана Бет-Ел истиче да је независност Косова био лоше замишљен, аматерски одрађен потез, без консензуса унутар ЕУ и на међународном плану. Бет-Ел наводи да је аргументација за независност била у најбољем случају искривљена, што је довело до дубоких светских подела око међународног права и његове примене. Из перспективе ЕУ, то је била једна катастрофа за односе са јавношћу, истиче ова угледна бриселска колумнисткиња. Бет-Ел оцењује да је Косово парализовало Савет безбедности УН због претњи ветом САД и Русије. Као последица, читав овај дебакл је постао оно што је свако очекивао од самог почетка – лош преседан, оцењује колумниста „Јуропејн војс“ и истиче да се тај преседан најбоље одсликао у Јужној Осетији и Абхазији.

Косово нема нити ће имати капацитет да у скорој будућности може да буде држава, самостално функционише и упосли своје становништво. Ако је у питању чланство, чак и као регија, Косово у ЕУ би било неприхватљиво јер би се стално морало дотирати, а ЕУ то свакако није потребно. Ако свему овоме додамо степен корупције и криминала који је на Косову тренутно највиши у Европи, питање је када ће се сви ти проблеми отклонити како би и Косово могло бити равноправни члан ЕУ.

Други бриселски недељник „Њу Јуроп“ у свом последњем овогодишњем броју, у тексту под називом „Да ли ће мисија на Косову бити немогућа за ЕУ“, истиче да Косово остаје погођено етничком мржњом. Косово је погођено етничком мржњом, сегрегацијом, криминалом и корупцијом, који цветају усред широко распрострањеног сиромаштва и запањујуће стопе незапослености, наводи недељник „Њу Јуроп“.

Власти Тиране одмах су изјавиле да су спремне да помогну косовској браћи да изграде модерни део пута до Драча који у случају неке блокаде од стране Србије, Албанија треба да омогући властима Косова, да избегну негативне последице српског мешања у покрајини. Албанија треба Косову да помогне и око неометаних долазака представника ЕУ на Косово без српског условљавања. Зато ће Тирана и Приштина третирати проблеме око изградње дотичног ауто-пута као удар по албанском послу. Оваква реторика је истовремено изазивање опасних одјека у другим пределима Балкана са албанским становништвом које се тиме припрема за пролећне напетости које се могу завршити новим побунама и ратом.

Повјерљив извештај о корупцији представника и сарадника УН и ЕУ на Косову:

Значајан дио новца који је од 1999. године одвојен за обнову Косова завршио је у „мрачним каналима“ због корупције и проневера, наводи интернет издање дневника Велт, позивајући се на поверљиве извештаје Европске уније и УН. Како наводи Велт-онлајн, од 1999. су на Косово отишле 2,3 милијарде еура из средстава европских пореских обвезника, више него у било коју земљу изван ЕУ. Међутим, како се наводи, „знатан дио овог новца завршио је у мрачним каналима због корупције и проневера“, због чега су против више сарадника УН већ издати напозиви за хапшење.

Заједничка истражна група Канцеларија ЕУ за сузбијање корупције ОЛАФ, УН и италијанске финансијске полиције направили су у протеклом периоду 50 најсумњивијих прове-

ра. „У 12 случајева је било назнака криминалних радњи“, наводи се у извештају групе у који је увид имао Велт-онлајн. У даљих 27 случајева установљене су „неправилности“ и „повреда прописа УН“.

Превара везаних за примену новца ЕУ било је прије свега у енергетској области, гдје је од 1999. уложено више од 400 милиона еура. „Манипулација у расписивању тендера за послове“ било је и приликом изградње аеродрома у Приштини, наводи Велт-онлајн. До 2011. Косово треба да добије још милијарду еура, али је због великог степена корупције то доведено у питање.

Независност Косова прерасла у дебакл:

Независност Косова прерасла је у дебакл који се оличава у лошем преседану и поделама у ЕУ и међународној заједници, пише бриселски недељник „Јуропејн Војс“.

Бохемијански клуб

Сатанизам најбогатијих

- *Широм САД велико интересовање јавности изазвало је сведочанство Аризоне Вилдер о укључености многих познатих људи у сатанизам. По њеном сведочанству и она сама је од ране младости била „посвећена” и припремана како би постала богиња мајка, односно велика свештеница која изводи жртвене ритуале за највише степене глобалног сатанистичког братства, и била је једна од три жене на свету посвећене у тај степен. По њеном сведочењу, у ритуалима жртвовања који су одржавани, учествовали су „чланови британске краљевске породице, Роналд и Ненси Реган, Џералд Форд, Џорџ Буш и његови синови, Хенри Кисинџер, Њут Гингрич, Бил и Хилари Клинтон, Ротшилди, Хабсбурзи, Боб Хоуп, Руперт Мардок...”*

Пише: Иван Иванович

Широм САД велико интересовање јавности изазвало је сведочанство Аризоне Вилдер о укључености многих познатих људи у сатанизам. По њеном сведочанству и она сама је од ране младости била „посвећена” и припремана како би постала богиња мајка, односно велика свештеница која изводи жртвене ритуале за највише степене глобалног сатанистичког братства, и била је једна од три жене на свету посвећене у тај степен. По њеном сведочењу, у ритуалима жртвовања који су одржавани, учествовали су „чланови британске краљевске породице, Роналд и Ненси Реган, Џералд Форд, Џорџ Буш и његови синови, Хенри Кисинџер, Њут Гингрич, Бил и Хилари Клинтон, Ротшилди, Хабсбурзи, Боб Хоуп, Руперт Мардок...”

Њене тврдње успели су да потврде два америчка новинара истраживача Алекс Џонс и Мајк Хенсон који су лета 2000. године успели да се инфилтрирају међу чланове и направе ексклузивне снимке са једног обреда чувеног „Бохемијанског Клуба”

„Бохемијански Клуб” има око 2.500 чланова, чији се идентитет чува у тајности, али се зна да чланови могу бити само супер богати, они који су повезани крвном линијом са неком од породица кој су власници највећих корпорација или високи званичници владе. Такође међу члановима клуба има холивудских филмских звезда, бродвејских продуцената, познатих музичара,

сликара, писаца, поета и разних уметника.

Своја тајна окупљања организују у „Црвеној шуми”, у близини Сан Франциска, и то месеца јула. Овај месец није одабран случајно, пошто је он у паганској митологији посвећен „Црнобогу...”, којем чланови Бохемијанског Клуба одају почит и служе обредне ритуале. Сваки од паганских богова ..., поред јавног и отвореног обожавања, доживљавао је и тајно обожавање, које су могли да упражњавају само одбрани, путем припремних церемонија званих „иницијације”. Та тајна обожавања названа су мистеријама”. Бохемијанци су настављачи служења тих

тајних церемонија, која у ствари не представљају ништа друго сем одавања почасти Сатани.

Током викенда одржавају се састанци, када камп посећују званичници и специјални гости, међу којима су председник „Светске банке”, директор „Међународног монетарног фонда”, бивши, садашњи, а и будући амерички председници, директори ФБИ и ЦИА, као и власници и представници најмоћнијих светских компанија. На тим састанцима, припремају се планови рада „Клуба”, а све у циљу стварања „Новог светског поретка”, односно једне светске владе на чијем ће челу бити њихово божанство Сатана.

Келвин Кулиџ, Херберт Хувер, Двајт Ајзенхауер, Ричард Никсон, Џералд Форд, Роналд Реган, Џорџ Буш старији и млађи као и чланови Бушове администрације Колин Пауел, Бил и Хилари Клинтон, бивши гувернер Калифорније Пет Вилсон, садашњи гувернер Калифорније Арнолд Шварценгер, градоначелници Сан Франциско, Лос Анђелеса и свих већих градова. Затим, астронаути Френк Борман, Вали Шира, бивши директори ФБИ и ЦИА, Џорџ Шули, Хенри Кисинџер, интернационални банкари, главе великих нафтних компанија (Арко, Мобил, Пензоил, Тексако).

По сведочењу неких жртава, у оргијама учествују проститутке, хомосексуалци, па чак и мала деца која неретко завршавају као крвне жртве у сатанистичким обредима „Бохемијанаца”.

Камп је сада тотално затворен за јавност, чуван хиликоптерима, приватним безбедносним јединицама, војном гардом, тако да је сада немогуће видети шта се дешава у „братству”.

У сатанско деловање „Бохемијанаца” и америчке државне администрације могао је на својој кожи да се увери и српски народ током вишемесечног бомбардовања наше земље. У војној акцији која је названа „савим случајно” „Милосрдни анђео”, нису бомбардовани само војни циљеви, већ и деца породилишта, болнице, цивилна насеља, што веома подсећа на сатански принцип жртвовања што већег броја невиних људи њиховом божанству Сатани.

Британска краљица Елизабета је 1983. године показала своју оданост Клубу приређивањем паганске плесне церемоније, која је била невероватно скупа, и на чијој су се бини налазиле египатке пирамиде и вавилонска обележја, али краљица није испунила услов да постане члан. За оне који се питају зашто, од оснивања Клуба 1873. ниједан члан није био жена.

Први пут нешто више о постојању овог Клуба проговорили су новинари, који су успели 1982. године да дођу до мапе с прецизним локацијама кампова у шуми, која је површине око 2.700 хектара, међутим, за њих су дешавања у кампу остала тајна, или се о њима само нагађало. Међутим, и та мистерија је разрешена од новинара поменутих на почетку приче, Алекса Џонса и Мајка Хенсона, који су успели да јавности прикажу о каквој врсти обреда се ради и шта се све догађа унутар кампа.

Чланови Боемског Братства имају своје свештенике, који обављају прастаре античке мистерије Вавилона, Рима и Грчке. Богови којима се моле су Молох, Иштар, Митра, Аполон...

Обред који је забележен је церемонијално спаљивање „мрачних брига”, и свештеници који га обављају обучени су у црвене мантије и веома подсећају на келтске друиде. На средини кампа налази се велика статуа идола, односно сове, која је и симбол клуба. Свештеници у току обреда носе упалене бакље и певају песме Великој со-

ви. У току службе са језера у склопу комплекса, прилази барка на којој се налазе симболичка тела „мрачних брига”. Међутим постоје индиције, да се не ради увек о симболичким телима, већ да се жртвују прави људи. По доласку барке, врховни свештеник започиње обредни чин спаљивања, при чему се присутни чланови ослобађају свих својих земаљских проблема.

Имена која су нам позната од чланова клуба су Вилијам Хауард Тафт,

Мека окупација конзервативни устанак

- „Мека окупација” је породила прву генерацију Срба у историји која ће се залагати за мање суверенитета, мање државе и мање идентитета: дакле, мање слободе. Рођени у „меком шовинизму” и већ одгајани у духу поштовања социјалног идентитета зарад улаза у нови и већиначки, само ће конвертовати боју на црвену на жути. У оба случаја корумпирани од старе системе, обећањима о бољем животу и бледим делимичним испуњењима тог живота, ова генерација ће лако жртвовати социјално. Зато је дугорочно „меки шовинизам” инстинктивнији од других социјалистичких режима: код њих су након деценија памичења ишла сачувани слободни људи, док је Брозев хедонизам гајио слободно ишло, али је загадио дух. А, човек је истински слободан само док му не слома дух

Пише: Игор Ивановић

Иако је српски народ ушао у нови миленијум ослобођен од Милошевићевог режима, парадоксално је да је дошло до назадовања идеје слободе. Петооктобарско сунце је засијало варљивим сјајем. Уместо претходне сиве и јасно видљиве неслободе, стигао је симулакрум. Доушнички глобализам и агресивна маркетиншка форма која је потиснула суштину, одлике су нове и наизглед слободније, али у основи подмуклије историје у коју се вратио српски народ. Зато он данас, после векова борбе за слободу живи под окупацијом за коју би најприкладнији термин био „мека окупација”. Прво, зато што се директно наслања на „меки комунизам” из „златних осамдесетих”, време у коме је велика већина данашњих средњогодишњака живела безбрижни тинејџерски живот.

И друго, зато што је наслов стратешке књиге Џозефа Најса управо „Мека моћ”, после чега је широко лансиран термин као интересни образац за комбиновање примене голе силе или легализма, преко ког САД шире политичко-културни утицај на своје званичне и незваничне протекторате.

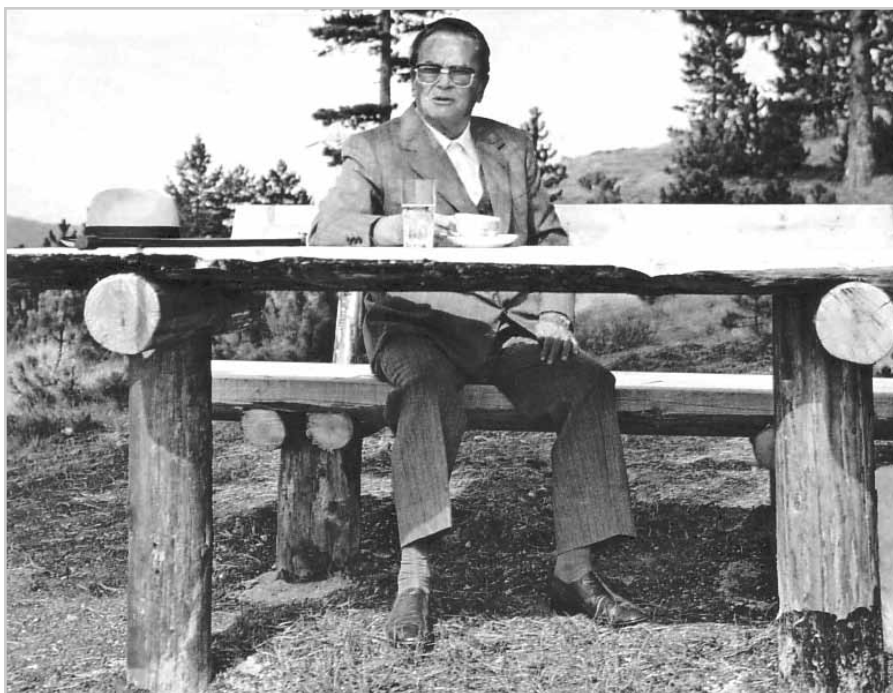
Тако, рецимо, српски народ у Републици Српској гласа на „слободним” изборима, али високи представник међународне заједнице има право да унилатерално поништи било који избор или да суспендује скоро сваку одлуку легалне власти. Његова моћ је у складу са историјским околностима већа од моћи феудалних владара. У Црној Гори протекторат није формализован

као у Босни, али је очигледно да су велике западне силе на Мила Ђукановића пренеле још већа овлашћења. Толеришу му шверц и криминал да би испунили њихове геостратешке циљеве. Тако су уз западну подршку Срби у Црној Гори поништени као конститутиван народ. Немају чак ни основна мањинска права као што су језик, писмо и образовање, и потпуно су маргинализовани. О Хрватској да не говоримо, тамо им се не враћа чак ни отета имовина. Ипак је положај Срба у Србији најсимптоматичнији, где и поред сопствене државе и формалне слободе, живе у компилацији између класичне војне окупације (Срби на Космету) и модерне, „меке окупације” под којом живи сво преостало становништво у земљи.

На унутрашњем, психолошком плану, она се огледа у инфериорном односу према свему што долази са Запада, што за последицу има да је Европска унија постала нови апсолут. Све је подложно сумњи сем нужности што бржег уласка у ову европску фамилију.

Генерације клинаца које су се у меком комунизму клеле Брозу да никада неће скренути са његовог пута, данас су у средњим годинама пронашле нови, заветни пут који води до жутих европских звездица. Уместо да се на Запад гледа антрополошки и да се истраживањем историјске вертикале прихвата његов вредносни систем, створена је инфантилна клима у којој успевају површне политичке представе о Западу као о царству добрих наме-

ра или тржишне представе као о великом шљаштећем мегамаркету. Овакво некритичко и бездржајно поимање Запада природно је од Камерона Мантера направило медијску звезду. Уместо да се прогласи непожељном особом (што би урадила свака европска држава), он отвара фестивале и даје савете о идејним архитектонским решењима! Још само да га у резиденције посеђују пионери са жутим марамама!

На спољашњем плану „мека окупација“ се огледа у медијској атмосфери у којој се перфидно гурају на маргину све идентитетске теме, а форсирају банални појединци који намећу баналне расправе да би се обликовале баналне вредности. У исто време, такви садржаји, за које је најочигледнији пример „Велики брат“, добијају епитет „урбани“ да би се тако унапред заштитили од опасности да буду проглашени кичом. Озбиљни и мислећи људи се не цензуришу брутално као у комунистичком добу, они су природно упућени на самоизолацију у царству баналности. Да би се одржавао симулакрум слободе, у медијима се брижно негују козметички производи од којих је најбољи „Утисак недеље“, јер гост који заступа традиционалност и који је увек у мањини, бар има неокрњени монолог од пет минута. На другим националним фреквенцијама ни то: чим крене са озбиљним аргументима, бива прекинут уз чувено „вратићемо се на то касније“. Касније је – никад.

„Мека окупација“ је породила прву генерацију Срба у историји која ће се

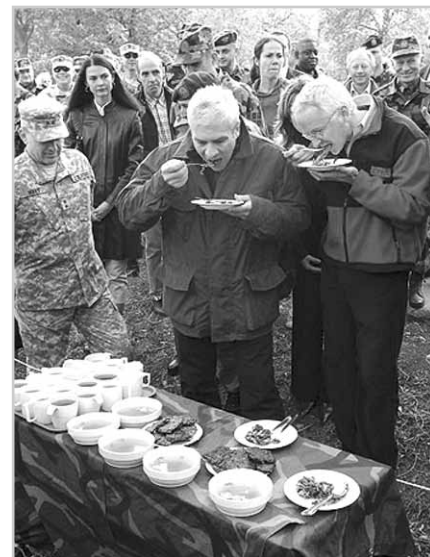
залагати за мање суверенитета, мање државе и мање идентитета: дакле, мање слободе. Рођени у „меком титоизму“ и већ одгајани у духу поништавања сопственог идентитета зарад утапања у нови и вештачки, само ће конвертовати боју на петокраки са црвене на жуту. У оба случаја корумпирани од стране система, обећањима о бољем животу и бледим делимичним испуњењима тог живота, ова генерација ће лако жртвовати сопство. Зато је дуго рочно „меки титоизам“ штетнији од других тоталитарних режима: код њих су након деценија тамничења тела сачувани слободни људи, док је Брозов хедонизам гајио слободно тело, али је загадио дух. А, човек је истински слободан само док му не сломе дух.

Зато је Брозов режим најбруталније ударио на сељацима, занатлије, трговце и фабриканте, на све независне људе који су имали породичне фирме. То исто, само на много суптилнији и подмуклији начин уз политичку подршку у нашим условима чини неоглобализам, гушећи све мале фирме зарад ин-

тереса великих корпорација. Тако се уз ватрену подршку медија и масивну маркетиншку силу полако гасе потенцијална подручја отпора необузданом, месождерском либерализму. Јер управо су ти независни, живави људи који могу вратити углед земљи и производњи, највећи природни противници мекој окупацији. И зато такву климу која влада нашим јавним животом и систем који је подржава, најпрецизније можемо дефинисати као неотитоизам.

Конзервативна идеологија и њен вредносни систем су брутално гушени и у комунистичко време. Обновом моралних темеља на којима она почива, као што су вера, породица, част и ред, и враћањем свих идентитетских вредности у жижу, стварају се услови за поновно напредовање суштинске слободе у Србији. Овај процес, који бисмо могли назвати неком врстом конзервативног устанка, вратио би идеји слободне државе нужно поштовање и несебично је третирао као заједницу оних који су је градили, нас који у њој живимо и наше деце којима је остављамо. Само изворне конзервативне вредности могу бити брана баналном неотитоизму и мекој окупацији.

(Аутор је књижевник и сарадник НСПМ-а)

Конзервативна идеологија и њен вредносни систем су брутално гушени и у комунистичко време. Обновом моралних темеља на којима она почива, као што су вера, породица, част и ред, и враћањем свих идентитетских вредности у жижу, стварају се услови за поновно напредовање суштинске слободе у Србији. Овај процес, који бисмо могли назвати неком врстом конзервативног устанка, вратио би идеји слободне државе нужно поштовање и несебично је третирао као заједницу оних који су је градили, нас који у њој живимо и наше деце којима је остављамо. Само изворне конзервативне вредности могу бити брана баналном неотитоизму и мекој окупацији.

Војислав Шешелъ је понос Србије

- *А, да Србија није луда колико јесће, она би сада све своје умне снаге (којих, надајмо се, још има у некаквим заједницама) уредила у циљу доказивања, најпре да није луда, те да је у стању да то и докаже својим „евројским шунорима” и „мучишљима”; иако није би покренула шунже проишв зајадних земаља (како пред МСП, иако и пред судовима земаља које су учесивовале у бомбардовању Србије) које су српску земљу разориле, без осврћања на међународне норме, морал и право. Такође, Србија би реактивирала своје шунже (које је неразумно повукла) проишв Федерације БиХ и Републике Хрватске, за смисљено рушење иадашњег легалног поретка бивше Југославије, чиме су изазване огромне, немерљиве штетне штановника те бивше заједничке јужнословенске државе*

Пише: Душан Вукотић

Да не би било „забуне” Дорис Пак, шеф делегације Европског парламента за југоисточну Европу, изјавила је „да ће мисија Еулкс деловати на основу плана Мартија Ахтисарија”.

Вук Јеремић је „одлучно” лупио руком о сто и подвикнуо: „Што је доста, доста је!” И таман када наши владари „увере” јавност у Србији у „добре намере” Евроунијата, НАТО убица, лекара без (икаких) граница, и сличних србоцидно расположених душеукопника, однекуд се појаве „нижи службеници” Европе „без алтернативе”, и „европској Србији” без увијања саопште да не треба да обмањују своју јавност о мисије Еулкс на Космету.

Шеф делегације Европског парламента за југоисточну Европу Дорис Пак, „свечано” се обавезала да Европска Унија неће постављати услов Србији да призна самопроглашену „државу” Косово, на путу за добијање статуса кандидата за пријем у ЕУ. Да ли је то добра вест за Србију? Да ли се то Европска Унија повлачи пред „офанзивом” српског министра спољних послова Вука Јеремића, који је „одлучно” лупио руком о сто и подвикнуо: „Што је доста, доста је!” Ипак, да Срби не би помислили да их је Европска Унија почела сматрати људским бићима, побринула се иста, горе поменута Дорис, изјавивши „да ће мисија Еулкс деловати на основу плана Мартија Ахтисарија”!

Ништа се у приступу „Европљана”, према Србији и Србима, није променило. „Европа” нас најпре нежно поми-

љује (ваљда да се малчице опустимо), а онда нас жестоко ошине ногом по задњици, тако да од ње (Европе), хтели не хтели, узмичемо скичећи. Наравно, те исте „Европљане” не би требало много кривити за то што настављају са шиканирањем и понижавањем Срба. Свако село мора да има своју луду. Свету је потребан вентил којим ће се ослобађати „вишка енергије”. А, луда је ипак само луда. Она свакако ништа не разуме, тако да се евентуалне патње једне сеоске луде тешко могу узимати за озбиљно. Чак и да некаква патња постоји на страни поменутих луде, корист на другој, (на страни „релаксираних мештана”) свакако је вишеструка и готово немерљива.

Наши владари чупају косу од беса; таман када „увере” јавност у Србији у „добре намере” НАТО убица, лекара без (икакве) границе (који српско срце држе на длану), Евроунијата и сличних србоцидно расположених душеукопника (од лешинарских пришипетљи, Кушнера и Солане до цојстик ратника Кларка), однекуд се појаве (да ли случајно?) „нижи службеници” Европе

Да ми Срби имамо мозга, као што немамо, тада бисмо се крајње озбиљно потрудили да помогнемо свим Србима, који се данас налазе у тамницама Хашког ад хок суда (не)правде, а посебно у случајевима Војислава Шешелъ, Радована Караџића и Момчила Крајишника. Само у земљи која личи на остављено псеганце, које понизно пружа промрзлу шапицу и упорно маше олињалим репом, надајући се (очигледно безнадно) да ће га газда погледати и пружити му корицу хлеба, могло се десити да никога не занима то што Срби у Хашкој ка(р)лакурници добијају драконске казне, без икакве доказане кривице, док, с друге стране, они чији су злочини над Србима неупитни, па и они који су се својим злочинствима почињеним над Србима јавно хвалисали, бивају ослобођени било какве кривице.

Један од највећих српских политичких умова и хероја, Војислав Шешел, већ готово пуних пет година, сам води битку „Давида и Голијата” са „судско-правном филијалом” НАТО-а, Хашким трибуналом. Срби су изгледа почели да се стиде онога чиме би се нормалан свет дичио. А, Војислав Шешел је, уистину, највећи понос Србије и српског народа, без обзира на контроверзна мишљења о његовом дугогодишњем политичком раду. Са Шешелем човек може и не мора да се сложи, али частан човек тешко да може да не поштује његову доследну политичку мисао, као и ону људску димензију, коју је испољио тиме што је доказао да је спреман да жртвује и властити живот за идеал „српске националне освешћености” и да и даље, мада заточен, непоколебљиво пропагира оно што он зове „идејом српског национализма”.

„без алтернативе”, такве „клипове” од којих ова, касније, једва да може да окреће „точкове”. Српски вајни председник (император Србије), Борис Тадић, толико је остарио (пропао) за ово неколико „зез” година, као да је и он, а не сам Хашим Тачи, био принуђен да, бљујући жуч и киселину, полно задовољава медузу (монструм), познату под именом Медлин.

А, да Србија није луда колико јесте, она би сада све своје умне снаге (којих, надајмо се, још има у некаквим запећцима) упрегла у циљу доказивања, најпре да није луда, те да је у стању да то и докаже својим „европским туторима” и „мучитељима”, тако што би покренула тужбе против западних земаља (како пред МСП, тако и пред судовима земаља које су учествовале у бомбардовању Србије) које су српску земљу разориле, без освртања на међународне норме, морал и право.

Такође, Србија би реактивирала своје тужбе (које је неразумно повукла) против Федерације БиХ и Републике Хрватске, за смишљено рушење тадашњег легалног поретка бивше Југославије, чиме су изазване огромне, немерљиве патње становника те бивше заједничке јужнословенске државе. Исто тако, да Србију воде часни људи, као што не воде, тада би Србија истерала на чистац све моменте везане за „случај Рачак” и признање Хелене Ранте, финског форензичара, која је открила да је била присиљена да фалсификује извештај о погибији шиптарских терориста у том месту. Да се подсетимо, Рачак је био формални повод за дивљачко и разбојничко бомбардовање Србије, које је трајало пуна 72 дана.

Да ми Срби имамо мозга, као што немамо, тада бисмо се крајње озбиљно потрудили да помогнемо свим Србима, који се данас налазе у тамницама Хашког ад хок суда (не)правде, а посебно у случајевима Војислава Шешела, Радована Караџића и Момчила Крајишника. Само у земљи која личи

на остављено псетање, које понизно пружа промрзлу шапицу и упорно маше олињалим репом, надајући се (очигледно безнадно) да ће га газда погледати и пружити му корицу хлеба, могло се десити да никога не занима то што Срби у Хашкој ка(р)лакурници добијају драконске казне, без икакве доказане кривице, док, с друге стране, они чији су злочини над Србима неупитни, па и они који су се својим злочинствима почињеним над Србима јавно хвалисали, бивају ослобођени било какве кривице.

Нажалост, српска власт се продала за који уклетни златник, од чијег „сјаја” је потпуно ослепела, тако да не види чак ни оно, што би и она, горе поменуто, „сеоска луда” била у стању да сагледа. Пре нешто више од две године, Момчило Крајишник је осуђен на 27 година робије. Сваком ко иоле зна шта се у ратним годинама дешавало на просторима бивше Југославије, мора бити јасно, да је таква пресуда донесена под притиском НАТО земаља, које би хтеле да таквим чином оправдају своје злочине, које су починиле, кршећи све људске и божје законе, над недужним грађанима Србије и Републике Српске. А, ћутање Срба у матичној српској држави даје за право НАТО државама да путем Хашке инквизиције, доврше онај злочин геноцида, који су започели још давних деведесетих.

Један од највећих српских политичких умова и хероја, Војислав Шешел, већ готово пуних пет година, сам води битку „Давида и Голијата” са „судско-правном филија-

лом” НАТО-а, Хашким трибуналом. Срби су изгледа почели да се стиде онога чиме би се нормалан свет дичио. А, Војислав Шешел је, уистину, највећи понос Србије и српског народа, без обзира на контроверзна мишљења о његовом дугогодишњем политичком раду. Са Шешелем човек може и не мора да се сложи, али частан човек тешко да може да не поштује његову доследну политичку мисао, као и ону људску димензију, коју је испољио тиме што је доказао да је спреман да жртвује и властити живот за идеал „српске националне освешћености” и да и даље, мада заточен, непоколебљиво пропагира оно што он зове „идејом српског национализма”.

Ако је Шешел српски јунак, а јесте, тада се намеће питање, зашто тужне српске власти беже од њега као ђаво од крста? И то, не само да беже, него се и здушно труде да му што је могуће више одмогну, а да, на другој страни, помогну НАТО инквизицији, да некако уради немогуће и Шешела осуди на дугогодишњу робију; свакако, без икакве стварне кривице, баш онако како је то учињено у случају Момчила Крајишника (видећемо шта ће се десити сада, у Крајишниковом жалбеном поступку, када је Караџић посведочио, да Крајишник није могао, ни утицати, нити доносити важније одлуке у врху РС). Да су српски политичари у позицији, али и у великом делу опозиције, забринути развојем догађаја у Хашком суду и могућим скорим повратком Војислава Шешела у Србију, показује и недавни раскол у Српској радикалној странци, који су изазвали Томислав Николић и Александар Вучић, под диригентском палицом Тадића и ревиворским корбачем америчког и енглеског амбасадора, Мантера и Вордсворта.

Моћ и новац на обеду у Хилтону

МОЛИТВЕНИ ДОРУЧАК

- *Када се првог четвртка у фебруару, 5. фебруара, 3.500 одабраних званица буду састали на Моли-твеном доручку у вашингтонском Хилтону на Конектикат авенији, биће то уједно и опроштајни догађај за Дага Коа (79), сиву еминенцију традиционалног јутарњег обедовања на коме су учествовали сви председници Америке, од Ајзенхауера (1935) до данас*

Пише: Зорана Шуваковић

Када се првог четвртка у фебруару, 5. фебруара, 3.500 одабраних званица буду састали на Моли-твеном доручку у вашингтонском Хилтону на Конектикат авенији, биће то уједно и опроштајни догађај за Дага Коа (79), сиву еминенцију традиционалног јутарњег обедовања на коме су учествовали сви председници Америке, од Ајзенхауера (1935) до данас.

Овог америчког челника мистериозне конзервативне религиозне организације познате као „Фамилија”, а са званичним именом Фелоушип фаундејшн, духовног саветника многих досадашњих станара Беле куће, недељник „Тајм” је 2005. године прогласио за једног од 25 најутицајнијих и најмоћнијих евангелиста САД. Супротно важећем уверењу да Молитвени доручак организује амерички Конгрес, домаћин традиционалног фебруарског гала об(р)еда је Фелоушип фондација, која преко својих комитета и конгресмена у мрежи, избор гостију из света прави по својим критеријумима.

То је „клуб хришћанских фундаменталиста који учвршћује своју мрежу у срцу америчке моћи (Капитол хилу), држи и продубљује своје везе међу десничарским лидерима у свету и људима који имају новац и моћ”, како пишу либералнији амерички часописи као што су „Атлантик Мантли”, „Харперс” и „Нејшен”.

Они појашњавају да је Молитвени доручак једина јавна манифестација „Фамилије”, посећене многим тајновитим састанцима, договорима и припремама за међународне дилове.

У њу је успео да уђе Џеф Схарлет, новинар „Харперса”, месечника познатог по истраживачком новинарству, а који је пре неколико месеци објавио књигу „Фамилија: Тајни фундаментализам у срцу америчке моћи”. Циљ припадника Божје армије, како тврди Схарлет, јесте да учврсте свој ду-

ховни тријумф, да поруши зид који одваја државу од цркве и да за своју свету ствар мобилише финансијски и политички моћне међународне личности.

Селекција званица за Молитвени доручак обавијена је велом мистерије. Према нашем саговорнику из инсајдерских кругова, за Балкан је ове године резервисано 45 места у Хилтону, од којих за Србију дванаест. Упућује се знатно више позивница, али многи из разноразних разлога често не могу да дођу.

Шеф „Фамилије” Даг Коу био је у Београду у мају прошле године и он је из Србије позвао седам од дванаест званица на доручак. То су личности које су протеклих седам година изградиле однос са челником Фелоушип фондације. О природи тих веза може само да се нагађа јер их нико јавно не обелодањује. Број позивница уручених лично од стране Дага Коуа у сличној је сразмери за све околне балканске земље. Према сазнањима „Политике”,

две трећине балканских учесника овог годишњег Молитвеног доручка долази у Вашингтон на позив Фелоушип фондације, а само једну трећину позивница уручили су поједини чланови конгреса. У осталим деловима света сразмера је нешто другачија. Врх Фелоушип фондације одлучује о трећини званица, док две трећине долази на препоруку конгресмена или неког из круга америчке администрације.

Једном кад се направи списак жељених учесника, те личности морају по процедури да прођу проверу безбедносних институција и Стејт департамента. Позив им се уручује тек ако се покаже да су безбедносно и политички прихватљиве. Многе позивнице за Србију добиле су тај „клиринг” и одасла-те су још прошлог месеца, а неке се уручују тек ових дана. Провера за неке траје дуже, за неке краће. Поред већ објављених познатих имена, на доручак су позвани, како сазнајемо, београдски бизнисмен Војин Лазаревић и генерални секретар Еванђеоске сту-

дентске организације Самуило Перовски са седиштем у Југ Богдановој улици.

Овог фебруара из Србије нико од највиших политичких личности није добио позив, а како се чује, могао би да дође председник неке од околних земаља чије се име „из безбедносних разлога” држи у тајности.

Премда никако не би могло да се каже да на доручак из света долази све сама Елита, нови председник САД Барак Обама неће прекинути ову америчку традицију и он ће присуствовати педесет седмом об(р)еду на Конектикат авенији. Он је са званицима из света, америчким конгресменима и другим познатим личностима доручковао у Хилтону и као сенатор протекла два четвртка, у фебруару прошле и претходне године.

Разумљиво је што у свету, а не само на Балкану, влада велика потрага за „картом више” за овај догађај. „Свакакви приче колају, а неки су чак унајмили лобисте како би себи обезбедили место у сали”, каже један од наших саговорника из круга ове организације. Он, међутим, сматра да су то „бачене паре”, јер ако се неко „заглави” при провери у политичком или безбедносном одељењу, позив не вреди. Ипак, било је примера када су омануле све америчке провере. Тако је једне године на доручак позвана севернокорејска делегација... Тек када делегација није добила визу, Фелоушип се осветио да је позив упућен на адресу „непријатеља”. Са Балкана је једном позван један представник румунске ултрадесничарске организације, али је протествовала америчка јеврејска организација, па је Румун скинут са листе у последњем тренутку. Ни Богољуб Карић, како се чуло пре неку годину, није успео да добије визу, па су његово место заузели други срећници.

Американци уз повизницу која се редовно упућује свим члановима Конгреса морају за регистрацију да уплате по петсто долара. Страни гости „улазницу”, плаћају само ако су у „могућности”.

Није то богзна каква пара за прилику коју доручак пружа: контакт са утицајним личностима из САД и света. Није заневарљив ни публицитет у гласилима земље из које званица долази. Америчка штампа врло мало пише о Молитвеном доручку. Углавном се преноси говор председника и понека добротворна иницијатива познатих личности. Спорадично се чују и критике на рачун све израженијег спајања државе и вере, иако је то у супротности са оснивачким начелима САД.

Једна од најлибералнијих новинарки, ауторка неколико документарних књига о америчкој сиротињи и осиромашеној радничкој класи, Барбара Еренрајх истиче да се Хилари Клинтон приближила „Фамилији” још док је била прва дама у Белој Кући. У својој аутобиографији Хилари Клинтон описала је Дага Коа као драгог пријатеља који јој је у тешким тренуцима пружио духовну помоћ. Она је једна од знаменитих чланица Доручка и са њега није изостајала ни када је била прва дама, ни док је била сенаторка.

Данас је Молитвени доручак скуп разноликих званица различитих вера које се састају да би се помолили Исусу. На Молитвеном доручку доминирају личности хришћанске вероисповести, али се позивају и неке исламске вође и Јевреји. Организација „Фелоушип” држи све конце у својим рукама, али се скрива иза сенке конгресмена и „охрабрује погрешну представу, да је Молитвени доручак званично организован од стране Конгреса”, каже аутор књиге „Фамилија”. Својим члановима ова организација не издаје никакве чланске карте и тражи од њих да не дају изјаве за јавност. Последња процена о броју америчких чланова датира из времена Никсона, када их је било око 20.000. Седиште „Фамилије”, како по тврђењу новинара чланова Фелоушипа интерно називају своју организацију, јесте Иванвалд, раскошни замак близу америчке престонице на обали Потомка, где се повремено позивају нови чланови на додатно подучавање. Њихова идеја водила је „невидљива светска организација” коју води Исус Христос. Под тим подразумевају, по тумачењу Џефа Шарлета, да подстицај за све радње мора да долази са неба, па „ако Исус, неког диктатора саветује да убије пола милиона људи, овај то мора да послуша”. Шарлет такође тврди да Фамилија презире демократију као не-божију, популистичку идеју.

Према сајту „Фамилије”, ова организација делује и на територији Србије и то од 2000. године, првенствено кроз хуманитарне акције. На сајту се наводи да волонтери ове организације у Србији едукују децу, једна од њихових акција је поклањање књига (преко 1.000 до сада) деци оболелој од карцинома, као и библиотекама онколошког одељења новосадске болнице. Више од три године чланови „Фамилије” пружају савете посетиоцима музичког фестивала Егзит о томе како се борити против дроге. „Фамилија”, како се наводи, функционише и на Косову, а циљ те организације је да људе

који тамо живе спаси очаја и незапослености.

Волонтери „Фамилије” редовно организују и семинаре и летње кампове за децу која живе у Старом Гацком, у којој су обновили и једну зграду. Припадници ромске заједнице од ове организације, такође, добијају хуманитарну помоћ, обуку и мотивацију у разним облицима. На сајту нема информација о члановима ове организације у Србији, а централа за регион налази се у Румунији.

Молитвеном доручку присуствоваће Владимир Божовић, бивши инспектор полиције, Ненад Поповић, шеф економског тима Демократске странке Србије, Вук Драшковић, председник Српског покрета обнове, Влајко Сенић, функционер Г17 плус, Расим Љајић, министар за рад и социјалну политику, Ивица Ежденци, некадашњи помоћник министра за државну управу, Самуило Петровски, генерални секретар Еванђеоске студентске организације, београдски муфтија Мухамед Јусуфспахић, Душан Јелачић, члан главног одбора Социјалистичке партије Србије, Војин Лазаревић, председник компаније „Руднап груп”, Душко Кнежевић, директор „Атлас групе”.

На Молитвени доручак се позивају они који верују у Бога и који су урадили нешто значајно у својој земљи. Њему обично присуствује око 600, 700 иностраних гостију из 165 земаља и до хиљаду људи из САД. Доручку присуствују сви који обављају важне функције у САД. Углавном један републиканац и један демократа воде програм, обично учествује нека од светски познатих звезда. Рецимо, када сам ја био пре две године наступио је Боно Вокс – каже Владимир Божовић, додајући да овај догађај траје три дана.

Традиција је да се првог дана окупљају земље по регионима, након тога следи европско окупљање, а после тога, рецимо, састанак са земљама Балкана или земљама Источне Европе и слично – рекао је Божовић

Уочи самог доручка организују се приједи у Белој кући, Националном савету за безбедност, Стејт департменту, Конгресу, Сенату, и другим институцијама. Сам доручак почиње другог дана у седам и тридесет, молитвама и читањем делова Библије. Поздравни говор држи председник САД. Истог дана организује се и свечани ручак коме присуствују скоро сви осим председника. Трећи дан се одржавају званични састанци, а понекад се организује и лов.

Право на туђу жену

- *Сећања на зла времена турског зулума над Србима у Купрешким Равнима, разулареним беговима и хајдучким осветама: „Е, беже, ишло си досад зла народу учинио нек иде на твоју душу, а ишло му од сад зла будеш чинио нека иде на моју душу”*

Пише: Слободан Јарчевић

Сећања на зла времена турског зулума над Србима у Купрешким Равнима, разулареним беговима и хајдучким осветама: „Е, беже, што си досад зла народу учинио нек иде на твоју душу, а што му од сад зла будеш чинио нека иде на моју душу”.

„Било је ово што ћу вам исприповидати на Купрешкој висоравни, некако, десетак година прије но што ће Аустрија преузети Босну од Турака. Тако, јамда, кад бисмо године спомињали, онда је то неће око 1868. године. Море бити, која година гори, или доли. Не знам. Јер, кад су мени старији о томе говорили, ни они то нису знали тачно одредити, али морало је то бити тако, око те године. Говорили су – десетак година прије но ће аустријски ћесар узети Босну, а он је то учинио 1878...”

Овако је почео једну од својих беседа народни приповедач наше средине, Саво Малић, родом из Доњег Вуковског, код Купреса. Нама, основцима и средњошколцима, Саво Малић то није причао у родном босанском крају, него у Новим Козарцима, код Кикинде, у Банату, где је око подесет купрешких породица, државном одлуком, пресељено 1946. године. Његово беседништво је било мирно, интересентно и привлачно. Глас му је био уравнотежен – никад висок, никад тих. Слушали смо га нетремице. Говорио је икавским наречјем, наречјем које није, као многи локализми, скрнавило граматичку српског језика. Неки су појмови изговарани и екавским наречјем. Као „дедо”, уместо „дид”, или „менђуша”, уместо „минђуша”.

О овом догађају, су, нама млађима, причали и други старици, али нико од њих није био у томе тако умешан као Саво Малић. Касније сам упоређивао његове беседе с приповеткама најпознатијих српских књижевника и чинило ми се да Саво Малић не заостаје за Јанком Веселиновићем, Милованом Глишићем и другима, бар у приповедању. Понекад би он споменуо и нешто што се тицало садржаја у животу нашег народа под Турцима, а да о томе

нисмо могли да се обавестимо из историјске и друге литературе. Тако ће у овој беседи да на сликовит начин, објасни како се чувала част породице и част српских жена, кад су ту част породица и част жена Турци газили.

Овако је Саво Малић исприповедао о догађају у Гоњем Равном те 1868. године:

„...Турска власт је то била. Турци силни и никад им није било доста зла за српску рају. Ајде, сритало се и Турака добрих људи, али међу њима су били поган, што’но би народ рек’о. Власт рађа поган људску. И једног од таквих погани, нанесе ђаво кроз село Равно. Јахао је с четворицом својих другова, од Доњег Равног све до на вр’ Горњег Равног. Сјахали су у Равањским вратима – ту где се наслањају, с једне стране, Горње Равно, и с друге стране, заселак Мушић. Разапели су и чадоре. Тај што је био прид њима, био је некакав бег из Травника, ди је столив’о велики везир. Говорило се да је тај бег, није му се име запамтило, син од некаквог великог паше. А, тај паша, бегов хаћа, службов’о је код султана у Цариграду, па су се тог травничког аге (тог младог турског поганца – како су га звали) плашили многи бегови и аге. Говорило се да су му се и паше по Босни уклањале с пута.

Та поган је разапела један чадор за себе, а други за четворицу другова. По-

били су кочеве и за њих повезали коње. Туд’ су пролазили, кроз та Равањска врата, чобани и чобанице с овцама, кравама и коњима, а Турци су добацивали да ће неке од тих чобаница доходити под овај већи чадор.

’Вако је то било. Кад је бег стиг’о код субаше у Доње Равно, код Алије Кметаша, који је био потурчењак, рек’о му је да има, по турском адету, право на три рајетинске жене, за три ноћи. Тако је по турском закону. Како су Турци говорили – адету, и обећ’о је да се неће огриштити и да за своје другове неће тражити то исто. Да, ето, само он захтјева да му се свако вече доведе по једна млађа невеста.

Скупио Алија Кметаш виђеније домаћине и кнеза равањског. А, тај равањски кнез је био из куће Драгољевића. Било му је име Марко. То је, јамда, дедо Кузмана Драгољевића из Доњег Равног, којег знате. Је, његов је то дедо, јер и отац Кузманов је био кнез у Равном – све до иза Првог рата, и неку годину потље 1818. Ишло то с оца на сина. Људи се договоре да се сакрије женскиња која ће се послати бегу под чадор. Да се ујутру не зна која је била. Одлучено је да се поведе десет млађих жена и да се скупе у кући старог Периз Илије. Да мушкадија напушти кућу и да тамо остане тих десет несретница те да ту све приноће. Она која ће се одвест’ бегу, да се њено име не говори. И

да ујутру нико не зна која је била. А, за живу главу је заприћено свакој да не сми никоме казати име те која ће бити одређена да се прида бегу за ту ноћ.

Знало се да Илијина жена, Баба Зуба, како су је звали, неће проговорити о томе. Та Баба Зуба је била наопака, како би се то рекло. Била је жестока и ко мушко. Јамда је била једина у селу коју њезин човика није смио ударити, па ни поприко погледати.

Није она била из наших крајева. Деда Илија, кад је био млађи, нос'о га је ђаво по свиту. За паше Скопљаке из Бугојна је често радио, па је иш'о и са њиховима караванима. Гонии је коње, Бога питај куда није. Једном је, каже се, тиро неку пашину робу чак тамо до Скопља у Македонији. И отуда је довео ту своју жену – Баба Зубу. Кажу да је то било дивно дите, нејачко. Некако је говорила, али није разветно. Могла се разумит', али мало теже. Ето, сада знамо да је говорила по македонски. Тек је по доласку у Равно, к'о удата жена, порасла – постала је виша од свог човика, Илије. И научила је да говори по нашки. Имала је изђихале зубе, па су је прозвали Зуба, а кад је остарила, онда су је звали Баба Зубе. Она је, кад је ноћ пала, одабрала једну, покрила јој главу и одвела бегу под чадор. Вратила ју је прије сванућа. Тако је прошла прва ноћ. Свих десет жена је ујутру отишло кући, а кад је пала нова ноћ, опет су старешине обишле многе куће и довеле десет нових жена. Опет је Баба Зуба изабрала једну и одвела бегу под чадор. Прођоше два дана и људи су једва чекали да прође и трећа ноћ, па да бег оде, јер, по турском адету, није имао право на четврту жену. Али, не лези враже! И трећа ноћ је прошла, а он рек'о субаши Кметашу и кнезу Драгољевићу да, за живу главу, неће из овог села. Рек'о је да нигди вако липе и згодне жене није видио и да ће остати још који дан – и да му се, миом адета, доводи млада жена сваку вече.

Занимио субаша, занимао кнез. Људи се узбунили. Једни су почели притити да ће главу дати, али да ће бега убити. Једни су рекли да своју женску чељад неће слати у кућу Бабе Зубе. Митар Павлица из Мушића је рек'о субаши да му не улази у кућу и нека му пошаље бега. Нек' дође бег, ако сми, љутито је говорио Павлица. Настало, богами узнемирење. Субаша молио кнеза и друге домаћине да се смире, да претрпе срамоту још ову ноћ, а он је обећ'о да ће ићи властима у Бугојно да овог злотвора отирају из Равног. Некако су се људи смирили, али само прид субашом. Кад је субаша отишо, Мирко Драгољевић позва себи само двојицу људи. Рече им да нема

друге, него да се оде по арабашу ајдучког Вида Јарчевића, који је Равњак и који је, посигурно, тих дана био у једној пећини уз реку Дубоку, тамо иза Вуковска. Знао је Драгољевић да је Мирко Ђупина ајдучки јатак. У тог' Ђупину нико није сумњ'о, јер је био омален, а миран човик. Скоро ни са ким није разговарао. Стално је чувао стоку и само би у пролазу назв'о Бога онима које би срит'о. Безбели, Марко Драгољевић је знао да је Ђупина најповерљивији човик арабаше Вида Јарчевића, а и Ђупина је био обавештен да кнез зна све о његовој вези с' ајдучима.

Лако је било Ђупини да, неприменен, оде до реке Дубоке. Чув'о је овце на Вуковском пољу, оставио их код синовца и право до Дубоке. Наш'о је Вида и све му исприч'о. Распитив'о се Вид који је то Турчин, колико има пратилаца... и све тако. Рек'о је Ђупин – да каже кнезу Драгољевићу да ће он стићи прид саму вече тога дана и да Турчин неће ове ноћи да се наслађује ничијом женом. Тако је и било.

Баба Зуба није ни стигла да доведе одабрану жену до беговог чадора, а прид чадорима се нађе харамбаша Вид Јарчевић. Само су два ајдука била с њим. Али, онај боља – Крстан Золотић из Вуковска и Војин Радета, однекуд је био од Ливна. По договору, Вид стане прид бегов чадор, а Золотић и Радета прид чадор четворице Турака. Золотић и Радета исиду поводце коњске, поплаше коње и коњи почну бижат у галопу. Како је све у равањским вратима каменито, одјекују коњске копите, па Турци то чују и нагрну на врата чадора. Како се који помаљао, тако су га Злотић и Радета сикли јатаганима. Бег је чуо топот коња и јауке својих исечених другова, па је истрч'о из шатора. Исукан јатаган је држао у руци. Вид му даде знак да стане. Бег се заприпастио. Још се видило, ноћ није пала. Ситио се да би тај хајдук прид њим мог'о бит' Вид Јарчевић, надалеко чувен. А, с њиме су била још двојица, с крвавим јатаганима у руци. Бацио је своје оружје и рек'о је да се придаје.

„Шта се придајеш, кукавицо?!“ – довикну му Вид.

Вид је био покрупан, па су га звали Видурин. Тако су га и Турци спомињали на својим скуповима у Ливну, Бугојну, Травнику... свукуд тамо куд је ајдуковао. Сад ћу Вам рећи нешто – то је Видурин стално говорио кад је, под старост, у време Аустрије дошо кући. Највише су га слушала деца и омладина. Он би, оболио и ојађен од старости, био у кревету поред огњишта и прич'о би. Највише је спомињ'о сичу с Турцима код рике Лашве – тамо близу царског Травника.

Био је опкољен од Турака, па се, са својим ајдучима пробијао из турског обруча. Надјачали су Турке ајдучи. Турци су, вавик кад би ишли на ајдуке били пуни стра'. Плашили су се, јер ајдук и не зна ништа друго до сић' и пуцат из самокреса. Тад' се Видурин срио с големим Турчином – очи у очи. Приварио га је наш Видурин. И док су, два три пута ударали сабљу о сабљу, наш арабаша некако му се посрећило, па је Турчину, начисто, о'сико главу. Пала је Турчинова глава у траву, али, чућете ви, тило Турчиново остало да стоји, а у десници му сабља високо исукана. И то тило, без главе, крену на Видурину. Премро Вид, па поч'о бижат, а Турчин без главе за њим. Трчи, скоро да га стигне. Ко зна да ли би Вид и умак'о, да се тило, једном, не скр'а на земљу. Вид је стално прич'о да се никад раније није тако поплашио.

Е, то је било раније. А, сад', у Равањским вратима, Вид рече поганом бегу:

„Порваћемо се, беже. Јатаган ти, јатаган ми. Ко обори, нек сиче побеђе-ног.“

Казивали су потље Золотић и Радета да су бегу ноге држале к'о прут. Видило се да је готов. Да се не узда у се. И тако је и било. Како су се шчепали у кости, Видурин га подиже... Турчину ноге замлатише у ваздуху. Вид га обори и повика Крстану: „Дај конопац!“

Везаше бега. Видурин га баци на своје раме и понесе према Говедњачи. Била је то једна велика провалија испод Мушића. На њеном дну се чуо жубор воде. Некаква подземна рика, или поток. Све ово су гледали кнез Драгољевић и јатак Ђупина. Тад је Видурин, прид Говедњачом, рек'о бегу: „Беже, што си досад зла учинио народу – на твоју душу, а што му од сад зла учиниш - на моју душу.“ Стрмоглавио га је, онако везаног, у провалију и кренуо, с друговима пут Омара и села Занголине. Нестадоше ајдучи у ноћи, а Драгољевић остаде пун немира. Шта ће сад турска власт придужет'. Отишо је до субаше и рече му да је неко убио четири Турчина, а да бегу нема ни трага, ни гласа.

Сутрадан су дошли Турци из Курпреса и Бугојна. Народ се у Равном поплашио. Многи домаћини су се крили по шумама и одлазили далеко у планине, у своје чобанске стаје. Но, никакво зло није уследило. Турци нису много испитивали. Вироватно су знали да је Турке побио Вид арабаша. А, мора да им је лакнуло што више нема злог бега, јер је и Турцима био подобро додијао. Ето, тако је то било у стара вримена, дицо.“

Значај и улога Црне Горе приликом уједињења

Црна Гора и уједињење

- *Поред Турске, која је све више слабила, Црна Гора и Србија су у 19. и почетком 20. вијека добиле још једног непријатеља – Аустроугарску. Пошто је Турска губила територије и постепено се повлачила према азијском дијелу, Аустроугарска је жељела да попуни вакум који је, према њеном мишљењу, иако настајао, у њиховом чувеном плану продора на исток. Након окупације Босне и Херцеговине, на реду су биле Црна Гора и Србија, па је Аустроугарска на све начине настојала да онемогући стварање њихове заједничке државе*

Пише: др Вукић Иљичић

Поред Турске, која је све више слабила, Црна Гора и Србија су у 19. и почетком 20. вијека добиле још једног непријатеља – Аустроугарску. Пошто је Турска губила територије и постепено се повлачила према азијском дијелу, Аустроугарска је жељела да попуни вакум који је, према њеном мишљењу, тако настајао, у њиховом чувеном плану продора на исток. Након окупације Босне и Херцеговине, на реду су биле Црна Гора и Србија, па је Аустроугарска на све начине настојала да онемогући стварање њихове заједничке државе.

Турску су због својих глобалних интереса одржавале у животу и друге велике силе. Поред Аустроугарске, на то је највише утицала Немачка. Германске аспирације на Балкану увлачиле су Србију „хтела не хтела у вртлог међународних односа оног доба”. Међутим, Србија и Црна Гора осјећале су се довољно jakim државама да не дозволе да се њихова судбина рјешава без њиховог пристанка.

Односи Петровића и посљедњих Обреновића били су доста лоши због династичких интереса и комбинација, али и због преваге у српском народу. Ипак, било је сарадње и сусрета ради изналажења заједничког језика. До сусрета краља Александра Обреновића и књаза Николе дошло је 1894. године у Петрограду, приликом сахране руског цара Александра III, а након тога и до узајамних посјета. Супарништво се, међутим, први пут испољило у ослободилачким ратовима 1876-78. године, а проглашење кнеза Милана за

краља Србије 1882. године „тешко ће погодити сујету књаза Николе”.

Књаз Никола ће имати прилику да се освети краљу Милану 1883. године, удајом своје кћерке Зорке за кнеза Петра Карађорђевића. Иронично ће притом краљу Милану понудити кумство на вјенчању, што ће, јасно, бити одбијено.

Овим браком ојачане су претендентске позиције кнеза Петра Карађорђевића, иако је то књаз Никола објашњавао породичном бригом. Међутим, руска и црногорска влада су жељеле да краља Милана држе у сталној неизвесности и бојазни да постоји алтернатива аустрофилској спољној политици Србије. Послије сусрета у Петрограду, 1896. године је дошло до по-

сјете књаза Николе Београду, односно краља Александра, Цетињу, 1897. године. Оба владара су помпезно дочекана.

Приликом посјете краља Александра Црној Гори у политичким разговорима је било ријечи о будућој стратегији над остацима турске царевине на Балкану, али и о удаји принцезе Ксеније за краља Александра. Једна од прилика да Петровићи дођу до свесрпског престола указала се послје жењидбе краља Александра Драгом Машин. Наиме, син књаза Николе Мирко, ожениће се Наталијом Констадиновић, која је по женској линији водила поријекло од лозе Обреновића.

Мајски преврат у Србији 1903. године не представља само промјену Владе и династије, већ „обележава велику

прекретницу у њеном животу". Краљ из династије Карађорђевића покопао је наде књаза Николе да ће ујединити српски народ под својом династијом, коју је сматрао, за српску ствар и историју, заслужнијом од Карађорђевића. Вијест о мајском преврату у Србији књаз Никола је чуо на путу од Ријеке Црнојевића према Цетињу, а податак да је нови краљ Србије његов зет Петар Карађорђевић, учинио га је веома нерасположеним.

Дуги период владавине посљедњег династа лозе Петровића, карактеристичан је по динамичности, драматичности и изразитој сложености догађаја и историјских појава. Велике друштвено-политичке промјене у Европи, крајем 19. и почетком 20. вијека, неминовно су се одражавале и на Црну Гору, која се спорије, али ипак укључивала у те токове, пратећи, колико су јој могућности дозвољавале, савремене трендове опште економске и културне напредности. Друштвеном напретку доприносили су и угледни научни и културни посленици из осталих јужнословенских земаља тога времена.

Међутим, општи друштвени напредак био је у колизији са начином владавине књаза Николе. Он је владао као патријархално-апсолутистички монарх, што се испољавало и у његовом ословљавању, титулисању - господар. Следијећи политику свога стрица, стављао је смјену наслједних главара чиновницима које је лично именовао, који су били само њему одговорни и који су били беспоговорно послушни. Тако је од племенског човјека стварао чиновника поданичког менталитета. Често су поједина племена, нарочито она из Брда, пружала отпор, као што је био случај у Кучима 1856. године. Тада су се војници углавном из Катунске нахије, на челу са стрицем књаза Николе - великим војводом Мирком, веома сурово и са непревазиђеном бруталношћу понијели према овом великом и поносном брдском племену, сламајући његов отпор.

И књаз Никола је, да би успоставио јаку и одану централну власт, слиједио политику свога стрица, али у блажој форми и другачијим методама. Функције племенског друштва су константно сужаване, тако да је државна власт све надзирала, у све се мијешала и о свему одлучивала. Међутим, чување свијести о родству и заједници и његовање братственичке и племенске солидарности међу припадницима племена, били су толико укоријењени да их није могло разорити ни буржоаско, ни комунистичко друштво касније. И данас су свијест и осјећање припадности некадашњој племенској заједници живи и присутни.

Буржоаско друштво у доба књаза Николе није било толико моћно да би могло промијенити свијест људи који су кроз генерације васпитавани у духу демократских начела патријархалног друштва. Књаз Никола је из тих разлога компромисно, са обичајним нормама и патријархалним установама, изграђивао државну власт у Црној Гори. Та власт је имала облике војничке монархије, с наглашеним личним режимом владара. Зато су, бранећи патријархалне обичаје и начела, са њом у сукоб долазили истакнути племенски прваци, као што су Марко Миљанов, Јоле Пилетић, Пеко Павловић, Машо Врбца, Миљан Вуков и други заслужни ратници.

На почетку 20. вијека као противници аутократском начину владавине књаза Николе јављају се млади школовани људи, који су живјели у земљама са развијеним демократским начелима (нпр. Италија), а највећи дио школовао се у Србији и осталим јужнословенским областима. Зато је систем у отаџбини и поред извјесних помака, за њих био анахрон и лишен демократије, личних и грађанских слобода.

Један од њих је био и Милош Шаулић, које је пред крај 19. вијека дошао на Цетиње из Београда и покушао да своје знање и способности стави у службу отаџбине. Усудио се да говори о потреби завођења парламентарне владавине и демократског управљања Црном Гором. Шаулић је своје слободоумље платио главом једне ноћи 1904. године. Случај Милоша Шаулића изазвао је огорчење не само у Црној Гори, него и шире, нарочито у културним и образованим круговима тога времена. Књаз Никола је на све начине покушавао да заташка овај случај,

али му то није пошло за руком. Ова смрт је у народу оживјела сјећања на раније насилне смрти и убиства и на многобројне случајеве прогонства угледних људи из Црне Горе.

Јован Тетковић каже да је ширење незадовољства, књаза Николу не само бунило, него и плашило. Грађанске слободе у Србији су му биле одвратне, сматрао их је претјераним демократизмом, тако да је највише зазирао од „београдских пијемонтеза”, како је називао црногорске студенте у Београду. Напади јавног мњења на његов апсолутизам, буђење народне свијести, одлазак све већег броја Црногораца у Америку из које се мало ко враћао, па пад апсолутистичког режима у Русији, навели су књаза Николу на мисао о реформама у земљи, иако неискрено, али је на тај начин желио да популаризује самог себе колико се може, да би у крајњој линији сачувао за себе и своје наслједнике свој мали престолчић, којег су му све више угрожавали планови Србије и њен рад на ослобођењу и уједињењу српских земаља. Рачунао је да коракне напријед путем уставних реформи не би ли тако повратио свој стари престој код Црногораца и осталих Срба.

Тако се књаз Никола одлучио да 1905. године да земљи Устав, а о мотивима његовог доношења нема опречних ставова у правној и историјској науци.

Аутори књиге „Црногорско судство кроз историју” сматрају да је црногорски књаз прихватио Устав самоиницијативно - из добре воље - демократским маниром иманентним недемократским системима власти, те да се ради о једном изнуђеном уступку који није резултат личних хтјења и добре воље, него резултат историјских окол-

ности и стања духа једног народа, који је императивно захтијевао и добио уставни акт који ће послужити као основ за доградњу правног система, а тиме и за друштвени, економски, политички и културни развитак на другачијим основама него до тада.

У прилогу наведеном мишљењу иде и карактеристично обраћање црногорског суверена народу у лучинданском прогласу, када за Устав и мотиве његовог доношења каже: „Кад је човек члан просвијећенога човјечанства, он и слободан грађанин мора бити, тако држи ваш стари књаз и господар, који се у тим осјећајима родио, стао и настануо... Вријеме је дошло, синови моји, да вас и с тим упознам и наоружам, у размјеру прилика, околности и културнога развитака нашега”...

Доношење Устава је прихваћено са задовољством, али са дозом резерве када је у питању његово спровођење. О томе пише и први опозициони лист у Црној Гори, „Народна мисао” из Никшића. У књажеве добре намјере сумњали су и црногорски студенти у Београду. Они су у летку под називом „Ријеч црногорске универзитетске омладине” изнијели свој став и књазу ставили до знања да је Устав резултат околности, те да „даривање слободе није баш од слободне и добре воље”.

Друга студентска прокламација, из априла 1906. године, огорчила је књаза и Владу. Потписнике су предали суду, који ће им судити у октобру исте године. Оптужени се на суду нијесу бранили, већ нападали режим, што им је донијело велике симпатије. Посебно је био запажен Марко Даковић. Суд је оптужене ослободио, с образложењем да прокламација није била увреда и клевета књаза, те да се због критике не може кажњавати. Суђење на Цетињу изазвало је велику медијску пажњу. Ослобађајућа пресуда је пропраћена општим одобравањем јавности, манифестацијама и овацијама грађана црногорске престонице.

Новица Ракочевић каже да је доношење Устава, без обзира на његову мањкавост и конзервативност, велики догађај и прекретница у историји Црне Горе - иако она није постала у правом смислу парламентарна и грађанска држава. Међутим, иако је у Црној Гори остало доста старог, Уставом су ударени темељи модерној, европској, грађанској држави и омогућена политизација широких народних слојева, створене уставне, парламентарне и политичке разлике и надметања.

Јован Ђоновић, истакнути црногорски опозиционар, каже да је Устав, иако конзервативан, добром примјеном могао бити и бољи, али „то се ни-

је хтело или није умело”, да је по Уставу представницима народа и народу било допуштено оно што је изричито набројано, а све друго забрањено, јер се књаз Никола тешко могао ослободити старих навика, те да је сукоб старих и младих генерација био неизбјежан. Избори за законодавну скупштину, одржани у септембру 1906. године, биће почетак политичке борбе коју су пратила „дјела неодмјерене жестине, терора, злоупотребе власти, завјера, политичких и судских процеса”, што је трајало малтене све док је Црна Гора постојала као независна држава.

Познати опозиционари и противници аутократског начина владавине књаза Николе, Тодор Божовић и Јован Ђоновић, кажу да је први црногорски Устав био „рђава компилација октроисаних устава”, да је њиме без сумње ограничена пређашња самовоља управљача, али да она није никако сузбијена, односно онемогућена. „Оно што се на једној старани даје, на другој се у великој мери може одузети, само како се то управљачима прохте!”

Будући догађаји у такозваном уставном периоду оправдаће ове тврдње.

Први црногорски Парламент отворио је књаз Никола пријестоном бесједом, на Лучиндан 1906. године. Иако у Скупштини нијесу били заступљени посланици са страначким програмом, јер још у Црној Гори није било политичких организација, доћи ће до сучељавања гледишта и диференцијације ставова, али и груписања посланика, које ће се у даљем скупштинском раду наставити. Конфронтација је углавном била између младих и радикалних посланика и старијих и режиму

оданих људи. По обављеној верификацији мандата изабрано је предсједништво у које су ушли млади посланици, а за предсједника су изабрали војводу Шака Петровића, бистрог и разборитог човјека који је, иако из главарског слоја, за књаза био непоћудан.

У Народној скупштини се убрзо на удару нашла и прва уставна Влада Лазара Мијушковића, која је поднијела оставку у новембру 1906. године. Књаз Никола ће мандат за састав нове Владе повјерити човјеку који је уживао подршку већине, судије Великог суда и народном посланику Марку Радуловићу, касније члану „Народног клуба”. Иако су у почетку посланици наступали самостално, у своје име, убрзо је спонтано, идејно и програмски почела да се издваја скупштинска већина истомишљеника.

Тако је дошло до оснивања „Клуба народних посланика”, за чијег предсједника је изабран предсједник Скупштине Шако Петровић. Клуб народних посланика је био основ за формирање Народне странке, прве политичке организације Црној Гори, популарно назване „клубашком” (клубаши). Странка је формирана у фебруару 1907. године. Програм странке штампан је у Дубровнику. Странка је имала већину у тадашњем сазиву Скупштине, а брзо је основала и своје мјесне организације у цијелој земљи. Највећи поборници њених идеја постају учитељи, свештеници, а и по неки племенски капетан, барјактар и други истакнутији људи у народу.

Према програму, Народна странка се залагала за јасну националну политику, за демократију и социјалну правду, затим слободу штампе, слободу говора и удруживање, опште и тајно право гласа при изборима, личну и имовинску сигурност, равноправност пред законима и властима, слободу политичког увјерења и др. У спољној политици Народна странка је била за слогу са свим балканским народима, за одржавање јаких веза са потлаченим Србима, да се споразумно са Србијом ради на остварењу националних циљева, да се гаји идеја о југословенској заједници, да се одржавају добри односи са сусједима, а нарочито да се одржава већ стечено и до тада ничим помућено „пријатељство са моћном заштитицом Руском империјом.

Новица Ракочевић каже да је књаз Никола Скупштину сматрао исувише радикалном. Већина у Скупштини припадала је клубу Народне странке, који је захтијевао скупштински преглед старих рачуна, ревизију Устава, одлучну националну политику и тијесну сарадњу са Србијом и Русијом, ус-

постављање демократских односа у земљи, те да се престоница из унутрашњости пренесе у Подгорицу.

Влада Марка Радуловића је била приморана да поднесе оставку јануара 1907, јер је књаз Никола изазвао кризу Владе, а мандат за састав нове повјерио је Андрији Радовићу, кога је, за разлику од Радуловића, сматрао својим човјеком, оданим и послушним. Међутим, Радовић је такође покушавао да увјери књаз да већина у Скупштини није његов и непријатељ династије Петровића, да у њеном раду нема ничега што је супротно идејама књаз Никола и његових предака. Књаз је жељо да успостави баланс у Скупштини, па је од опозиционих, конзервативних (по положају) посланика организовао свој блок. Вођа им је био Лазар Мијушковић, а назваће се „Права народна странка“, познатија као праваши. Радовићу ће предложити коалициону владу, што клубаша нијесу прихватили, а Радовић је поднио оставку.

Нову Владу, априла 1907. године, образовао је Лазар Томановић, који није припадао ни једној политичкој групацији у Скупштини. Родом из Боке, Томановић није био везан црногорским братственичким и племенским везама. За вријеме његове Владе (до јула 1912) десиће се важни догађаји у спољној и унутрашњој политици Црне Горе. Клуб Народне странке тражио је од новог мандатара да продужи рад Скупштине. Међутим, он није имао инструкције са највишег мјеста, па је одговорио: „Ја од кад сам први пут прешао у Црну Гору, само знам за Господара и само ћу његове ријечи да слушам.“ Скупштински сазив за период 1906-1909. није се више састао, распуштен је крајем јуна 1907. године и заказани су нови избори.

Томановићевим доласком на чело Владе, грађанске слободе гарантоване Уставом ће се све више кршити, а политичка криза ће доживјети врхунац и прерасти у терор власти према члановима Народне странке. Кампању против њих водиле су присталице Праве народне странке, која тада и није била странка у правом смислу ријечи, већ странка у оснивању.

Праваша су били углавном људи везани за двор којима ради користољубља нијесу биле стране интриге и друга средства за чување својих позиција. Међу њима су били истакнути министар војни Митар Мартиновић и унутрашњих дјела Јован Пламенац. Терор власти стварао је доста незадовољних и увријеђених. Тога нијесу били поштеђени ни војска и официри, а како каже руски отпраник послова са

Цетиња, томе је кумовао војни министар Мартиновић. Њему је пријетила судбина његовог оца, који је „у сред бијела дана убијен од стране једног увријеђеног Црногорца“, а да ни у области грађанске управе прилике нијесу ништа боље захваљујући министру Пламенцу. Оба министра су користила, по ријечима руског дипломате, благонаклоност господара. Многи су, уплашени за свој живот, емигрирали из земље, као што су: Марко Даковић, Андрија Радовић, Бајо Гардашевић, Саво Ђурашковић, Васо Ђулафић и други. Довољно је било да неко човјека пријави из зависти, па да овај оде на робију, као што је био случај са војводом Лазаром Сочицом. Неки су били у кућном притвору, а међу њима и књажеви рођаци у Никшићу, Божо Петровић, Шако Петровић, Марко Петровић. Рачуница власти је била да народ размисли „шта онда њих сиромаше чека.“ Дешавала су се и убиства појединих присталица Народне странке, нпр. сердара Сава Пламенца у Улцињу, за кога се званично тврдило да је извршио самоубиство.

Под таквим условима, у октобру 1907. године, одржани су избори, познати као „Томановићеви избори“. Због страха за свој живот и породицу, врло мали број присталица и чланова Народне странке се и кандидовао, тако да ће у нови сазив Скупштине ући свега два посланика ове странке, али ни они неће остати вјерни њеном програму.

Монтирани избори су указали на немогућност законске борбе, тако да се опозиција била готово повукла у илегалу. Бивши предсједник Владе Андрија Радовић, у кругу својих истомишљеника, како тврди Симо Поповић, говорио је у очајању: „Не помаже нам ништа, што не би бомбе на сваку страну Црне Горе запуцале као у Русију.“ Симо Поповић се позива и на једно писмо Митрофана Бана, у којем се тврди да је постојао надзор „над

свим и свачим“. Убрзо по доласку на чело Владе, Томановић ће укинути опозициони лист „Народна мисао“ из Никшића, као и лист „Слободна Ријеч“ из Подгорице, опробаним методама упада у просторије редакције и уништавањем штампарије у Никшићу.

Стање у Црној Гори ће доживјети тачку усијања откривањем тзв. бомбашке афере 23. октобра 1907. године (по старом календару). Не улазећи у детаље и кривицу оптужених због простора и концепције овога рада, може се само констатовати да је откривање завјере режиму добро дошло за још жешћи обрачун са опозиционим покретом. Многе организације и удружења у Србији, као и сама србијанска власт, оптужени су за мијешање у унутрашње ствари Црне Горе. Први донесени акт новоизабране Скупштине био је „Закон за суђење анархистичких злочина“, по којем ће се судити у „бомбашкој афери“. Судски процес је трајао од краја маја до средине јуна 1908. године. На процесу ће се као свједок појавити и Ђорђе Настић, познат као аустријски агент. Он ће оптужити

српског краља Петра, престолонаследника Ђорђа и организацију „Словенски југ“ као главне виновнике за вјере.

Настићево свједочење је изазвало буру протеста у српском иностраном јавном мњењу. Причало се да је цијела ствар на Цетињу измишљена да би се угушила опозиција у земљи. Настић је називан најамником, а неки листови су писали да не могу вјеровати да се таквим методама служи књаз Никола и да иза свега стоји Аустроугарска, како би завадила Црну Гору и Србију.

Информације о завјери књаз Никола је добијао од аустроугарских агента и од Земалске владе Босне и Херцеговине - тврди Новица Ракочевић,

који даље тврди да је било потребно продубити неповјерење између званичне Србије и Црне Горе уочи намјераване анексије Босне и Херцеговине. Удио аустроугарских институција у афери потврдио је и сам Томановић, а у том циљу је пронађен и „фамозни Настић“. Србијански дипломата са Цетиња Јован Јовановић, извјештава да је бомбашка афера, по мишљењу страних посланика, удешена да би се још жешће прогонили клубаша. Аустроугарским плановима Настић ће послужити за још једну аферу. Наиме, уочи намјераване анексије Босне и Херцеговине, објављена је Настићева брошура „Финале“ 1908. године, у којој се тврдило, ни мање ни више, него

да су вршене припреме за револуцију свих Јужних Словена. На основу тога ће се у Загребу монтирати „Велеиздајнички процес“ против угледних Срба. Суд за суђење анархистичких злочина пресудио је 14. јуна 1908. године: да се казне смрћу Тодор Божовић, Марко Даковић, Јован Ђоновић, Петар Новаквић, Ђуро Војводић и Васо Ђулафић; четрдесет их је осуђено на различите временске казне, од двије до двадесет година затвора, услед недостатка доказа ослобођена су двојица, а један је ослобођен као невин. Првој тројци, осуђених на смрт, суђено је у одсуству. Под великим притиском демократске јавности и по савјету Русије, књаз Никола је смртне казне замјенио вјечитим робијама. Бомбашка афера је проузроковала још већи пад угледа књаз Николе.

Нарочито је била тешка Масарикова изјава – пише Симо Поповић, да има доказа који не допуштају никакву сумњу да је лично књаз Никола обавијестио „аустијску владу о велеиздајничкој завјери“. Осудом у бомбашкој афери није ликвидирана опозициона борба, нити политички и полицијски терор режима Лазара Томановића. Сваки наступ појединаца или групе клубашки обиљежених грађана власт је сматрала сумњивим, непријатељским и издајничким. Свако потказивање служило је властима као повод за вођење детаљних истрага и подизање судских оптужница.

Режимски притисак на присталице Народне странке, и уопште на слободољубиве људе, резултирао је оснивањем тајне организације, јер се дошло до закључка да се легалним средствима просто немогуће борити за уставне и личне слободе. Народна странка, као легална политичка организација, по изрицању пресуда у бомбашкој афери и терора након тога практично није ни постојала, тако да су се поједине њене присталице одлучиле за радикалне мјере. О „Тајној организације Народне странке“ доста површно се писало и национална историографија није у довољној мјери расвијетлила њену улогу, циљеве и посљедице. Планове тајне организације, чије вођа је био бивши официр Никола Митровић, прекинуће догађаји у Васојевићима. Наиме, до става једног полицијског агента о састанцима клубаша у Слатини код Андријевице, у ноћи између 24. и 25. августа 1909. године (по старом календару), узнемирила је многе активисте који су, због страха да ће бити откривени, избјегли на оближњу, тада турску територију.

Овај догађај је узнемирио и младог потпоручника Барске чете Краљског

Драстичне мјере црногорског режима изазвале су оштру осуду и јавно мњење ван Црне Горе. Организовани су протести и митинзи у многим градовима на јужнословенском простору, али и у иностранству. У Србији, главни организатори су били Клуб црногорске универзитетске омладине и Социјал-демократска странка Димитрија Туцовића. Црногорска универзитетска омладина је објавила „Споменицу колашинским жртвама“, у којој је сажељиво говорила, чланке, обавјештења за јавност појединих удружења у вези са пресудом у Колашину. Режим се најоштрије осуђује: „Сад ће да се наврше три године од како је на Цетињске оцаклије добио наредбу један туђи поданик за ношење фирме црногорске владе. Тај политички хермафродит извршио је наредбу и образовао владу народне поруге...“ Даље пише: „Не значи ли у Црној Гори име Мијајла Вучинића ископање толико домова црногорских?... По наредби својих господара, по својој наклоности цио вијек је провео у ископничком испољавању свих мана једног рђавог Црногорца и свих неваљаластава једног рђавог слуге...“

Загребачки „Србобран“ преноси вијест из Црне Горе: „Цетињски Нерон ће опет пред народом да одигра своју улогу, извјештали глумац, коме се негдашња породица, васцијело Српство, на оно мало биједне сиротиње, што се окупила гладна око његових степеница, искривиће лице, и хвалити Бога што је и овом приликом сачувао Црну Гору од напасти...“

наставиће се...

батаљона Петра Ђиновића, иначе члана тајне организације. Он је случај у Слатини оквалификовао као откривање тајне организације. Сматрао је да је угрожен цио план, као и он лично. Ђиновић се самоиницијативно одлучио да, са својом четом у ноћи између 28. и 29. августа 1909. године (по старом кал.), заузме барутану у Краљима. Мислио је да ће на тај начин изазвати оружану акцију у цијелој земљи и тако остварити главни циљ тајне организације - рушење режима и довођење на престо престолонаследника Данила, за кога се мислило да је демократа.

Ђиновићева акција није успјела, а након тога је покренут практично цијели државни и војни апарат. Овај догађај познат је као васојевићка афера, а оптуженима је суђено у Колашину (колашински процес), административном центру тадашње Морачко-васојевићке области. Чланови Војног суда, као и предсједник, бригадир Мијајло Вучинић, били су људи одани двору и књазу Николи.

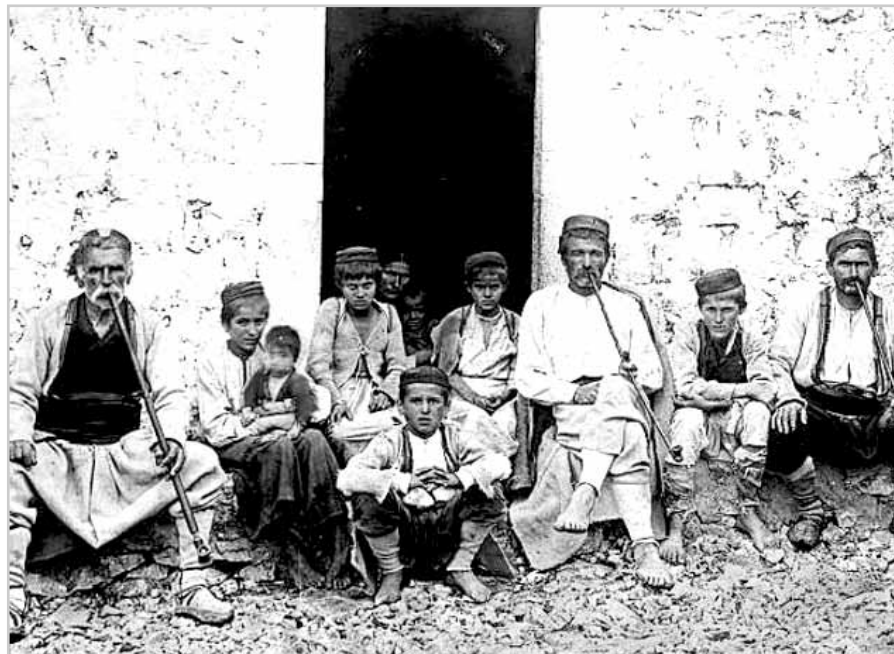
Суд је у цијелини био нестручан. Предсједник суда Вучинић био је нешколован, а државни војни тужилац, ранији перјаник Ђурашковић „једва писмен“. Ниједан од осам чланова суда није био правник, што је унапријед било довољно за сумњу у праведност пресуде.

Колашински судски процес трајао је више од два мјесеца. Пресуда је обухватила 103 лица, од којих је 11 осуђено на смрт. Пет осуђеника на смрт је било у рукама власти. Дана 16. новембра 1909. године (по старом календару), у својим завичајним мјестима стријељани су Петар Ђиновић, Михајло Јојић и Радисав Рачић (у Андријевици), Илија Петровић и Петар Митро-

вић (у Подгорици). Остали су осуђени на различите временске казне, од двије и више година, укључујући и вјечиту робију.

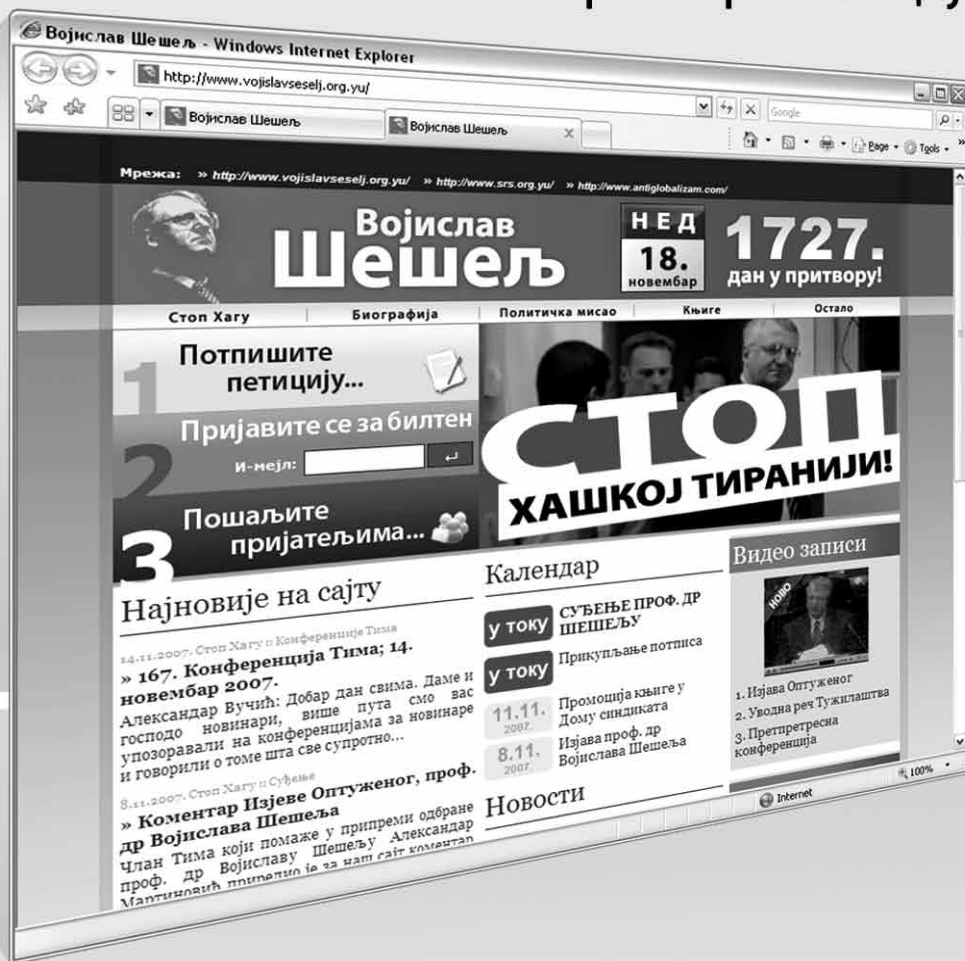
Стрељања су изазвала огорченост у народу, нарочито у областима из којих су били стријељани, у Васојевићима, Кучима и Братоножићима. Због тога су и неки високи функционери ишли лично и по кућама појединаца да објашњавају поступак режима, нарочито квалификацију да су стријељани били издајници.

Руски дипломата са Цетиња такође тврди да је казна оставила „мучан утисак“, произашла из садашњег поретка и садашње примјене силе, да нико не смије отворено показати неслагање или било какву критику“.

Војислав Шешељ

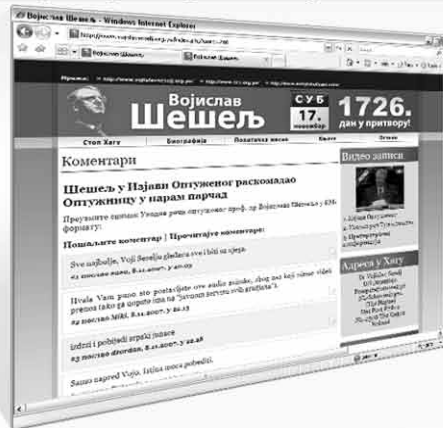
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најаве догађаја. Можете погледати или преузети видео записе сужења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издавајемо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос сужења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**БАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАСТИ**

Др Војислав Шешељ

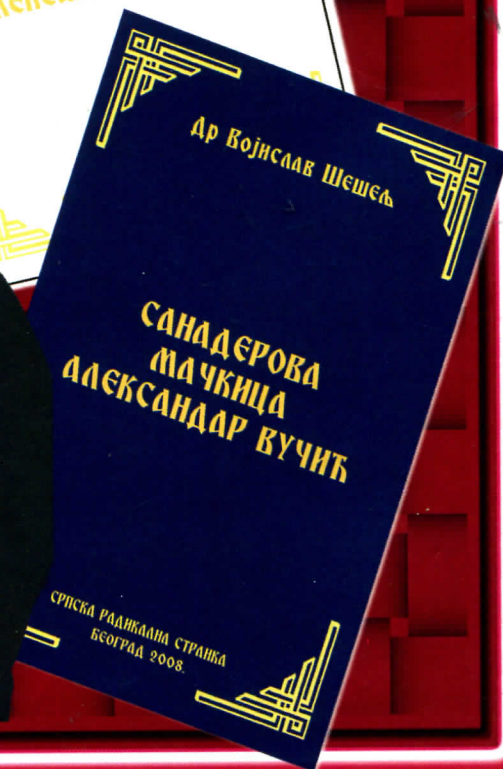
**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИНЂИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА
СТРАНКА
БЕОГРАД

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

СВЕДОЧАНСТВА ЗА ИСТОРИЈУ БЕШЧАШЋА

у штампи

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2008.